
PERŁA
WIELKIEJ
WARTOŚCI

PERŁA WIELKIEJ WARTOŚCI

WYBÓR OBJAWIEŃ,
TŁUMACZEŃ I WYPOWIEDZI
JÓZEFA SMITHA,

PIERWSZEGO PROROKA, WIDZĄCEGO I OBJAWICIELA
KOŚCIOŁA JEZUSA CHRYSZTUSA
ŚWIĘTYCH W DNIACH OSTATNICH

SPIS TREŚCI

Wstęp	V
Ks. Mojżesza	1
Ks. Abrahama	32
Faksymile I	32
Faksymile II	40
Faksymile III	47
Józef Smith — Ew. Mateusza	49
Józef Smith — Historia	53
Artykuły wiary	70

WSTĘP

Perła Wielkiej Wartości to zbiór znamienitych materiałów dotyczących wielu doniosłych aspektów wiary i doktryny Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Zapisy te zostały przetłumaczone i spisane przez Proroka Józefa Smitha, a większość z nich została opublikowana w czasopismach kościelnych za jego życia.

Starszy Franklin D. Richards, ówczesny członek Rady Dwunastu i prezydent Misji Brytyjskiej, dokonał pierwszego zbioru materiałów pod tytułem Perła Wielkiej Wartości w 1851 r. Celem publikacji było udostępnienie większej liczbie ludzi pewnych ważnych artykułów, które za czasów Józefa Smitha miały ograniczony zasięg. Potrzeba udostępnienia tych pism wyłoniła się w miarę rosnącej liczby członków Kościoła w Europie i Ameryce. Perła Wielkiej Wartości była powszechnie używana i stała się później częścią podstawowych pism świętych Kościoła na podstawie postanowienia Pierwszego Prezydium i konferencji generalnej, która odbyła się w Salt Lake City dnia 10 października 1880 r.

Zgodnie z potrzebami Kościoła kilkakrotnie weryfikowano treść dzieła. W 1878 r. dodano fragmenty księgi Mojżesza, które nie zostały zawarte w pierwszym wydaniu. W 1902 r. opuszczono pewne części Perły Wielkiej Wartości będące powtórzeniem materiału opublikowanego w księdze Doktryna i Przymierza. W 1902 r. dokonano również podziału na rozdziały i wersety z przypisami. Pierwsze wydanie w układzie dwukolumnowym z indeksem ukazało się w 1921 r. Żadnych innych zmian nie dokonano aż do kwietnia 1976 r., kiedy to dodano dwa objawienia. W 1979 r. usunięto je z Perły Wielkiej Wartości i umieszczono w księdze Doktryna i Przymierza, gdzie widnieją obecnie jako rozdziały 137. i 138. W obecnym wydaniu dokonano pewnych zmian w celu dostosowania tekstu do wcześniejszych dokumentów.

Oto krótki wstęp do przedstawionej treści:

1. *Wybór z Księgi Mojżesza*. Wyjątek z Pierwszej Księgi Mojżeszowej z Biblii w tłumaczeniu Józefa Smitha, które ten rozpoczął w czerwcu 1830 r.
2. *Księga Abrahama*. Natchnione tłumaczenie z zapisów Abrahama. Józef Smith rozpoczął tłumaczenie po uzyskaniu papirusów egipskich w 1835 r. Tłumaczenie to ukazało się w częściach w *Times and Seasons*, począwszy od 1 marca 1842 r. w Nauvoo w stanie Illinois.
3. *Józef Smith — Ew. Mateusza*. Wyjątek ze świadectwa Mateusza

z Biblii w tłumaczeniu Józefa Smitha (zob. Doktryna i Przymierza 45:60–61, aby znaleźć boski nakaz rozpoczęcia tłumaczenia Nowego Testamentu).

4. *Józef Smith — Historia*. Wyjątki z oficjalnego świadectwa i historii Józefa Smitha, które przygotował wraz ze swymi skrybami w latach od 1838 do 1839. Ukazały się one w częściach w *Times and Seasons* w Nauvoo w stanie Illinois, począwszy od 15 marca 1842 r.
5. *Artykuły wiary Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich*. Oświadczenie Józefa Smitha opublikowane w *Times and Seasons* 1 marca 1842 r. wraz z krótką historią Kościoła znaną powszechnie jako List do Wentwortha.

WYBÓR Z KSIĘGI MOJŻESZA

Wyjątek z tłumaczenia Biblii objawionego Prorokowi Józefowi
Smithowi od czerwca 1830 r. do lutego 1831 r.

ROZDZIAŁ 1 (Czerwiec 1830)

Bóg objawia się Mojżeszowi. Mojżesz zostaje przemieniony. Przeciwstawienie się Szatanowi. Mojżesz widzi wiele zamieszkałych światów. Niezliczone światy zostały stworzone przez Syna. Dziełem i chwałą Boga jest przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi.

SŁOWA Boga, które „wypowiedział do ^bMojżesza, kiedy Mojżesz został zabrany na niezmiernie wysoką górę,

2. I ^azobaczył Boga ^btwarzą w twarz, i rozmawiał z Nim, a ^cchwała Boża ogarnęła Mojżesza; przeto Mojżesz mógł ^dwytrzymać Jego obecność.

3. I przemówił Bóg do Mojżesza tymi słowami: Zaiste, Jam jest Pan Bóg ^aWszzechmocny, a imię moje jest ^bNieskończony;

bowiem jestem bez początku dni czy końca lat; i czyż nie jest to nieskończonością?

4. Oto jesteś moim synem; ^apatrz przeto, a pokażę ci dzieło moich ^brąk, lecz nie wszystko; bo wiem ^cdzieła moje są bez ^dkońca, tak jak moje ^esłowa, bo nigdy nie ustaną.

5. Przeto żaden człowiek nie może zobaczyć wszystkich moich dzieł, chyba że zobaczy całą moją chwałę; a żaden człowiek nie może zobaczyć całej mojej chwały i pozostać potem w ciele na ziemi.

6. I mam dla ciebie zadanie, Mojżeszu, mój synu, który jesteś na ^apodobieństwo mojego ^bJednorodzonego; a mój Jednorodzony jest i będzie ^cZbawicielem, bo pełen jest ^dfaski i ^eprawdy; ale ^fnie ma innego Boga poza mną, i wszystkie rzeczy są dla

1 1a Alma 12:30;
Mojż. 1:42.

b ppś Mojżesz.

2a II Mojż. 3:6; 33:11;
Tum. J.S. II Mojż.
33:20, 23 (Aneks);
Jan 1:18; 6:46;
Eter 3:6–16; Mojż. 1:11.

b IV Mojż. 12:6–8;
V Mojż. 34:10;
DiP 17:1.

c V Mojż. 5:24;
Mojż. 1:13–14, 25.
ppś Chwała.

d ppś Przemienienie.

3a Obj. 11:17; 19:6;
I Nefi 1:14; DiP 121:4.
ppś Bóg, Boska Trójca.

b Iz. 63:16;
DiP 19:9–12;
Mojż. 7:35.
ppś Nieskończony.

4a Mojż. 7:4.
b Mojż. 7:32, 35–37.

c Ps. 40:6;
DiP 76:114.

d Ps. 111:7–8;
Mojż. 1:38.

e II Nefi 9:16;
DiP 1:37–39.
ppś Słowo Boga.

6a I Mojż. 1:26;
Eter 3:14–15;
Mojż. 1:13–16.

b ppś Jednorodzony.

c ppś Zbawiciel.

d I Jan 1:14, 17;
Alma 13:9.
ppś Łaska.

e Mojż. 5:7.

f I Król. 8:60;
Iz. 45:5–18, 21–22.

mnie terazniejsze, bo ^sznam je wszystkie.

7. A teraz patrz, pokazuję ci tę jedną rzecz, Mojżeszu, mój synu, bo żyjesz na świecie, i teraz pokazuję ci go.

8. I stało się, że Mojżesz spojrział i zobaczył ^aświat, na którym został stworzony; i Mojżesz ^bzobaczył świat i jego krańce, i wszystkie dzieci ludzkie, które są i które były stworzone; i wielce go to ^czdumiało i zadziwiło.

9. A obecność Boga odsunęła się od Mojżesza tak, że chwała Boża nie ogarniała go; i Mojżesz pozostał sam. A gdy został sam, upadł na ziemię.

10. I stało się, że przez okres wielu godzin nie odzyskał Mojżesz swej naturalnej ludzkiej ^asiły; i rzekł do siebie: Teraz, dzięki temu zdarzeniu, wiem, że człowiek jest ^bniczym, a nigdy przedtem tak nie przypuszczałem.

11. Teraz jednak na własne oczy widziałem ^aBoga; lecz nie były to moje ^bnaturalne oczy, lecz oczy duchowe, gdyż moje naturalne oczy nie mogłyby widzieć; bo ^czmarniałbym i ^dumarł w Jego obecności; lecz chwała Jego ogarnęła mnie; i widziałem

Jego ^etwarz, gdyż zostałem ^fprzemieniony przed Nim.

12. I stało się, że gdy Mojżesz wypowiedział te słowa, przyszedł ^aSzatan, ^bkuszając go tymi słowami: Mojżeszu, synu człowieczy, oddaj mi cześć.

13. I stało się, że Mojżesz spojrział na Szatana i rzekł: Kim jesteś? bo oto ja jestem ^asynem Boga na podobieństwo Jego Jednorodzonego; i gdzie jest twoja chwała, że mam ci oddać cześć?

14. Bo przecież nie mogłem spojrzeć na Boga, chyba że Jego chwała ogarnęła mnie i byłem ^aprzemieniony przed Nim. Na ciebie jednak mogę patrzeć jako naturalny człowiek, czyż nie tak?

15. Błogosławione niech będzie imię mojego Boga, bo Duch Jego nie opuścił mnie zupełnie; bo gdzież jest twoja chwała, która jest dla mnie ciemnością? I mogę rozróżnić między tobą a Bogiem, bo Bóg rzekł do mnie: ^aOddawaj cześć Bogu, tylko Jemu będziesz ^bsłużył.

16. Idź precz, Szatanie; nie zwódź mnie; gdyż Bóg powiedział mi: Ty jesteś na ^apodobieństwo mojego Jednorodzonego.

6g I Nefi 9:6;
II Nefi 9:20;
Alma 18:32;
DiP 38:1-2.
ppś Wszzechwiedzący.
8a Mojż. 2:1.
b Mojż. 1:27.
c Ps. 8:4-5.
10a Dan. 10:8, 17;
I Nefi 17:47;
Alma 27:17;
J.S. — Hist. 1:20.

b Dan. 4:32;
Hel. 12:7.
11a ppś Bóg, Boska Trójca.
b DiP 67:10-13;
Mojż. 6:36.
c II Mojż. 19:21.
d II Mojż. 20:19.
e I Mojż. 32:30;
Mojż. 7:4.
f Mat. 17:1-8.
ppś Przemienienie.
12a Mojż. 4:1-4.

ppś Diabeł.
b Mojż. 6:49.
ppś Kusić, pokusa.
13a Ps. 82:6;
Hebr. 12:9;
I Jana 3:2.
14a ppś Przemienienie.
15a Mat. 4:10.
ppś Oddawać cześć.
b I Sam. 7:3;
III Nefi 13:24.
16a Mojż. 1:6.

17. I dał mi też przykazania, gdy wołał do mnie z gorejącego "krzewu tymi słowy: ^bWołaj do Boga w imię mojego Jednorodzonego i oddawaj mi cześć.

18. I rzekł Mojżesz ponownie: Nie przestanę wołać do Boga, muszę Go zapytać o inne sprawy, bo chwała Jego spoczęła na mnie, dzięki czemu mogę rozróżnić między Nim a tobą. Odejdź precz, Szatanie.

19. A gdy Mojżesz wypowiedział te słowa, Szatan zawołał donośnym głosem i szalał po ziemi, i rozkazywał tymi słowy: Jam jest "Jednorodzony, oddawaj mi cześć.

20. I stało się, że Mojżesz zaczął bać się niezmiernie; a gdy zaczął się bać, ujrzał gorycz "piekła. Jednak ^bzawołał do Boga, otrzymał siłę i wydał rozkaz: Odejdź ode mnie, Szatanie, bo temu tylko jednemu Bogu będę oddawał cześć, temu, który jest Bogiem chwały.

21. I "Szatan zaczął drzeć, a ziemia się zatrzęsła; i otrzymał Mojżesz siłę i wzywał Boga tymi słowy: W imię Jednorodzonego, odejdź precz, Szatanie.

22. I stało się, że Szatan zawołał donośnym głosem, płacząc i zawodząc, i "zgrzytając zębami; i odszedł precz od Mojżesza,

sprzed obecności Mojżesza, tak że ten go nie widział.

23. I złożył Mojżesz o tym świadectwo, lecz w wyniku niegodziwości nie zostało ono pośród dzieci ludzkich.

24. I stało się, że gdy Szatan odszedł od Mojżesza i nie przebywał w jego obecności, Mojżesz wznosił oczy ku niebu, będąc napełniony "Duchem Świętym, który składa świadectwo o Ojcu i Synu;

25. I zawołałszy imię Boga, ponownie ujrzał Jego chwałę, gdyż ogarnęła go ona; i usłyszał głos, mówiący: Błogosławiony jesteś, Mojżeszu, bo ja, Wszchemocny, wybrałem cię, i uczynię cię mocniejszym od wielu "wód, bo będą słuchać twojego ^brozkazu tak, jak byś był "Bogiem.

26. I oto, jestem z tobą aż do końca twoich dni; bo ty "wyzwolisz mój lud z ^bniewoli, mój "wybrany "Izrael.

27. I stało się, że gdy głos wciąż jeszcze mówił, spojrział Mojżesz i "ujrzał ziemię całą; i zaiste, nie było nawet jej drobnej części, której by nie dojrzał, rozróżniając je mocą Ducha Boga.

28. I zobaczył też jej mieszkańców, a nie było ani jednej duszy, której nie zobaczył; i rozróżnił je mocą Ducha Boga; a była

17a II Mojż. 3:2.

b Mojż. 5:8.

19a Mat. 24:4–5.

20a ppś Piekło.

b J.S. — Hist. 1:15–16.

ppś Modlitwa.

21a ppś Diabeł.

22a Mat. 13:41–42;

Mos. 16:1–3.

24a ppś Duch Święty.

25a II Mojż. 14:21–22.

b ppś Kapłaństwo;

Moc.

c II Mojż. 4:16.

26a II Mojż. 3:7–12.

b I Nefi 17:23–25.

c ppś Wybrany.

d I Król. 8:51–53.

ppś Izrael.

27a DiP 88:47; Mojż. 1:8.

ppś Wizja.

ich ogromna liczba, nawet niezliczona jak ziarnka piasku na brzegu morza.

29. I ujrzał wiele łądów; a każdy łąd nazywał się „ziemia, a na jego powierzchni znajdowali się mieszkańcy.

30. I stało się, że Mojżesz zawołał do Boga tymi słowy: Powiedz mi, proszę, dlaczego tak jest i w jaki sposób to uczyniłeś?

31. I oto, chwała Pana spoczywała na Mojżeszu, tak że Mojżesz stał w obecności Boga i rozmawiał z Nim „twarzą w twarz. I powiedział Pan Bóg do Mojżesza: Uczyniłem te rzeczy dla mojego własnego ^bcelu. Oto jest w tym mądrość i pozostaje ona we mnie.

32. I stworzyłem je przez „słowo mojej mocy, czyli mojego Jednorodzonego Syna, który jest pełen ^błaski i ^cprawdy.

33. I niezliczone „światy ^bstworzyłem; a stworzyłem je także dla mojego własnego celu; i stworzyłem je przez Syna, który jest moim ^cJednorodzonym.

34. I „pierwszego człowieka ze wszystkich ludzi nazwałem ^bAdam, co znaczy ^cliczny.

35. Jednakże tylko z dziejami tej

Ziemi i jej mieszkańców cię zapoznaje. Gdyż wiele światów przeminęło przez słowo mojej mocy. I wiele teraz istnieje, i niezliczone są one dla człowieka, lecz dla mnie są wszystkie policzone, bo moje są i „znam je.

36. I stało się, że Mojżesz przemówił do Pana tymi słowy: Bądź miłościw Twójemu słudze, o Boże, i powiedz mi o tej Ziemi, jej mieszkańcach, a także o niebiosach, a wtedy sługa twój będzie zadowolony.

37. I Pan Bóg przemówił do Mojżesza tymi słowy: Wiele jest „niebios i dla człowieka są one niezliczone, lecz dla mnie są policzone, bo moje są.

38. I gdy przemija jedna ziemia wraz ze swoimi niebiosami, inna powstaje; i nie ma „końca moim dziełom ani słowom.

39. Albowiem to „dzieło moje i ^bchwała moja — by przynieść ^cnieśmiertelność i życie ^cwieczne człowiekowi.

40. A teraz, Mojżeszu, synu mój, powiem ci o tej Ziemi, na której stoisz; i „zapiszesz to, co ci powiem.

41. I w dniu, kiedy dzieci

29a ppś Ziemia.

31a V Mojż. 5:4;
Mojż. 1:11.

b Iz. 45:17–18;
II Nefi 2:14–15.

32a Jan 1:1–4, 14;
Hebr. 1:1–3;
Obj. 19:13;
Jakub 4:9;
Mojż. 2:1, 5.
ppś Jezus Chrystus.

b Ps. 19:2;
Mojż. 5:7–8.

ppś Łaska.

c ppś Prawda.

33a Ps. 8:4–5;
DiP 76:24;
Mojż. 7:29–30.

b ppś Stworzyć,
stworzenie.

c Mojż. 1:6.

34a Mojż. 3:7.

b Abr. 1:3.

ppś Adam.

c Mojż. 4:26; 6:9.

35a Mojż. 1:6; 7:36.

ppś Wszzechwiedzący.

37a Abr. 4:1.

ppś Niebo.

38a Mojż. 1:4.

39a Rzym. 8:16–17;

II Nefi 2:14–15.

ppś Plan Odkupienia.

b ppś Chwała.

c ppś Nieśmiertelny,

nieśmiertelność.

d ppś Życie wieczne.

40a II Nefi 29:11–12.

ludzkie nie będą cenić moich słów i ^ausuną one wiele z nich z tej księgi, którą napiszesz, oto ja wzbudzę innego na twoje ^bpodobieństwo; i ^csłowa moje znowu będą pośród dzieci ludzkich — pośród tyłu, ilu uwierzy.

42. (Słowa te ^awypowiedziane zostały do Mojżesza na górze, której nazwa nie będzie znana pośród dzieci ludzkich. A teraz wypowiedziane są do ciebie. Nie pokazuj ich nikomu, z wyjątkiem tych, którzy wierzą. Tak jest. Amen).

ROZDZIAŁ 2

(Czerwiec–październik 1830)

Bóg stwarza niebiosa i ziemię. Stworzenie wszystkich form życia. Bóg czyni człowieka i daje mu we władanie wszystko inne.

I STAŁO SIĘ, że Pan przemówił do Mojżesza tymi słowy: Oto ^aobjawiam ci sprawy dotyczące tego ^bnieba i tej ^cziemi; zapisz słowa, które wypowiadam. Jam jest Początek i Koniec, ^dBóg Wszechmocny; przez mego ^eJednorodzonego Syna ^fstworzyłem te rzeczy; zaprawdę, na początku stworzyłem niebo i ziemię, na której stoisz.

2. A ^aziemia nie miała kształtu

i była pusta; i sprawiłem, że ciemność pojawiła się na powierzchni głębi; a Duch mój poruszał się po powierzchni wody; bo ja jestem Bogiem.

3. I ja, Bóg, rzekłem: Niech będzie ^aświatłość; i stała się światłość.

4. I ja, Bóg, widziałem światłość; i światłość ta była ^adobra. I ja, Bóg, oddzieliłem światłość od ciemności.

5. I ja, Bóg, nazwałem światłość Dniem, a ciemność nazwałem Nocą; i uczyniłem to ^asłowem mojej mocy; i stało się tak, jak ^bpowiedziałem; i wieczór, i rano były pierwszym ^cdniem.

6. I ponownie, ja, Bóg, rzekłem: Niech będzie ^afirmament pośród wód, i stało się tak, jak powiedziałem; i rzekłem: Niech oddzielią się wody od wód; i stało się tak.

7. I ja, Bóg, uczyniłem firmament i oddzieliłem ^awody, zaiste, wielkie wody pod firmamentem od wód, które były nad firmamentem; i stało się tak, jak powiedziałem.

8. I ja, Bóg, nazwałem firmament ^aNiebem; i wieczór, i rano były drugim dniem.

9. I ja, Bóg, rzekłem: Niech wody pod niebem zbiorą się

41a I Nefi 13:23–32;
Mojż. 1:23.

b II Nefi 3:7–19.

c I Nefi 13:32, 39–40;
DiP 9:2.

42a Mojż. 1:1.

2 1a Mojż. 1:30, 36.

b ppś Niebo.

c Mojż. 1:8.

d ppś Bóg, Boska
Trójca — Bóg Ojciec.

e ppś Jednorodzony.

f ppś Stworzyć,
stworzenie.

2a I Mojż. 1:2;
Abr. 4:2.

3a DiP 88:6–13.

ppś Światło, światłość

Chrystusa.

4a I Mojż. 1:4;
Abr. 4:4.

5a Mojż. 1:32.

b II Kor. 4:6.

c I Mojż. 1:5.

6a I Mojż. 1:6–8.

7a Abr. 4:9–10.

8a ppś Niebo.

w "jedno miejsce; i stało się tak. I ja, Bóg, rzekłem: Niech będzie suchy ląd; i stało się tak.

10. I ja, Bóg, nazwałem suchy ląd "Ziemią, a zebrane wody nazwałem Morzem; i ja, Bóg, widziałem, że wszystkie rzeczy, które uczyniłem, były dobre.

11. I ja, Bóg, rzekłem: Niech ziemia wyda "trawę, ziele dające nasiona, drzewo owocowe dające owoc według rodzaju swego i drzewo dające owoc, w którym jest jego nasiono na ziemi; i stało się, jak powiedziałem.

12. I ziemia wydała trawę, każde ziele rodzące nasiono według rodzaju swego, i drzewo dające owoc, w którym jest nasiono według rodzaju jego; i ja, Bóg, widziałem, że wszystkie rzeczy, które uczyniłem, były dobre.

13. I wieczór, i ranek były trzecim dniem.

14. I ja, Bóg, rzekłem: Niech będą światła na firmamencie nieba, aby oddzielały dzień od nocy i były oznakami pór roku i dni, i lat.

15. I niech będą światłami na firmamencie nieba, aby świeciły nad ziemią; i tak się stało.

16. I ja, Bóg, uczyniłem dwa wielkie światła: większe "światło, aby rządziło dniem, a mniejsze światło, aby rządziło nocą; i większym światłem było słońce, a mniejszym światłem był księżyc; i uczynione zostały

także gwiazdy zgodnie z moim słowem.

17. I ja, Bóg, umieściłem je na firmamencie nieba, aby świeciły nad ziemią.

18. I słońce, aby panowało nad dniem, a księżyc, by panował nad nocą, i aby oddzielały światłość od ciemności; i ja, Bóg, widziałem, że wszystkie rzeczy, które uczyniłem, były dobre.

19. I wieczór, i ranek były czwartym dniem.

20. I ja, Bóg, rzekłem: Niech wody wydadzą obficie żywe stworzenia i ptactwo, które może latać nad ziemią po otwartym firmamencie nieba.

21. I ja, Bóg, stworzyłem wielkie "wieloryby i każdą żywą istotę, która porusza się, którą wody wydały obficie, każdego rodzaju; oraz każdego uskrzydłonego ptaka wszelkiego gatunku; i ja, Bóg, widziałem, że wszystkie rzeczy, które stworzyłem, były dobre.

22. I ja, Bóg, błogosławiłem im tymi słowy: Bądźcie płodne i "rozmnajajcie się, i napełniajcie wody w morzu, a ptactwo niech się mnoży na ziemi.

23. I wieczór, i ranek były piątym dniem.

24. I ja, Bóg, rzekłem: Niech ziemia wyda żywe stworzenia wszelkiego rodzaju, bydło i płazy, i zwierzynę lądową według ich rodzajów; i stało się tak.

25. I ja, Bóg, uczyniłem

9a I Mojż. 1:9;
Abr. 4:9.
10a ppś Ziemia.

11a I Mojż. 1:11-12;
Abr. 4:11-12.
16a I Mojż. 1:16.

21a I Mojż. 1:21; Abr. 4:21.
22a I Mojż. 1:22-25;
Abr. 4:22-25.

zwierzynę lądową wszelkiego rodzaju i bydło wszelkiego rodzaju, i wszystko, co pełza po ziemi wszelkiego rodzaju; i ja, Bóg, widziałem, że wszystko to było dobre.

26. I ja, Bóg, powiedziałem do swego „Jednorodzonego, który był ze mną od początku: ^bUczyńmy człowieka na nasz obraz i podobieństwo; i stało się tak. I ja, Bóg, rzekłem: Niech ^awładają rybami morskimi i ptactwem w powietrzu, i bydłem, i całą ziemią, i wszystkim, co pełza po ziemi.

27. I ja, „Bóg, stworzyłem człowieka na swój własny obraz, stworzyłem ich na obraz mojego Jednorodzonego; stworzyłem mężczyznę i kobietę.

28. I ja, Bóg, błogosławiłem im i rzekłem do nich: Bądźcie płodni i ^arozmnażajcie się, i zapelniajcie ziemię, i podporządkujcie ją, i władajcie rybami morskimi i ptactwem w powietrzu, i każdą żywą istotą, która porusza się po ziemi.

29. I ja, Bóg, rzekłem do człowieka: Oto dałem ci każde ziele, które rodzi nasiono na powierzchni całej ziemi, i każde drzewo, w którym będzie owoc drzewa, dający nasiono; niech będzie wam jako ^apożywienie.

30. A każdej zwierzynie lądowej i każdemu ptactwu w powietrzu, i wszystkiemu, co pełza po ziemi, którym udzielam życia, dane będzie każde czyste ziele na żywienie; i stało się tak, jak powiedziałem.

31. I ja, Bóg, widziałem wszystko, co uczyniłem, i za prawdę, wszystkie rzeczy, które uczyniłem były bardzo ^adobre; i wieczór, i ranek były ^bszóstym dniem.

ROZDZIAŁ 3

(Czerwiec–październik 1830)

Bóg stworzył wszystkie rzeczy duchowo, zanim znalazły się na ziemi w stanie naturalnym. Stworzył człowieka, pierwsze ciało na ziemi. Kobieta jest pomocą odpowiednią dla mężczyzny.

I TAK ^aukończone zostały niebo i ziemia oraz cały ich ^bzastęp.

2. A siódmego dnia ja, Bóg, zakończyłem swoją pracę i wszystkie rzeczy, które uczyniłem; i ^aodpocząłem od wszelkiej pracy ^bsiódmego dnia, a wszystkie rzeczy, które uczyniłem, były ukończone, i ja, Bóg, widziałem, że były dobre.

3. I ja, Bóg, ^apobłogosławiłem dzień siódmy i uświęciłem go, ponieważ tego dnia odpoczywałem

26 a ppś Jezus Chrystus.

b ppś Stworzyć, stworzenie.

c I Mojż. 1:26–27; Mojż. 6:8–10; Abr. 4:26–27.

d I Mojż. 1:28; Mojż. 5:1; Abr. 4:28.

27 a ppś Bóg, Boska Trójca.

28 a Mojż. 5:2.

29 a I Mojż. 1:29–30; Abr. 4:29–30.

31 a I Mojż. 1:31; DiP 59:16–20.

b II Mojż. 20:11; Abr. 4:31.

3 1 a ppś Stworzyć, stworzenie.

b I Mojż. 2:1; Abr. 5:1.

2 a I Mojż. 2:2–3;

Abr. 5:2–3.

ppś Odpoczynek.

b ppś Dzień sabatu.

3 a Mos. 13:19.

od całego mojego ^bdzieła, które ja, Bóg, stworzyłem i uczyniłem.

4. A teraz powiadam ci, że takie są dzieje nieba i ziemi, które stworzyłem tego dnia, gdy ja, Pan Bóg, uczyniłem niebo i ziemię,

5. I każdą roślinę na polu, ^azanim znalazła się na ziemi, i każde ziele na polu, zanim wyrosło. Bowiem ja, Pan Bóg, ^bstworzyłem ^cduchowo wszystkie rzeczy, o których powiedziałem, zanim w sposób naturalny pojawiły się na powierzchni ziemi. Bowiem ja, Pan Bóg, sprawiłem, że deszcz nie padał na powierzchnię ziemi. I ja, Pan Bóg, ^dstworzyłem wszystkie dzieci ludzkie; ale nie stworzyłem jeszcze człowieka, aby uprawiał ^eziemię; bo ^fstworzyłem je w ^gniebie; i nie było jeszcze ciała na ziemi ani w wodzie, ani w powietrzu.

6. Lecz ja, Pan Bóg, przemówiłem, i podniosła się z ziemi ^hmgła i zrosiła całą powierzchnię ziemi.

7. I ja, Pan Bóg, uformowałem człowieka z ⁱprochu ziemi, i tchnąłem oddech życia w jego nozdrza; i ^jczłowiek stał się żywą ^kduszą, ^lpierwszym ciałem na ziemi, a także pierwszym człowiekiem; niemniej wszystkie rzeczy zostały stworzone

wcześniej, a były stworzone i uczynione duchowo, według mego słowa.

8. I ja, Pan Bóg, zasadziłem ogród na wschodzie w ^mEdenie, i umieściłem w nim człowieka, którego uformowałem.

9. I ja, Pan Bóg, sprawiłem, że w sposób naturalny wyrosło z ziemi każde drzewo, jakie jest miłe oczom człowieka; i człowiek mógł je oglądać. I także stało się żywą duszą, bo w dniu, w którym je stworzyłem, istniało duchowo; dlatego pozostaje ono w sferze, w jakiej ja, Bóg, je stworzyłem, zaiste, tak jak wszystkie rzeczy, które przygotowałem na użytek człowieka. I człowiek zobaczył, że było dobre jako źródło pożywienia. I ja, Pan Bóg, zasadziłem także ⁿdrzewo życia pośrodku ogrodu oraz ^odrzewo poznania dobra i zła.

10. I ja, Pan Bóg, sprawiłem, że wypłynęła z Edenu rzeka, aby nawadniać ogród, a stamtąd rozdzieliła się na cztery ^podnogi.

11. I ja, Pan Bóg, nazwałem pierwszą Pizon, a opływa on całą ziemię chawilską, gdzie ja, Pan Bóg, stworzyłem dużo złota.

12. A złoto w tej krainie było dobre i było tam także bdelium i kamień onyksowy.

3b II Mojż. 31:14–15.

5a I Mojż. 2:4–5;
Abr. 5:4–5.

b Mojż. 6:51.

c DiP 29:31–34;
Abr. 3:23.

ppś Duchowe
stworzenie.

d ppś Duch.

e I Mojż. 2:5.

f ppś Człowiek,
ludzie — Człowiek,
duchowe dziecko
Ojca Niebieskiego.

g ppś Niebo.

6a I Mojż. 2:6.

7a I Mojż. 2:7;

Mojż. 4:25; 6:59;

Abr. 5:7.

b ppś Adam.

c ppś Dusza.

d Mojż. 1:34.

8a ppś Eden.

9a ppś Drzewo życia.

b I Mojż. 2:9.

10a I Mojż. 2:10.

13. A druga rzeka nazywała się Gichon; ta sama, która opływa całą ziemią etiopską.

14. A trzecia rzeka nazywała się Chiddekel; to ta, która płynie na wschód od Asyrii; a Eufkrat był czwartą rzeką.

15. I ja, Pan Bóg, wziąłem człowieka i umieściłem go w Ogrodzie Eden, aby go uprawiał i pielęgnował.

16. I ja, Pan Bóg, przykazałem człowiekowi tymi słowy: Z każdego drzewa w ogrodzie możesz swobodnie spożywać,

17. Ale z drzewa poznania dobra i zła nie będziesz spożywał; jednakże możesz sam „wybrać, bo jest ci to dane; ale pamiętaj, że ja tego zakazałem, gdyż w ^bdniu, w którym spożyjesz z niego, na pewno ^cumrzesz.

18. I ja, Pan Bóg, powiedziałem do mojego „Jednorodzonego, że nie jest dobrze, aby człowiek był sam; dlatego uczynię mu ^b pomoc odpowiednią dla niego.

19. I ja, Pan Bóg, uformowałem z ziemi wszelką zwierzynę polną i wszelkie ptactwo w powietrzu; i rozkazałem im przyjść do Adama, aby zobaczyć, jak je nazwie; i to także były żywe dusze, bowiem ja, Bóg, tchnąłem w nie oddech życia i rozkazałem, aby każde żywe stworzenie

nosiło nazwę nadaną mu przez Adama.

20. I dał Adam nazwy wszelkiemu bydłu i ptactwu w powietrzu, i wszelkiej zwierzynie polnej; lecz dla Adama nie znalazła się pomoc dla niego odpowiednia.

21. I ja, Pan Bóg, sprowadziłem na Adama głęboki sen; i zasnął; i wziąłem jedno z jego żeber i wypełniłem ciałem to miejsce;

22. I z żebra, które ja, Pan Bóg, wziąłem z mężczyzny, uczyniłem „kobietę i przyprowadziłem ją do mężczyzny.

23. I Adam powiedział: Teraz wiem, że jest to kość z moich kości i „ciało z mojego ciała; niech nazywa się Kobietą, gdyż z mężczyzny została wzięta.

24. Dlatego mężczyzna opuści ojca swego i matkę swoją i „złączy się z żoną swoją, i staną się ^bjednym ciałem.

25. I oboje byli nadzy, mężczyzna i jego żona, i nie wstydzi się.

ROZDZIAŁ 4

(Czerwiec–październik 1830)

Jak Szatan stał się diabłem. Szatan kusi Ewę. Upadek Adama i Ewy, pojawienie się na świecie śmierci.

I JA, Pan Bóg, przemówiłem do Mojżesza tymi słowy: Ten „Szatan, któremu rozkazałeś

17a Mojż. 7:32.

ppś Wolna wola.

b Abr. 5:13.

c I Mojż. 2:17.

ppś Śmierć fizyczna;
Śmiertelny,
doczesność.

18a ppś Jednorodzony.

b I Mojż. 2:18;

Abr. 5:14.

22a ppś Ewa;

Kobieta, kobiety.

23a I Mojż. 2:23;

Abr. 5:17.

24a I Mojż. 2:24;

DiP 42:22; 49:15–16;

Abr. 5:17–18.

b ppś Małżeństwo,
zawrzeć związek
małżeński.

4 1a ppś Diabeł.

w imieniu mojego Jednorodzonego, to ten sam, który istniał od ^bpoczątku; i on przyszedł do mnie, i powiedział: Oto jestem, poślij mnie, będę Twoim synem i odkupię całą ludzkość tak, że ani jedna dusza nie będzie stracona, i ^cdokonam tego na pewno; daj mi więc Twoją cześć.

2. Lecz oto, mój Umiłowany ^aSyn, który od samego początku był moim Umiłowanym i ^bWybranym, rzekł do mnie: ^cOjcze, niech się stanie według Twej ^dwoli i niech ^echwała będzie Twoja na zawsze.

3. Przeto ponieważ Szatan ^azbuntował się przeciw mnie i chciał zniszczyć ^bwolną wolę człowieka, którą ja, Pan Bóg, mu dałem, a także żądał, abym mu dał moją własną moc, sprawiłem mocą mego Jednorodzonego, że został ^cstrącony;

4. I stał się Szatanem, zaiste, samym diabłem, ojcem wszystkich ^akłamstw, aby zwodzić i zaślepić ludzi, aby ich prowadzić jak więźniów według swojej woli — tyłu, ilu nie będzie zważać na mój głos.

5. A wąż był ^aprzebieglejszy od wszelkiej zwierzyny polnej, którą ja, Pan Bóg, uczyniłem.

6. I Szatan spotęgował to w sercu węża (dlatego pociągnął wielu za sobą), i chciał także omamić ^aEwę, bowiem nie znając zamysłu Boga, chciał zniszczyć świat.

7. I rzekł do kobiety: Zaiste, czyż Bóg nie powiedział: Nie będziesz spożywać owocu z każdego drzewa w ^aogrodzie? (A przemawiał ustami węża).

8. I powiedziała kobieta do węża: Możemy spożywać owoce z drzew w ogrodzie;

9. Lecz o owocu drzewa, które widzisz pośrodku ogrodu, Bóg powiedział: Nie będziesz go spożywać ani dotykać go, aby nie umrzeć.

10. I rzekł wąż do kobiety: Na pewno nie umrzesz;

11. Gdyż Bóg wie, że w dniu, w którym go spożyjesz, otworzą się twoje ^aoczy i będziesz, jak bogowie, ^bznała dobro i zło.

12. I gdy kobieta zauważyła, że drzewo jest dobre jako źródło pożywienia i że stało się miłe dla oka, i drzewo było ^apożądane, aby uczynić ją mądrą, wzięła owoc jego i ^bzjadła, a także dała mężowi, a on jadł z nią.

13. I obojgu otwarły się oczy, i wiedzieli, że byli ^anadzy.

1b DiP 29:36–37.

c Iz. 14:12–15.

2a PPś Jezus Chrystus.

b Mojż. 7:39;

Abr. 3:27.

ppś Uprzednie ustanowienie.

c ppś Bóg, Boska Trójca — Bóg Ojciec.

d Łuk. 22:42.

e PPś Chwała.

3a ppś Narada w Niebie.

b ppś Wolna wola.

c DiP 76:25–27.

4a II Nefi 2:18;

DiP 10:25.

ppś Kłamstwo;

Zwodzić, zwieść, oszustwo.

5a I Mojż. 3:1; Mos. 16:3;

Alma 12:4.

6a ppś Ewa.

7a ppś Eden.

11a I Mojż. 3:3–6;

Mojż. 5:10.

b Alma 12:31.

12a I Mojż. 3:6.

b ppś Upadek Adama i Ewy.

13a I Mojż. 2:25.

I zszyli liście figowe, i zrobili sobie fartuchy.

14. I usłyszeli głos Pana Boga, gdy tak “spacerowali po ogrodzie w chłodzie dnia; i Adam, i jego żona poszli ukryć się przed obecnością Pana Boga wśród drzew ogrodu.

15. I ja, Pan Bóg, zawołałem do Adama i spytałem go: Dokąd “idziesz?

16. A on odrzekł: Usłyszałem Twój głos w ogrodzie, i zląkłem się, zobaczywszy, że jestem nagi, i ukryłem się.

17. I ja, Pan Bóg, powiedziałem do Adama: Kto ci powiedział, że jesteś nagi? Czy jadłeś z drzewa, z którego zabroniłem ci jeść, abys nie “umarł?

18. I mężczyzna powiedział: Kobieta, którą mi dałeś i nakazałeś, aby ze mną pozostała, dała mi owoc z tego drzewa, i zjadłem.

19. I ja, Pan Bóg, powiedziałem do kobiety: Cóżes uczyniła? A kobieta odpowiedziała: Wąż mnie “omamił, i zjadłam.

20. I ja, Pan Bóg, powiedziałem do węża: Za to, co uczyniłeś, “przeklęty będziesz pośród wszelkiego bydła i każdej zwierziny polnej; na brzuchu będziesz pełzał i proch jeść będziesz po wszystkie dni żywota swego.

21. I ustanowię wrogość między tobą a kobietą, między twoim potomnym a jej potomnym; i on

zrani cię w głowę, a ty zranisz go w piętę.

22. A do kobiety ja, Pan Bóg, powiedziałem: Wielce pomnożę bolesti twoje i poczęcia twoje. W “boleści będziesz rodzić dzieci i pożądać będziesz swojego męża, a on panować będzie nad tobą.

23. I ja, Pan Bóg, powiedziałem do Adama: Ponieważ zważyłaś na głos swojej żony i jadłeś owoc z drzewa, którego ci zakazałem tymi słowy: Nie będziesz z niego spożywać, przekłeta będzie ziemia z twojego powodu; w mozole będziesz spożywać jej płody przez wszystkie dni żywota twego.

24. Ciernie i osty będzie ci rodzić, i spożywać będziesz ziele z pola.

25. W “pocie czoła będziesz jadł chleb, zanim powrócisz do ziemi — bo umrzesz na pewno — gdyż z niej powstałeś: bowiem ^bprochem byłeś i w proch się obrócisz.

26. I nazwał Adam swoją żonę Ewa, gdyż była matką wszystkich żyjących; bo tak ja, Pan Bóg, nazwałem pierwszą ze wszystkich kobiet, których jest “wiele.

27. Dla Adama i jego żony Ja, Pan Bóg, zrobiłem okrycia ze skór i “przyrodziłem ich.

28. I ja, Pan Bóg, powiedziałem do mego Jednorodzonego:

14a I Mojż. 3:8.

15a I Mojż. 3:9.

17a Mojż. 3:17.

19a I Mojż. 3:13;

Mos. 16:3.

20a I Mojż. 3:13–15.

22a I Mojż. 3:16.

25a I Mojż. 3:17–19.

ppś Upadek
Adama i Ewy.

b I Mojż. 2:7;

Mojż. 6:59;

Abr. 5:7.

26a Mojż. 1:34; 6:9.

27a ppś Skromność.

Oto ^aczłowiek stał się jak jeden z nas: ^bzna dobro i zło; teraz więc, aby nie wyciągnął ręki i nie ^cspożył także owocu z ^ddrzewa życia, i nie jadł, a potem żył wiecznie,

29. Przeto ja, Pan Bóg, wygnam go z Ogrodu ^aEden, aby uprawiał ziemię, z której został wzięty.

30. Bo jak ja, Pan Bóg, żyję, tak moje ^asłowa nie mogą powrócić próżne, bowiem gdy wychodzą z moich ust, muszą być wypełnione.

31. Wygnałem więc człowieka, a na wschód od Ogrodu Eden umieściłem ^acheruby i miecz płomienny, który obraca się na wszystkie strony, aby strzec drogi do drzewa życia.

32. (Oto słowa, które wyrzekłem do mego sługi Mojżesza, i są one prawdziwe, zgodne z moją wolą, i wyrzekłem je do ciebie. Uważaj, abyś ich nikomu nie pokazał, dopóki ci nie nakazę, z wyjątkiem tych, którzy wierzą. Amen).

ROZDZIAŁ 5

(Czerwiec–październik 1830)

Adam i Ewa wydają na świat dzieci. Adam składa ofiarę i służy Bogu. Narodziny Kaina i Abła. Kain buntuje się, miłuje Szatana bardziej

niż Boga i staje się Zatraceniem. Szerzą się morderstwa i niegodziwość. Ewangelia jest głoszona od początku.

I STAŁO SIĘ, że po tym, jak ja, Pan Bóg, wypędziłem ich, Adam zaczął uprawiać ziemię i miał ^awładanie nad wszelką zwierzyną polną, i zaczął spożywać chleb w pocie czoła tak, jak ja, Pan, mu nakazałem. A Ewa, jego żona, także trudziła się z nim.

2. I Adam obcował ze swoją żoną i ^aurodziła mu synów i ^bcórki; i zaczęli się ^crozmnażać i zapełniać ziemię.

3. I od tego czasu na ziemi synowie i ^acórki Adama zaczęli dzielić się na pary, uprawiać ziemię i wypasać stada, a także rodzić synów i córki.

4. I Adam, i jego żona, Ewa, wzywali imię Pana, i słyszeli głos Pana od strony Ogrodu ^aEden, jak mówił do nich, lecz Go nie widzieli, gdyż odsunięci byli od Jego ^bobecności.

5. A On dał im przykazania, aby ^aoddawali cześć Panu, Swemu Bogu, i składali w ofierze ^bpierwszy przychówek swoich stad jako ofiarę dla Pana. I Adam był ^cposłuszny przykazaniom Pana.

28a I Mojż. 3:22.

ppś Człowiek,
ludzie — Człowiek,
potencjał, aby stać się
jak Ojciec Niebieski.

b ppś Wiedza.

c Alma 42:4–5.

d I Mojż. 2:9;

I Nefi 11:25; Mojż. 3:9.

ppś Drzewo życia.

29a ppś Eden.

30a I Król. 8:56; DiP 1:38.

31a Alma 42:3.

ppś Cheruby.

5 1a Mojż. 2:26.

2a I Mojż. 5:4.

b DiP 138:39.

c I Mojż. 1:28;

Mojż. 2:28.

3a Mojż. 5:28.

4a ppś Eden.

b Alma 42:9.

5a ppś Oddawać cześć.

b II Mojż. 13:12–13;

IV Mojż. 18:17;

Mos. 2:3.

ppś Pierworodny.

c ppś Posłuszeństwo,

posłuszny, być

posłusznym.

6. A po wielu dniach ukazał się Adamowi ^aanioł Pana i zapytał: Dlaczego składasz Panu ^bofiary? A Adam odpowiedział: Nie wiem, lecz tak mi nakazał Pan.

7. I wówczas anioł powiedział tymi słowy: Czyni się tak na ^apodobieństwo ^bofiary Jednorodzonego od Ojca, który jest pełen ^cłaski i prawdy.

8. Przeto wszystko, co czynisz, czynić będziesz w ^aimię Syna, i ^bpokutować będziesz, i ^cwzywać Boga w imię Syna po wieki wieków.

9. I tego dnia ^aDuch Święty, dając świadectwo o Ojcu i Synu, spoczął na Adamie, mówiąc: Jam jest ^bJednorodzony Ojca od samego początku, odtąd i na wieki, i ponieważ ^cupadłeś, możesz być ^dodkupiony, podobnie jak cała ludzkość, tyłu, ilu zechce.

10. I tego dnia błogosławił Adam Boga i został ^anapętniony [Duchem Świętym], i zaczęła ^bprorokować o wszystkich rodzinach na ziemi tymi słowy: Błogosławione niech będzie imię

Boga, bo przez moje wykroczenie otwarły się moje oczy, i w tym życiu doznam ^cradości, i znowu w ^dciele ujrzę Boga.

11. A ^aEwa, jego żona, słyszała wszystko i cieszyła się, i rzekła: Gdyby nie nasze wykroczenie, nigdy nie mielibyśmy ^bpotomstwa ani nie poznalibyśmy dobra i zła, i radości odkupienia, i życia wiecznego, które Bóg daje wszystkim posłusznym.

12. I Adam, i Ewa błogosławili imię Boga, i ^awyjawili wszystkie sprawy swoim synom i córkom.

13. I przyszedł do nich ^aSzatan i powiedział: Ja także jestem synem Boga; i rozkazał im tymi słowy: Nie wierzcie w to; i nie ^bwierzycie, i ^cmiłowali Szatana bardziej niż Boga. I od tego czasu ludzie zaczęli być ^dcieleśni, zmysłowi i diabelscy.

14. A Pan Bóg wzywał ludzi wszędzie przez ^aDucha Świętego i nakazywał im pokutę;

15. I tyłu, ilu ^auwierzyło w Syna i odpokutowało za swe grzechy, zostanie ^bzbawionych; a tyłu, ilu nie uwierzyło i nie

6a ppś Aniołowie.

b ppś Ofiara (poświęcenie).

7a ppś Jezus Chrystus — Przykłady lub symbole Chrystusa.

b Alma 34:10–15.

ppś Krew.

c Mojż. 1:6, 32.

ppś Łaska.

8a II Nefi 31:21.

b Mojż. 6:57.

ppś Pokutować, pokuta.

c ppś Modlitwa.

9a ppś Duch Święty.

b ppś Jednorodzony; Jezus Chrystus.

c ppś Śmierć duchowa; Upadek Adama i Ewy.

d Mos. 27:24–26;

DiP 93:38;

Art. wiary 1:3.

ppś Odkupić,

odkupiony,

odkupienie;

Plan Odkupienia.

10a ppś Narodzony ponownie, narodzony z Boga.

b DiP 107:41–56.

ppś Proroctwo,

prorokować.

c ppś Radość.

d Job 19:26;

II Nefi 9:4.

11a ppś Ewa.

b II Nefi 2:22–23.

12a V Mojż. 4:9.

13a ppś Diabeł.

b ppś Niewiara.

c Mojż. 6:15.

d ppś Cieleśny;

Człowiek naturalny.

14a Jan 14:16–18, 26.

15a ppś Wierzenie,

wiara, wierzyć.

b ppś Zbawienie.

odpokutowało, zostanie ‘potępionych; a słowa te wyszły z ust Boga jako surowe zarządzenie i dlatego muszą być wypełnione.

16. I Adam, i żona jego, Ewa, nie przestali wzywać Boga. I Adam obcował z Ewą, żoną swoją, że poczęła i porodziła ^aKaina, i powiedziała: Oto Pan dał mi mężczyznę, przeto ten nie może odrzucić Jego słów. Lecz Kain nie zważał, i mówił: Kim jest Pan, że muszę Go znać?

17. I ponownie poczęła i urodziła jego brata, ^aAbla. A Abel ^bzważał na głos Pana. I strzegł Abel owiec, a Kain uprawiał ziemię.

18. I ^amiłował Kain Szatana bardziej niż Boga. I rozkazał mu Szatan: ^bZłóż ofiarę Panu.

19. I z czasem stało się, że Kain złożył Panu ofiarę z płodów ziemi.

20. I Abel także złożył ofiarę z pierwotnych ze swojego stada, a przyprowadził co najtłustsze. I Pan przychylnie wejrzał na Abla i jego ^aofiarę.

21. Lecz nie wejrzał przychylnie na Kaina i jego ^aofiarę. A Szatan o tym wiedział i ucieszył się. I Kain rozgniewał się, a oblicze jego się zachmurzyło.

22. I rzekł Pan do Kaina: Dlaczego się gniewasz? Dlaczego oblicze twoje się zachmurzyło?

23. Jeżeli będziesz dobrze czynił, zostaniesz ^aprzyjęty. A jeżeli nie czynisz dobrze, grzech czyha u drzwi i Szatan chce cię dostać; i jeżeli nie będziesz zważać na moje przykazania, opuszczę cię i stanie ci się według jego pragnienia. I będziesz nad nim panować;

24. Bo odtąd będziesz ojcem jego kłamstw; nazywać cię będą ^aZatraceniem, istniałeś bowiem, zanim powstał świat.

25. I w czasie, który nastanie, będzie powiedziane, że ^awystępki twoje pochodzą od Kaina; odrzucił on bowiem wspanialsze rady pochodzące od Boga; i jeżeli nie odpokutujesz, rzucę na ciebie to przekleństwo.

26. I rozgniewał się Kain, i nie słuchał więcej głosu Pana ani Abla, swojego brata, który postępował w świętości przed Panem.

27. I Adam, i jego żona, rozpaczali przed Panem z powodu Kaina i jego braci.

28. I stało się, że Kain wziął za żonę córkę jednego ze swoich braci, i ^amiłowali oni Szatana bardziej niż Boga.

29. I rzekł Szatan do Kaina: Przysięgnij mi na swoje gardło, a jeżeli zdradzisz, umrzesz. I każ braciom przysiąc na ich głowy i na żywego Boga, że nie zdradzą, bo jeżeli to zrobią, na pewno

15c DiP 42:60.
ppś Potępienie
(wyklęcie).

16a I Mojż. 4:1–2.
ppś Kain.

17a ppś Abel.
b Hebr. 11:4.

18a DiP 10:20–21.

b DiP 132:8–11.

20a ppś Ofiara (dar dla
Pana);
Ofiara (poświęcenie).

21a I Mojż. 4:3–7.

23a I Mojż. 4:7;

DiP 52:15; 97:8.

24a ppś Synowie
zatracenia.

25a Hel. 6:26–28.

28a Mojż. 5:13.

umrą. A to w tym celu, aby twój ojciec nie dowiedział się o tym; i tego dnia wydam twego brata Abła w twoje ręce.

30. I Szatan przysiągł Kainowi, że będzie czynił według jego nakazów. A wszystko to robione było w tajemnicy.

31. I rzekł Kain: Zaprawdę, jestem Mahan, pan tej wielkiej tajemnicy, i mogę „mordować, odnosząc zyski. Z tej przyczyny nazywano Kaina Panem ^bMahan, i chełpił się swą niegodziwością.

32. I poszedł Kain na pole i rozmawiał ze swoim bratem, Ablem. I stało się, że gdy byli na polu, powstał Kain przeciwko swemu bratu, Ablowi, i zabił go.

33. I „chełpił się Kain tym, co zrobił, tymi słowy: Wolny jestem, a stada mego brata na pewno wpadną w moje ręce.

34. I powiedział Pan do Kaina: Gdzie jest Abel, twój brat? I odpowiedział Kain: Nie wiem. Czyż jestem „stróżem brata mego?

35. I powiedział Pan: Cóżś uczynił? Krew twojego brata woła do mnie z ziemi.

36. I zostaniesz teraz przeklęty przez ziemię, która się otwarła, aby przyjąć krew twojego brata przelaną z twojej ręki.

37. Gdy będziesz uprawiał ziemię, ona odtąd nie wyda ci płodów. „Uciekinierem i tułaczem będziesz po ziemi.

38. I rzekł Kain do Pana: Szatan „skusił mnie stadami mego brata. I byłem też gniewny, bo przyjąłeś jego ofiarę, a nie moją; kara moja jest nie do zniesienia.

39. Oto, tego dnia wypędziłeś mnie sprzed oblicza Pana i ukrywać się będę przed Twoim obliczem; uciekinierem i tułaczem będę na ziemi; i stanie się, że ten, kto mnie znajdzie, zabije mnie z powodu moich niegodziwości, gdyż spraw tych nie można ukryć przed Panem.

40. I ja, Pan, powiedziałem do niego: Ten, kto cię zabije, siedmiokrotną pomstę poniesie. I ja, Pan, „nazaczyłem Kaina, aby ci, którzy go znajdą, nie zabili go.

41. I odsunięty został Kain sprzed „obecności Pana, i wraz z żoną swoją, i wieloma braćmi mieszkał w ziemi Nod, na wschód od Edenu.

42. I obcował Kain ze swoją żoną, i poczęła, i urodziła Enocha, który także zrodził wielu synów i wiele córek. I zbudował miasto, i nazwał „je imieniem swego syna, Enocha.

31 a ppś Morderstwo.

b tzn. „Umysł”, „niszczyiciel”

i „wielki” to możliwe znaczenia rdzenia słowa „Mahan”.

33 a ppś Pycha; Światowość.

34 a I Mojż. 4:9.

37 a I Mojż. 4:11–12.

38 a ppś Kusić, pokusa; Pożądać.

40 a I Mojż. 4:15.

41 a Mojż. 6:49.

42 a tzn. wśród potomstwa Kaina był mężczyzna o imieniu Enoch, a także miasto o takiej nazwie pośród jego ludu. Nie należy

jednak mylić go z Enochem, który wywodził się z prawej linii potomstwa Seta, ani z jego miastem o nazwie Syjon, które także było zwane „miastem Enocha”.

43. A Enochowi urodził się Irad oraz inni synowie i córki. I zrodził Irad Mahudźaela i innych synów i córki. A Mahudźael zrodził Metuszaela oraz innych synów i córki. A Metuszael zrodził Lamecha.

44. I wziął Lamech dwie żony: jednej na imię było Ada, a drugiej Sylla.

45. I Ada urodziła Jabala, który był ojcem mieszkańców namiotów, a hodowali oni bydło; i miał on brata Jubala, ojca wszystkich tych, którzy grają na harfie i organach.

46. A Sylla urodziła Tubala Kaina, który nauczał sztuki obrabiania mosiądzu i żelaza. A siostra Tubala Kaina nazywała się Naama.

47. I powiedział Lamech do swych żon, Ady i Sylli: Żony Lamecha, słuchajcie mego głosu i zważajcie na moje słowa, bo zabiłem człowieka i zraniłem siebie, młodego człowieka na własną szkodę.

48. Jeżeli Kain ma być pomszczony siedmiokrotnie, zaprawdę, Lamech winien być pomszczony „siedemdziesiąt i siedem razy.

49. Bo Lamech zawarł „przymierze z Szatanem na wzór Kaina i stał się Panem Mahan, panem tej wielkiej tajemnicy przekazanej Kainowi przez Szatana. A Irad,

syn Enocha, poznawszy ich sekret, zaczął go wyjawiać synom Adama.

50. Z tego powodu rozgniewany Lamech zabił go, nie jak Kain, który zabił swojego brata Abła dla zysku, ale zabił go ze względu na przysięgę.

51. Albowiem od czasów Kaina istniały „tajemne sprzysiężenia, a uczynki ich skrywał mrok, a oni dobrze znali jeden drugiego.

52. Przeto przeklął Pan Lamecha i jego dom, i wszystkich tych, którzy zawarli przymierze z Szatanem; nie przestrzegali bowiem przykazań Boga i nie podobano się to Bogu, i nie czynił im posługi, bo występne były ich uczynki i zaczęły się one szerzyć pośród wszystkich „synów ludzkich. A działo się to pośród synów ludzkich.

53. A córki ludzkie nie mówiły o tych sprawach, albowiem Lamech wydał sekret żonom, i powstały one przeciw niemu, i rozpowiedziały tajemnice szeroko, nie mając współczucia.

54. Dlatego pogardzano Lamechem, i wykluczono go, i nie pokazywał się on pośród synów ludzkich, aby nie zginął.

55. I tak uczynki „ciemności zaczęły przeważać pośród wszystkich synów ludzkich.

56. I przeklął Bóg ziemię srogim

48a tzn. Lamech przechwalał się, że Szatan zrobi dla niego więcej, niż uczynił dla Kaina. Powody tych przypuszczeń

są podane w wersach 49. i 50.
I Mojż. 4:24.
49a ppś Przysięga.
51a ppś Tajemne sprzysiężenia.

52a Mojż. 8:14–15.
55a ppś Ciemność duchowa;
Niegodziwy, niegodziwość.

przekleństwem, i gniewał się na niegodziwych, na wszystkich synów ludzkich, których uczynił.

57. Nie chcieli bowiem zważać na Jego głos ani wierzyć w Jego „Jednorodzonego Syna, o którym Bóg powiedział, że przyjdzie w połowie czasu, a który był przygotowany przed założeniem świata.

58. I tak zaczęto głosić „ewangelie” od początku, i była głoszona przez świętych ^baniołów wysłanych sprzed obecności Boga i przez Jego własny głos, i przez ^cdar Ducha Świętego.

59. I tak wszystkie rzeczy potwierdzono Adamowi przez święty obrzęd, i głoszone ewangelie, i rozesłano zarządzenie, że ma być ona głoszona, aż do jego końca; i tak było. Amen.

ROZDZIAŁ 6

(Listopad–grudzień 1830)

Potomstwo Adama prowadzi księgę pamięci. Jego prawa potomność głosi pokutę. Bóg objawia się Enochowi. Enoch głosi ewangelie. Plan zbawienia został objawiony Adamowi. Przyjął on chrzest i otrzymał kapłaństwo.

I ZWAŻAŁ „Adam na głos Boga

i nawoływał swoich synów do pokuty.

2. I ponownie obcował Adam z żoną, i porodziła syna, którego nazwał „Set. I sławił Adam imię Boga; mówił bowiem tak: Bóg dał mi kolejnego potomka na miejsce Abla, którego zabił Kain.

3. I objawił się Bóg Setowi, i Set nie zbuntował się, lecz złożył „ofiary godną przyjęcia, jak jego brat, Abel. I jemu także urodził się syn, i nazwał go Enosz.

4. I wówczas ludzie ci zaczęli „wzywać imienia Pana, a Pan im błogosławił.

5. I prowadzili „księgę pamięci pisaną językiem Adama, albowiem tylu, ilu prosiło Boga, było dane pisać przez ducha ^bnatchnienia;

6. I uczyli swoje dzieci czytać i pisać, a język był nieskalany i niesplugawiony.

7. A to samo „Kapłaństwo, które istniało od początku, istnieć będzie także przy końcu świata.

8. Tak prorokował Adam poruszony przez „Ducha Świętego; i prowadzili ^bgenealogie ^cdzieci Boga. A była to „księga pokoleń Adama, w której zapisano: W dniu, w którym Bóg stworzył człowieka, uczynił go na podobieństwo Boga.

57a ppś Jezus Chrystus.

58a ppś Ewangelia.

b Alma 12:28–30;
Mor. 7:25, 29–31.

ppś Aniołowie.
c ppś Dar Ducha
Świętego.

6 1a ppś Adam.

2a I Mojż. 4:25.

ppś Set.

3a ppś Ofiara
(poświęcenie).

4a I Mojż. 4:26.

ppś Modlitwa.

5a Abr. 1:28, 31.

ppś Księga pamięci.

b ppś Natchnienie,
natchnąć.

7a ppś Kapłaństwo.

8a II Piotra 1:21.

b ppś Genealogia.

c ppś Synowie
i córki Boga.

d I Mojż. 5:1.

9. Na "obraz Swego własnego ciała, mężczyzną i kobietę, stworzył ^bich i błogosławił im, i "nazwał Adamem w dniu ich stworzenia, i stali się żywymi "duszami w krainie u ^cpodnóżka Boga.

10. I żył "Adam sto trzydzieści lat, i zrodził syna na swe podobieństwo, na swój własny ^bobraz, i nazwał go Set.

11. A dni Adama po narodzeniu Seta było osiemset lat, i zrodził wielu synów i wiele córek.

12. I wszystkich dni Adama, w których żył, było dziewięćset trzydzieści lat, i umarł.

13. Set żył sto pięć lat, i zrodził Enosza, i przez wszystkie swoje dni prorokował i nauczał swego syna, Enosza, dróg Bożych; dlatego Enosz także prorokował.

14. I żył Set po narodzeniu Enosza osiemset siedem lat, i zrodził wielu synów i wiele córek.

15. I dzieci ludzkie były liczne na całej powierzchni ziemi. A w tamtych czasach Szatan miał wielkie "władanie pośród ludzi i szalał w ich sercach; i wynikały stąd wojny i rozlew krwi; i człowiek podnosił rękę przeciwko bratu swojemu, zadając śmierć z powodu ^btajemnych uczynków i żądzy władzy.

16. Wszystkich dni Seta było

dziewięćset dwanaście lat, i umarł.

17. I żył Enosz dziewięćdziesiąt lat, i zrodził "Kainana. I Enosz wraz z resztką ludu Boga wyszedł z krainy Szulon, i zamieszkał na ziemi obiecanej, którą nazwał imieniem swego syna — Kainan.

18. I Enosz po narodzeniu Kainana żył osiemset piętnaście lat, i zrodził wielu synów i wiele córek. I wszystkich dni Enosza było dziewięćset pięć lat, i umarł on.

19. I żył Kainan siedemdziesiąt lat, i zrodził Mahalalela; i Kainan po narodzeniu Mahalalela żył osiemset czterdzieści lat, i zrodził synów i córki. I wszystkich dni Kainana było dziewięćset dziesięć lat, i umarł on.

20. A Mahalalel żył sześćdziesiąt pięć lat, i zrodził Jereda; I żył Mahalalel po narodzeniu Jereda osiemset trzydzieści lat, i zrodził synów i córki. I wszystkich dni Mahalalela było osiemset dziewięćdziesiąt pięć lat, i umarł on.

21. I żył Jered sto sześćdziesiąt dwa lata, i zrodził "Enocha; i żył Jered po narodzeniu Enosza osiemset lat, i zrodził synów i córki. I Jered nauczał Enocha wszystkich dróg Bożych.

22. Taka jest genealogia synów Adama, "syna Boga, z którym

9a I Mojż. 1:26–28;
Mojż. 2:26–29;
Abr. 4:26–31.

b ppś Człowiek, ludzie.

c Mojż. 1:34; 4:26.

d ppś Dusza.

e Abr. 2:7.

10a DiP 107:41–56.

b I Mojż. 5:3;

DiP 107:42–43; 138:40.

15a Mojż. 5:13.

b ppś Tajemne
sprzysiężenia.

17a I Mojż. 5:10–14;

DiP 107:45, 53.

21a I Mojż. 5:18–24;

Mojż. 7:69; 8:1–2.

ppś Enoch.

22a Łuk. 3:38.

Bóg rozmawiał we własnej osobie.

23. I byli ^akaznodziejami prawości, mówili, ^bprorokowali i wzywali do ^cpokuty wszystkich ludzi wszędzie; i nauczano dzieci ludzkie ^dwiary.

24. I stało się, że żył Jered przez wszystkie swoje dni dziewięćset sześćdziesiąt dwa lata, i umarł.

25. A Enoch miał sześćdziesiąt pięć lat, kiedy zrodził ^aMetuszelacha.

26. I stało się, że podróżował Enoch po kraju, pośród ludu; i gdy tak podróżował, Duch Boga zstąpił z nieba i przebywał z nim.

27. I usłyszał głos z nieba, mówiący: Enochu, synu mój, prorokuj temu ludowi i mów mu: Odpokutujcie, bo tak rzecze Pan: ^aGniewam się na ten lud, a mój srogi gniew rozpala się na nich; albowiem stwardniały ich serca i stępał ich ^bsłuch, a oczy ich ^cnie widzą daleko.

28. I wiele pokoleń temu, w dniu, w którym ich stworzyłem, ^azeszli na manowce i wyparli się mnie, szukając dla siebie rad w ciemnościach; i będąc występni, uknuli morderstwo, i nie przestrzegali przykazań, które dałem ich ojcu, Adamowi.

29. Dlatego popełniali krzy-

woprzysięstwa i przez swoje ^aprzysięgi sprowadzili na siebie śmierć; i przygotowałem dla nich ^bpiekło, jeżeli nie odpokutują.

30. Oto jest zarządzenie, jakie ogłosiłem na początku świata własnymi ustami, od czasu jego założenia, a które głosiłem ustami moich sług, waszych ojców; tak samo, jak będzie głoszone w świecie, aż po jego krańce.

31. I gdy Enoch usłyszał te słowa, skłonił się do ziemi przed Panem i przemówił do Pana tymi słowy: Dlaczego znalazłem łaskę w Twych oczach, będąc tylko chłopcem, i wszyscy ludzie nienawidzą mnie; bowiem ^anie-składna jest ma mowa; zatem czy jestem Twoim sługą?

32. I rzekł Pan do Enocha: Idź i czyn, jak ci nakazałem, a żaden człowiek cię nie przebiję. Otwórz ^austa, a zostaną napełnione, i dam ci mowę, albowiem wszelkie ciało jest w moich rękach, i czynię, co uważam za słuszne.

33. Powiedz temu ludowi: ^aWybierzcie dzisiaj służbę Panu Bogu, który was uczynił.

34. Oto Duch mój spoczął na tobie, dlatego wszystkie twoje słowa spełnią się; i ^agóry rozstąpią się przed tobą, a ^brzeki zmienią swój bieg; i będziesz trwał

23a ppś Prorok.
b ppś Proroctwo, prorokować.
c ppś Pokutować, pokuta.
d ppś Wiara.
25a ppś Metuszelach.

27a DiP 63:32.
b Mat. 13:15; II Nefi 9:31; Mos. 26:28; DiP 1:2, 11, 14.
c Alma 10:25; 14:6.
28a ppś Bunt.
29a ppś Przysięga.

b ppś Piekło.
31a II Mojż. 4:10–16; Jer. 1:6–9.
32a DiP 24:5–6; 60:2.
33a ppś Wolna wola.
34a Mat. 17:20.
b Mojż. 7:13.

we mnie, a ja w tobie; dlatego ‘chodź ze mną.

35. I przemówił Pan do Enocha tymi słowy: Namaść oczy gliną i przemij je, a ujrzysz. I uczynił to.

36. I ujrzał “duchy, które stworzył Bóg; i dojrzał także rzeczy niedostrzegalne dla ^bnaturalnego oka; i odtąd poszła wieść po ziemi: ‘Widzącego wychował Pan dla Swego ludu.

37. I stało się, że Enoch poszedł po kraju pośród ludzi, i stojąc na wzgórzach i wzniesieniach, wołał donośnym głosem i świadczył przeciwko ich uczynom; i wszyscy ludzie czuli się “obrażeni przez niego.

38. I przyszedł go posłuchać na wzniesieniach, powiedziawszy do sług pilnujących namiotów: Pozostańcie tu i pilnujcie namiotów, podczas gdy my pójdziemy tam zobaczyć widzącego; albowiem prorokuje on i dziwna rzecz stała się w tym kraju — szalony człowiek przyszedł do nas.

39. I stało się, że gdy go usłyszeli, nikt go nie napadł; bowiem strach objął wszystkich, którzy go słuchali, gdyż chodził on z Bogiem.

40. I przyszedł doń człowiek o imieniu Mahidżach i powiedział doń: Powiedz nam wyraźnie, kim jesteś i skąd przychodzisz.

41. I odpowiedział im: Przyszedłem z ziemi kainańskiej, ziemi

moich ojców, która do dziś jest ziemią prawości. A ojciec mój nauczał mnie wszystkich dróg Bożych.

42. I stało się, że gdy podróżowałem z ziemi kainańskiej koło morza na wschód, ujrzałem wizję; i oto, zobaczyłem niebiosa, i Pan mówił do mnie, i dał mi przykazanie; dla tej przyczyny mówię te słowa, aby przestrzegać tego przykazania.

43. I tak dalej mówił Enoch: Pan, który do mnie mówił, jest Bogiem nieba, i moim Bogiem, i waszym Bogiem, i braćmi mymi jesteście, dlaczegóż więc sami sobie “doradzacie i wypieracie się Boga w niebie?

44. On uczynił niebiosa; “ziemia jest Jego ^bpodnóżkiem, i Jego są jej podstawy. Oto stworzył ją i umieścił zastępy ludzi na jej powierzchni.

45. I śmierć przyszła na naszych ojców; ale znamy ich i nie możemy temu zaprzeczyć, a znamy nawet pierwszego ze wszystkich, samego Adama.

46. Albowiem prowadziliśmy księgę “pamięci, zgodnie ze wzorem danym nam przez palec Boga; a napisana jest w naszym własnym języku.

47. I gdy Enoch mówił słowa Boga, zatrzęśli się ludzie i nie mogli stać w jego obecności.

48. I powiedział im: Istniejemy

34c I Mojż. 5:24;
Mojż. 7:69.
ppś Chodzić,
kroczyć z Bogiem.
36a ppś Duchowe

stworzenie.
b Mojż. 1:11.
c ppś Widzący.
37a I Nefi 16:1–3.
43a Przep. 1:24–33;

DiP 56:14–15.
44a V Mojż. 10:14.
b Abr. 2:7.
46a ppś Księga pamięci.

przez “upadek Adama, i przez jego upadek przyszła ^bśmierć, a dolą naszą jest nędzą i niedola.

49. Oto Szatan przyszedł do dzieci ludzkich i “kusi je, aby oddawały mu cześć; i ludzie stali się ^bcieleśni, ^czmysłowi i diabelscy, i ^dodsunięci są sprzed obecności Boga.

50. Jednakże Bóg ujawnił naszym ojcom, że wszyscy ludzie muszą odpokutować.

51. I odezwał się do naszego ojca, Adama, Swoim własnym głosem: Jam jest Bóg; Ja uczyniłem świat i ^aludzi, ^bzanim powstał w ciebie.

52. I powiedział mu także: Jeżeli zwrócisz się do mnie i zważać będziesz na mój głos, i wierzyć, i odpokutujesz za wszystkie swoje wykroczenia, i zostaniesz ^aochrzczony, zaiste, w wodzie w imię mego Jednorodzonego Syna, który pełen jest ^błaski i prawdy, którym jest ^cJezus Chrystus — a jest to jedyne ^aimię, jakie będzie dane pod niebem, przez które dzieci ludzkie uzyskają ^czbawienie — otrzymasz dar Ducha Świętego, i pytać będziesz o wszystko w Jego

imieniu, a o cokolwiek poprosisz, dane ci będzie.

53. I powiedział nasz ojciec, Adam, do Pana: Dlaczego ludzie muszą odpokutować i zostać ochrzczeni w wodzie? I rzekł Pan Adamowi: Oto “przebaczyłem ci twoje wykroczenie w Ogrodzie Eden.

54. Stąd poszła wieść pośród ludzi, że “Syn Boga ^bzadośćuczynił za pierworodną winę, przez co grzechy rodziców nie mogą spaść na głowy ^cdzieci, albowiem dzieci czyste są od założenia świata.

55. I rzekł Pan do Adama tymi słowy: Jako że dzieci twoje poczęte są w grzechu, kiedy zaczynają dorastać, ^agrzech rodzi się w ich sercach, i kosztują ^bgoryczy, aby nauczyły się doceniać dobro.

56. I dane im jest rozeznanie między dobrem a złem; przeto same ^asobą władają, i dałem ci kolejne prawo i przykazanie.

57. Dlatego nauczaj swoje dzieci, że wszyscy ludzie, wszędzie, muszą ^aodpokutować, bo inaczej nie mogą odziedziczyć królestwa Boga, albowiem żadna

48a II Nefi 2:25.

ppś Upadek Adama i Ewy.

b ppś Śmierć fizyczna.

49a Mojż. 1:12.

ppś Kusić, pokusa.

b Mos. 16:3–4;

Mojż. 5:13.

ppś Cieleśny.

c ppś Zmysłowy, zmysłowość.

d ppś Śmierć duchowa.

51a ppś Człowiek,

ludzie — Człowiek, duchowe dziecko Ojca Niebieskiego.

b ppś Duchowe stworzenie.

52a III Nefi 11:23–26.

ppś Chrzest, chrzcić.

b ppś Łaska.

c ppś Jezus Chrystus.

d Dz. 4:12;

II Nefi 31:21.

e ppś Zbawienie.

53a ppś Przebaczać.

54a ppś Jezus Chrystus.

b ppś Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie.

c Mos. 3:16.

55a ppś Grzech.

b DiP 29:39.

ppś Przeciwności.

56a II Nefi 2:26–27;

Hel. 14:29–30.

ppś Wolna wola.

57a I Kor. 6:9–10.

ppś Pokutować, pokuta.

^bnieczysta rzecz nie może tam zamieszkać ani ^cprzebywać w Jego obecności; albowiem w języku Adama: ^d“Człowiek Świątości to Jego imię, a imię Jego Jednorodzonego to ^e“Syn Człowieczy, Jezus Chrystus, ^f“Sędzia Sprawiedliwy, który przyjdzie w połowie czasu.

58. Przeto daję ci przykazanie, abyś nauczał otwarcie swoje ^a“dzieci tych spraw następująco:

59. Z powodu wykroczenia przychodzi upadek, który przynosi śmierć; i jako że przyszedłeś na ten świat przez wodę i krew, i ^a“ducha, którego ja uczynilem, i z ^bprochu stałeś się żywą duszą, tak musisz się ^c“ponownie narodzić do królestwa niebieskiego z ^d“wody i z Ducha, i musisz zostać oczyszczony przez krew, zaiste, przez krew mojego Jednorodzonego, abyś został uświęcony od wszelkiego grzechu i ^e“radował się ^f“słowami wiecznego życia na tym świecie i nieśmiertelną ^g“chwałą, czyli wiecznym życiem w świecie, który nastanie.

60. Albowiem przez ^a“wodę przestrzegasz przykazania, przez Ducha zostajesz ^b“usprawiedliwiony, a przez ^c“krew zostajesz ^d“uświęcony;

61. Przeto jest ci to dane, aby trwało w tobie i pozostało z tobą; świadectwo nieba; ^a“Pocieszyciel; pokojowe sprawy nieśmiertelnej chwały; prawda wszelkich rzeczy; to, co pobudza wszystko i ożywia wszystko; ten, który zna wszystkie sprawy i ma wszelką moc według mądrości, miłosierdzia, prawdy, sprawiedliwości i osądu.

62. A teraz powiadam ci: Oto jest ^a“plan zbawienia dla wszystkich ludzi przez krew mojego ^b“Jednorodzonego, który przyjdzie w połowie czasu.

63. Oto wszystkie rzeczy mają swoje podobieństwa, a wszystkie rzeczy zostały stworzone i uczynione, aby ^a“dać świadectwo o mnie, zarówno rzeczy doczesne, jak i rzeczy duchowe; rzeczy, które są na górze w niebiosach, i rzeczy, które są na ziemi; i rzeczy, które są w ziemi, i rzeczy, które są pod ziemią, tak na górze, jak i na dole; wszystko daje świadectwo o mnie.

64. I stało się, że gdy Pan przemówił do Adama, naszego ojca, Adam zawołał do Pana i został przeniesiony przez ^a“Ducha Pana, i został opuszczony do wody,

57 *b* I Nefi 10:21.

ppś Czysty i nieczysty.

c Ps. 24:3–4;

I Nefi 15:33–36;

Morm. 7:7;

DiP 76:50–62.

d Mojż. 7:35.

ppś Człowiek

Świątoci.

e ppś Syn Człowieczy.

f ppś Jezus Chrystus —

Sędzia;

Sprawiedliwość.

58 *a* ppś Dziecko, dzieci.

59 *a* I Jana 5:8.

b I Mojż. 2:7; Mojż. 4:25;

Abr. 5:7.

c ppś Narodzony

ponownie,

narodzony z Boga.

d ppś Chrześc, chrzcic.

e II Nefi 4:15–16;

Alma 32:28.

f Jan 6:68.

g ppś Chwała celestialna.

60 *a* Mor. 8:25.

b ppś Usprawiedliwienie, usprawiedliwić.

c ppś Krew.

d ppś Uświęcenie.

61 *a* ppś Duch Święty.

62 *a* ppś Plan Odkupienia.

63 *a* ppś Jednorodzony.

63 *a* Alma 30:44;

DiP 88:45–47.

64 *a* ppś Duch Święty.

i złożony pod ^bwodą, i podniesiony z wody.

65. I tak został ochrzczony, i Duch Boga zstąpił nań; i tak ^anarodził się z Ducha, i został ożywiony w ^bwewnętrznym człowieku.

66. I usłyszał głos z nieba, mówiący: Zostałeś ^aochrzczony ogniem i Duchem Świętym. Oto jest ^bświadectwo Ojca i Syna, od-tąd i na wieki.

67. I jesteś według ^aporządku tego, który jest bez początku dni czy końca lat, od całej wieczności po całą wieczność.

68. Oto jesteś ^ajednym ze mną, synem Boga; i tak wszyscy mogą stać się moimi ^bsynami. Amen.

ROZDZIAŁ 7 (Grudzień 1830)

Enoch naucza, prowadzi lud i porusza góry. Założenie miasta Syjon. Enoch zapowiada przyjście Syna Człowieczego, Jego ofiarę zadośćuczynienia oraz zmartwychwstanie świętych. Zapowiada Przywrócenie, Zgromadzenie, Drugie Przyjście i powrót Syjonu.

I STAŁO SIĘ, że Enoch mówił dalej: Oto nasz ojciec, Adam, nauczał o tych rzeczach, i wielu uwierzyło, i stało się ^asynami Bożymi;

a wielu nie dało wiary, i zginęli w swoich grzechach, i w ^bstrachu i w męce oczekują ognistego gniewu oburzenia Boga, który ma na nich paść.

2. I od tego czasu Enoch zaczął prorokować ludziom tymi słowy: Gdy podróżowałem i przystanąłem w Mahudżah, wzywając Pana, doszedł mnie głos z nieba, mówiący: Zawróć i udaj się na górę Symeon.

3. I stało się, że zawróciłem i wszedłem na górę; i gdy stałem na górze, ujrzałem, jak otwierają się niebiosa i byłem przyodziany w ^achwałę.

4. I ujrzałem Pana; i stał On przed moim obliczem, i rozmawiał ze mną, jak człowiek z człowiekiem, ^atwarzą w twarz; i powiedział mi: ^bPatrz, a pokażę ci świat przez okres wielu pokoleń.

5. I stało się, że zobaczyłem dolinę Szum, i oto, ukazał mi się wielki naród, który mieszkał w namiotach — lud Szum.

6. I ponownie rzekł Pan do mnie: Patrz, i spojrzałem ku północy, i dojrzałem lud Kanaan, który mieszkał w namiotach.

7. I powiedział mi Pan: Prorokuj, i prorokowałem tymi słowy: Oto lud Kanaan, który jest liczny,

64b ppś Chrzest, chrzcić.

65a ppś Narodzony ponownie, narodzony z Boga.

b Mos. 27:25; Alma 5:12–15.

66a DiP 19:31. ppś Dar Ducha Świętego.

b II Nefi 31:17–18; III Nefi 28:11.

67a ppś Kapłaństwo Melchizedeka.

68a I Jana 3:1–3; DiP 35:2;

b Jan 1:12; DiP 34:3. ppś Synowie

i córki Boga.

7 1a ppś Synowie

i córki Boga.

b Alma 40:11–14.

3a ppś Przemienienie.

4a I Mojż. 32:30;

V Mojż. 5:4;

Mojż. 1:2, 11, 31.

b Mojż. 1:4.

pójdzie w bojowym szyku przeciwko ludziom z Szum i będzie ich zabijać, aż zostaną zupełnie zniszczeni; i lud Kanaan podzieli ziemię między siebie, ale ziemia będzie pusta i nieurodzajna; i żaden inny lud nie zamieszka tam oprócz ludu Kanaan.

8. Albowiem Pan rzuci na tę ziemię klątwę upałów i jej nieurodzajność będzie się rozprzestrzeniać wiecznie; i wszystkie dzieci w Kanaan poczerniały, a wszyscy ludzie mieli je w pogardzie.

9. I stało się, że Pan powiedział mi: Patrz, i spojrziałem, i zobaczyłem ziemię szarońską i ziemię Enocha, i ziemię omnerską, i ziemię henijską, i ziemię szemską, i ziemię hanerską, i ziemię hanannihańską, i wszystkich ich mieszkańców.

10. I powiedział mi Pan: Pójdź do tych ludzi i powiedz im: "Odpokutujcie, bo inaczej przyjdę i dotknę ich klątwą, i umrą.

11. I dał mi przykazanie, abym "chrzczył w imię Ojca i Syna, który jest pełen ^błaski i prawdy, i ^cDucha Świętego, który daje świadectwo o Ojcu i Synu.

12. I stało się, że Enoch dalej nawoływał wszystkich ludzi do pokuty, z wyjątkiem ludu Kanaan.

13. A tak wielka była "wiara

Enocha, że prowadził lud Boga, a wrogowie ich przyszli, aby z nimi walczyć, i wyrzekł słowo Pana, i zatrzęsła się ziemia, i rozstały się ^bgóry na jego rozkaz, i wody ^crzek zmieniły swój bieg, i ryk lwów słycać było z pustkowi, i wszystkie narody bały się wielce, tak ^dpotężne było słowo Enocha i tak wielka moc mowy danej mu przez Boga.

14. I wynurzył się także ląd z głębin morskich, a tak wielki był strach wrogów ludu Boga, że uciekli i stanęli z dala i poszli na ląd, który wyłonił się z głębin morskich.

15. A "olbrzymi tej krainy także stanęli z dala; i klątwa spadła na wszystkich ludzi, którzy walczyli przeciw Bogu.

16. I odtąd były wojny i rozlew krwi między nimi; lecz Pan przyszedł i zamieszkał ze Swym ludem, i żyli w prawości.

17. "Strach przed Panem ogarnął wszystkie narody, tak wielka była chwała Pana, która spoczęła na Jego ludzie. I ^bbłogosławił Pan ziemię, i błogosławił ludziom w górach i na wzniesieniach, i dobrze im się wiodło.

18. I nazwał Pan Swoją lud "SYJONEM, bo był ^bjednego serca i jednego umysłu, i żył w prawości; i nie było biednych pośród nich.

8a II Nefi 26:33.

10a Mojż. 6:57.

ppś Pokutować,
pokuta.

11a ppś Chrzest, chrzczyć.

b ppś Łaska.

c ppś Duch Święty.

13a ppś Wiara.

b Mat. 17:20.

c Mojż. 6:34.

d ppś Kapłaństwo;

Moc.

15a I Mojż. 6:4;

Mojż. 8:18.

17a II Mojż. 23:27.

b I Kron. 28:7–8;

I Nefi 17:35.

18a ppś Syjon.

b Dz. 4:32;

Fil. 2:1–4.

ppś Jedność.

19. A Enoch dalej głosił prawi-
wość ludowi Boga. I stało się
za jego dni, że zbudował miasto,
które nazwał Miastem Świętości,
SYJONEM.

20. I stało się, że Enoch rozmawiał z Panem; i rzekł do Pana: Z pewnością „Syjon na zawsze pozostanie bezpieczny. Lecz Pan rzekł Enochowi: Pobłogosławiłem Syjonowi, ale przekląłem resztę ludu.

21. I stało się, że Pan pokazał Enochowi wszystkich mieszkańców ziemi; a ten ujrzał, jak Syjon z czasem został „zabrany do nieba. I rzekł Pan Enochowi: Oto moje mieszkanie na wieki.

22. I zobaczył Enoch także resztę ludzi, którzy byli synami Adama; a byli mieszaniną całego potomstwa Adama poza potomstwem Kaina, bowiem jego potomstwo było „czarne i nie znalazło się między nimi.

23. I po tym, jak Syjon został zabrany do „nieba, ^bzobaczył Enoch „wszystkie narody ziemi przed sobą.

24. I następowały pokolenia za pokoleniem; a Enoch był „podniesiony wysoko na łonie Ojca i Syna Człowieczego; a moc Szatana objęła całą powierzchnię ziemi.

25. I zobaczył aniołów zstępu-

jących z nieba, i usłyszał donośny głos mówiący: Biada, biada mieszkańcom ziemi.

26. I ujrzał Szatana; a miał on wielki „łańcuch w swym ręku, którym zasłonił całą powierzchnię ziemi tak, że była w ^bciemnościach; i spojrzał w górę, i śmiał się, i radowali się jego „aniołowie.

27. I zobaczył Enoch „aniołów zstępujących z nieba, dających ^bświadcstwo o Ojcu i Synu; i Duch Święty zstąpił na wielu, i zostali zabrani do Syjonu przez moce niebiańskie.

28. I stało się, że Bóg w niebie spojrzał na resztę ludzi i zapłakał; i Enoch dał o tym świadcstwo tymi słowy: Jakże to, niebioso płaczą i przelewają łzy jako deszcz pada na góry?

29. I rzekł Enoch do Pana: Jakże możesz „płakać, skoro jesteś święty, i od całej wieczności po całą wieczność?

30. I nawet gdyby człowiek mógł zliczyć ziarnka piasku na ziemi, zaiste, na milionach „ziem jak ta, nie byłoby to nawet początkiem liczby Twoich ^bdzieł stworzenia; Twoje płótna wciąż się rozciągają; a jednak jesteś tam i Twe łono jest tam; i jesteś też sprawiedliwy; jesteś miłosierny i wiecznie dobry.

31. I ze wszystkich Twoich dzieł

20a Mojż. 7:62–63.
ppś Nowa Jerozolima.

21a Mojż. 7:69.

22a II Nefi 26:33.

23a ppś Niebo.

b ppś Wizja.

c DiP 88:47;

Mojż. 1:27–29.

24a II Kor. 12:1–4.

26a Alma 12:10–11.

b Iz. 60:1–2.

c Judy 1:6;

DiP 29:36–37.

27a ppś Aniołowie.

b ppś Świadcstwo.

29a Iz. 63:7–10.

30a DiP 76:24;

Mojż. 1:33.

b ppś Stworzyć,
stworzenie.

stworzenia przygarnąłeś Syjon do Swego łona, od całej wieczności po całą wieczność; i nic oprócz „pokoju, ^b sprawiedliwości i ^c „prawdy nie jest przybytkiem Twojego tronu; i miłosierdzie pójdzie przed Twoim obliczem, i nie ma końca; jakże możesz płakać?

32. Rzekł Pan do Enocha: Oto twoi bracia, dzieło moich własnych „rąk; dałem im ^b wiedzę w dniu stworzenia; a w Ogrodzie Eden dałem człowiekowi ^c „wolną wolę.

33. I mówiłem do twoich braci, a także dałem im przykazanie, że powinni ^a „miłować się nawzajem i że powinni wybrać mnie, ich Ojca; lecz oto, są oni bez uczuć, i nienawidzą swej własnej krwi.

34. I ^a „ogień mojego oburzenia rozpałił się na nich; i w mym wielkim, gorącym niezadowoleniu ześle na nich ^b potop, albowiem srogi gniew rozpałił się we mnie na nich.

35. Oto jestem Bogiem; moje imię to ^a „Człowiek Świątości, moje imię to Mąż Rady; moje ^b imię to także Nieskończony i Wieczny.

36. Dlatego mogę wyciągnąć Swoje dłonie i objąć wszystkie dzieła stworzenia, jakich

dokonałem; moje ^a „oko też je przenika; a pośród całego dzieła moich rąk nie ma tak wielkiej ^b niegodziwości, jak między twoimi braćmi.

37. Lecz oto, grzechy ich spadną na głowy ich ojców; Szatan będzie im ojcem, a niedola ich losem; i całe niebiosy płakać będą nad nimi, zaiste, wszystkie dzieła moich rąk; czyż więc nie powinni niebiosy płakać, widząc, że będą oni cierpieć?

38. Oto bowiem ci, których widzą twoje oczy, zginą w potopie; i zamknę ich, przygotowałem ^a „więzienie dla nich.

39. A ^a „Ten, którego wybrałem, zaniósł prośby przed moim obliczem. Przeto cierpi za ich grzechy, jeśli odpokutują w dniu, w którym mój ^b Wybrany powróci do mnie; a do tego dnia cierpieć będą ^c „mękę.

40. Dlatego płakać będą niebiosy, zaiste, i wszystkie dzieła moich rąk.

41. I stało się, że Pan mówił do Enocha i opisał mu wszystkie czyny dzieci ludzkich; przeto Enoch wiedział, i patrzył na ich niegodziwość i niedolę, i zapłakał, i wyciągnął ramiona, a ^a „serce jego wezbrało w nim wielkie jak

31a ppś Pokój.
b ppś Sprawiedliwość.
c ppś Prawda.
32a Mojż. 1:4.
b ppś Wiedza.
c ppś Wolna wola.
33a ppś Miłość.
34a Iz. 30:27;
Nah. 1:6;
DiP 35:14.

b I Mojż. 7:4, 10;
Mojż. 8:17, 24.
ppś Potop w czasach
Noego.
35a Mojż. 6:57.
b Mojż. 1:3.
36a DiP 38:2; 88:41;
Mojż. 1:35–37.
b I Mojż. 6:5–6;
Mojż. 8:22, 28–30.

38a I Piotra 3:18–20.
ppś Piekło.
39a tzn. Zbawiciel.
b Mojż. 4:2;
Abr. 3:27.
ppś Jezus Chrystus.
c ppś Potępienie
(wyklęcie).
41a Mos. 28:3.
ppś Współczucie.

wieczność; a trzewia jego wypełniły się bólem; i zatrzęsała się cała wieczność.

42. I zobaczył Enoch także ^aNoego i jego ^brodzinę; że potomność wszystkich synów Noego miała zostać ocalona przez zbawienie doczesne.

43. I zobaczył Enoch, jak Noe buduje ^aarkę i że Pan uśmiecha się na jej widok i bierze ją w Swe ręce; na niegodziwych przyszedł jednak potop i pochłoniął ich.

44. I gdy Enoch to ujrzał, odczuł gorycz w duszy i płakał nad swymi braćmi, i zawołał do niebios: ^a“Nie przyjmę ukojenia; lecz Pan rzekł do Enocha: Wznies swoje serce i ciesz się, i patrz.

45. I stało się, że Enoch spojrział; i ujrzał wszystkie rodziny na ziemi od Noego; i zawołał do Pana tymi słowy: Kiedy nastąpi dzień Pana? Kiedy zostanie przelana krew Prawego, by wszyscy ci, którzy rozpaczają, mogli być ^auświęceni i mieć życie wieczne?

46. I powiedział Pan: Nastąpi to w ^apołowie czasu, w dniach niegodziwości i zemsty.

47. I oto, zobaczył Enoch dzień nadejścia Syna Człowieczego w ciele; i radowała się jego dusza i powiedział: Oto podniesiony jest Prawy i zabity jest ^aBaranek, od założenia świata; a przez

wiarę jestem na łonie Ojca, a ^bSyjon jest ze mną.

48. I stało się, że Enoch spojrział na ^aziemię i usłyszał głos z jej trzewi, mówiący: Biada, biada mi, matce ludzi; ból cierpię, znużona jestem niegodziwością moich dzieci. Kiedyż ^bodpocznę i zostaną oczyszczona z ^cbrudu, który wychodzi ze mnie? Kiedyż mój Stwórca uświęci mnie, abym odpoczęła, a prawość zamieszka na mojej powierzchni przez pewien czas?

49. I gdy Enoch usłyszał, jak ziemia rozpacza, zapłakał i zawołał do Pana tymi słowy: O Panie, czyż nie masz współczucia dla ziemi? Czyż nie pobłogosławisz dzieci Noego?

50. I stało się, że Enoch wciąż wołał do Pana: Proszę cię, o Panie, w imię Twego Jednorodzonego, Jezusa Chrystusa, abyś okazał miłosierdzie Noemu i jego potomstwu, aby na ziemi nigdy więcej nie nastąpiły potopy.

51. I Pan nie mógł odmówić; i zawarł przymierze z Enochem, i dał mu przysięgę, że powstrzyma ^apotopy; i będzie wołał do dzieci Noego.

52. I zesłał niezmiennie zarządzenie, że ^aresztką jego potomstwa na zawsze znajdzie się wśród wszystkich narodów, tak długo, jak długo istnieć będzie ziemia.

42a ppś Noe, biblijny patriarcha.

b Mojż. 8:12.

43a I Mojż. 6:14–16;

Eter 6:7.

44a Ps. 77:3;

Eter 15:3.

45a ppś Uświęcenie.

46a Mojż. 5:57.

47a ppś Baranek Boży.

b Mojż. 7:21.

48a ppś Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.

b Mojż. 7:54, 58, 64.

c ppś Brud, skalany, skalanie.

51a Ps. 104:6–9.

52a Mojż. 8:2.

53. I powiedział Pan: Błogosławiony ten, z którego potomstwa nadejdzie Mesjasz; albowiem mówi on: Ja jestem ^aMesjaszem, ^bKrólem Syjonu, ^cOpoką Niebieską, szeroką jak wieczność; a któkolwiek wchodzi przez bramę i ^dwznosi się dzięki mnie, nigdy nie upadnie; przeto błogosławieni są ci, o których powiedziałem, gdyż nadejdą z ^epieśniami wiecznej radości.

54. I stało się, że Enoch zawołał do Pana tymi słowy: Czy odpocznie ziemia, gdy Syn Człowieczy przyjdzie w ciele? Błagam cię, ukaż mi te rzeczy.

55. I rzekł Pan do Enocha: Patrz, i spojrzaj, i ujrzał ^aSyna Człowieczego podniesionego na ^bkrzyżu, jak było zwyczajem ludzi.

56. I usłyszał donośny głos; i zasłoniły się niebiosa, i wszystkie dzieła stworzenia Boga okryły się żałobą; i ^ajęczała ziemia; i pękały skały; i ^bpowstali święci, i zostali ^cukoronowani po ^dprawicy Syna Człowieczego koronami chwały.

57. A tyle ^aduchów, ile było w ^bwięzieniu, wyszło i stanęło po prawicy Boga; a reszta pozostała w łańcuchach ciemności, aż do wielkiego dnia sądu.

58. I ponownie zapłakał Enoch, i zawołał do Pana tymi słowy: Kiedy odpocznie ziemia?

59. I ujrzał Enoch Syna Człowieczego, jak wstępuje do Ojca; i wołał do Pana tymi słowy: Czyż nie przyjdiesz ponownie na ziemię? Ze względu na to, że jesteś Bogiem i znam cię, i przyrzekłeś mi, i nakazałeś mi prosić w imię Twego Jednorodzonego; stworzyłeś mnie i dałeś mi prawo do Twego tronu, i nie osiągnąłem tego sam, a tylko za łaską Twoją; przeto pytam cię, czyż nie przyjdiesz na ziemię ponownie.

60. I rzekł Pan do Enocha: Jak żyję, tak przyjdę w ^adniach ostatnich, w dniach niegodziwości i zemsty, aby wypełnić przysięgę, jaką ci złożyłem o dzieciach Noego.

61. I nadejdzie dzień, że ^aodpocznie ziemia, lecz przed tym dniem ^bzaciemnią się niebiosa i ^czasłona ciemności pokryje ziemię; i trząść się będą niebiosa, a także ziemia; a dzieci ludzkie znosić będą wielkie utrapienia, ale ^dzachowam mój lud.

62. I pošlę ^aprawość z nieba, a ^bprawdę wyślę z ^cziemi, aby ^dświadczyły o moim Jednorodzonym, Jego ^ezmartwychwstaniu

53a ppś Mesjasz.

b Mat. 2:2;
II Nefi 10:14;
Alma 5:50;
DiP 128:22.

c Ps. 71:3; 78:35;
Hel. 5:12.

ppś Opoka.

d II Nefi 31:19–20.

e ppś Muzyka.

55a ppś Syn Człowieczy.

b III Nefi 27:14.

ppś Ukrzyżowanie.

56a Mat. 27:45, 50–51.

b ppś Zmartwychwstanie.

c ppś Korona;
Wywyższenie.

d Mat. 25:34.

57a ppś Duch.

b DiP 76:71–74; 88:99.

60a ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni.

61a ppś Ziemia —

Ostateczny stan ziemi.

b DiP 38:11–12; 112:23.

c ppś Welon;
Zasłona.

d I Nefi 22:15–22;
II Nefi 30:10.

62a Ps. 85:12.

ppś Przywrócenie
ewangelii.

b ppś Księga Mormona.

c Iz. 29:4.

d ppś Świadectwo.

e ppś Zmartwychwstanie.

oraz zmartwychwstaniu wszystkich ludzi; i sprawię, że prawość i prawda zaleją ziemię niczym potop, i zgromadzą moich wybranych z czterech stron świata do miejsca, które im przygotowuję, Świętego Miasta, aby lud mój mógł opasać swe lędźwie, oczekiwać czasu mego przyjscia; bowiem tam będzie mój przybytek, a nazywać się będzie Syjon, ⁸Nowa Jerozolima.

63. I rzekł Pan do Enocha: Wówczas ty i całe twoje ^amiasto spotkacie ich tam, i przyjmiemy ich na nasze łono, i ujrzą nas; i obejmujemy ich za szyję, a oni obejmą nas, i ucałujemy się.

64. I tam będzie moje mieszkanie, będzie to Syjon, który wyróżni się ze wszystkich dzieł mego stworzenia, które uczyniłem; i ziemia ^aodpocznie przez okres ^btyśiąca lat.

65. I stało się, że Enoch zobaczył dzień ^aprzyjscia Syna Człowieczego w ostatnich dniach, aby w prawości przebywać na ziemi przez okres tyśiąca lat.

66. Ale przed tym dniem zobaczył wielkie utrapienia niegodziwych; i ujrzał też, że morze było niespokojne, a serca ludzi ^amdlały ze strachu, oczekując od Wszechmocnego Boga ^bsądów, jakie spadną na niegodziwych.

67. I Pan pokazał Enochowi wszystko, aż do końca świata; i zobaczył dzień prawych, godzinę ich odkupienia, i doznał pełni ^aradości.

68. I wszystkich dni ^aSyjonu za dni Enocha było, trzysta sześćdziesiąt pięć lat.

69. A Enoch i cały jego lud ^achodzili z Bogiem, który mieszkał pośród Syjonu; i stało się, że Syjon przestał istnieć, albowiem Bóg przyjął go do swego łona; i stąd poszło powiedzenie: SYJON ZOSTAŁ ZABRANY.

ROZDZIAŁ 8 (Luty 1831)

Metuszelach prorokuje. Noe i jego synowie głoszą ewangelię. Panuje wielka niegodziwość. Wezwanie do pokuty zostaje zlekceważone. Bóg zarządza zagładę wszelkiego ciała przez Potop.

I WSZYSTKICH dni Enocha było czterysta trzydzieści lat.

2. I stało się, że ^aMetuszelach, syn Enocha, nie został zabrany, aby mogły się wypełnić przymierza Pana, które zawarł z Enochem; albowiem, zaprawdę, zawarł On przymierze z Enochem, że Noe będzie owocem jego lędźwi.

3. I stało się, że Metuszelach prorokował, że z lędźwi jego

62f PPŚ Izrael —
Zgromadzenie Izraela.
g PPŚ Nowa Jerozolima.
63a Obj. 21:9–11;
DIP 45:11–12;
Mojż. 7:19–21.
64a Mojż. 7:48.

b PPŚ Milenium.
65a Judy 1:14.
PPŚ Drugie Przyjście
Jezusa Chrystusa.
66a Iz. 13:6–7.
b PPŚ Sąd Ostateczny.
67a PPŚ Radość.

68a I Mojż. 5:23;
Mojż. 8:1.
69a I Mojż. 5:24;
Mojż. 6:34.
PPŚ Chodzić,
kroczyć z Bogiem.
8 2a PPŚ Metuszelach.

powstaną wszystkie królestwa świata (przez Noego), i chlubił się tym.

4. I nastał wielki głód na ziemi, a Pan przeklął ziemię dotkliwą klątwą, wskutek czego wielu mieszkańców zmarło.

5. I stało się, że żył Metuszelach sto osiemdziesiąt siedem lat, i zrodził Lamecha.

6. I żył Metuszelach po narodzeniu Lamecha siedemset osiemdziesiąt dwa lata, i zrodził synów i córki.

7. I wszystkich dni Metuszelacha było dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć lat, i umarł on.

8. A Lamech żył sto osiemdziesiąt dwa lata, i zrodził syna.

9. I nadał mu imię "Noe, mówiąc: Syn ten pocieszy nas w pracy i trudzie naszych rąk z powodu ziemi, którą Pan ^bprzeklął.

10. I żył Lamech po narodzeniu Noego pięćset dziewięćdziesiąt pięć lat, i zrodził synów i córki.

11. I wszystkich dni Lamecha było siedemset siedemdziesiąt siedem lat, i umarł on.

12. A Noe miał czterysta pięćdziesiąt lat, i "zrodził Jafeta, a czterdzieści dwa lata później zrodził ^bSema z tej, która była

matką Jafeta; a kiedy miał pięćset lat, zrodził "Chama.

13. I "Noe z synami ^bzważał na Pana i słuchał Go, i nazywano ich "synami Boga.

14. A kiedy ci ludzie zaczęli się mnożyć na powierzchni ziemi i rodziły się im córki, "synowie ludzcy widzieli, że te córki są piękne, i brali je za żony, jak sobie upodobali.

15. I rzekł Pan do Noego: Córki twych synów "zaprzedały się, bo oto rozpała się gniew mój przeciwko synom ludzkim, bowiem nie zważają na mój głos.

16. I stało się, że Noe prorokował i nauczał o sprawach Boga, tak jak było na początku.

17. I rzekł Pan do Noego: Duch mój nie zawsze będzie "wspomagał człowieka, bowiem musi wiedzieć on, że wszelkie ^bciało umrze; jednak dam mu sto dwadzieścia lat i jeżeli ludzie nie odpokutują, zesłę na nich "potop.

18. A byli w tych dniach "olbrzymi na ziemi, i szukali Noego, aby odebrać mu życie; lecz Pan był z Noem i ^bmoc Pana spoczęła na nim.

19. I Pan "ustanowił ^bNoego według Swego własnego "porządku

9a ppś Noe, biblijny patriarcha.

b Mojż. 4:23.

12a I Mojż. 5:32.

ppś Jafet.

b ppś Sem.

c ppś Cham.

13a DiP 138:41.

ppś Gabriel.

b ppś Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym.

c ppś Synowie i córki Boga.

14a Mojż. 5:52.

15a ppś Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński —

Małżeństwo

międzywyznaniowe.

17a I Mojż. 6:3; II Nefi 26:11;

Eter 2:15; DiP 1:33.

b II Nefi 9:4.

ppś Ciało.

c I Mojż. 7:4, 10; Mojż. 7:34.

18a I Mojż. 6:4;

IV Mojż. 13:33;

Joz. 17:15.

b ppś Moc.

19a DiP 107:52.

ppś Ustanowić,

ustanowienie.

b Abr. 1:19.

c ppś Kapłaństwo

Melchizedeka.

i nakazał mu iść i ^dgłosić Jego ewangelię dzieciom ludzkim, jak czynił to Enoch;

20. I stało się, że Noe wzywał dzieci ludzkie, aby ^aodpokutowały, lecz nie zważały one na jego słowa.

21. A gdy go usłyszeli, przyszedli do niego i powiedzieli: Oto jesteśmy synami Boga; czyż nie wzięliśmy sobie córek ludzkich za żony? I czyż nie ^ajemy i pijemy, żenimy się i oddajemy w małżeństwo? A żony rodzą nam dzieci, które rosną na mocnych mężów na podobieństwo ludzi w dawnych czasach, ludzi wielce sławnych. I nie zważali na słowa Noego.

22. I Bóg widział, że wielką się stała ^aniegodziwość ludzi na ziemi; i każdy człowiek widział się wielkim w ^bwyobrażeniach swego serca, będąc nieustannie złym.

23. I stało się, że Noe dalej ^agłosił ludziom tymi słowy: Zważajcie i bacźcie na moje słowa.

24. ^aWierźcie i odpokutujcie za swoje grzechy, i zostańcie ^bochrzczeni w imię Jezusa Chrystusa, Syna Boga, jak czynili to nasi ojcowie, a otrzymacie Ducha Świętego i wszystkie rzeczy

będą wam ^aujawnione; a jeśli tak nie postąpicie, przyjdzie na was potop; jednakże oni nie zważali.

25. I żałował Noe, i pękało mu serce, że Pan uczynił człowieka na ziemi, i bolał nad tym w sercu swoim.

26. I powiedział Pan: ^aZgładzę człowieka, którego stworzyłem, z powierzchni ziemi, zarówno człowieka, jak i zwierzynę, i płazy, i ptaki w powietrzu; bo żałuje Noe, że je stworzyłem i uczyniłem; i wołał do mnie, bo wiem czyhają na jego życie.

27. I tak Noe znalazł ^ałaskę w oczach Pana; bo Noe był człowiekiem sprawiedliwym i ^bdoskonałym w swoim pokoleniu; i ^cchodził z Bogiem razem ze swymi trzema synami: Semem, Chamem i Jafetem.

28. A ziemia była ^azdeprawowana w oczach Boga i pełna przemocy.

29. I patrzył Bóg na ziemię, i oto, była zdeprawowana, bo wiem wszelkie ciało zdeprawowało się na ziemi.

30. I rzekł Bóg do Noego: Nadzedł przede mną koniec wszelkiego ciała, bowiem ziemia pełna jest przemocy; oto ^azgładzę wszelkie ciało z powierzchni ziemi.

19d ppś Praca misjonarska.

20a ppś Pokutować, pokuta.

21a Mat. 24:38–39; J.S. — Mat. 1:41.

22a I Mojż. 6:5; Mojż. 7:36–37.

b Mos. 4:30; Alma 12:14.

ppś Myśli.

23a ppś Głosić.

24a ppś Wierzenie, wiara, wierzyć.

b ppś Chrzest, chrzcic — Wymagania dotyczące chrztu.

c II Nefi 32:2–5.

26a ppś Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.

27a ppś Łaska.

b I Mojż. 6:9.

c ppś Chodzić, kroczyć z Bogiem.

28a I Mojż. 6:11–13.

30a DiP 56:3.

FAKSYMILE Z KSIĘGI ABRAHAMAMA

I

OBJAŚNIENIA

1. Anioł Pański
2. Abraham złożony na ołtarzu.
3. Bałwochwalczy kapłan bożka Elkenaha próbuje złożyć Abrahama w ofierze.
4. Ołtarz na ofiary składane przez bałwochwalczych kapłanów, stojący przed bożkami: Elkenahem, Libnahem, Mahmakrahem, Koraszem i Faraonem.
5. Bożek Elkenah.
6. Bożek Libnah.
7. Bożek Mahmakrah.
8. Bożek Korasz.
9. Bożek Faraon.
10. Abraham w Egipcie.
11. Stupy podtrzymujące niebo w rozumieniu Egipcjan.
12. Rakijang, co oznacza przestworze, czyli firmament nad naszymi głowami; lecz w tym przypadku, w odniesieniu do tematu, Egipcjanie używali tego dla oznaczenia Szaumau, być wysokim, czyli niebiosą, co odpowiada hebrajskiemu Szaumahjim.

KSIĘGA ABRAHAMA

PRZETŁUMACZONA PRZEZ JÓZEFA SMITHA
Z ZAPISU NA PAPIRUSIE

Tłumaczenie niektórych starożytnych Zapisów, które dostały się w nasze ręce z katakumb egipskich. Pisma Abrahama z jego pobytu w Egipcie, zwane Księgą Abrahama, napisane jego własną ręką na papirusie.

ROZDZIAŁ 1

Abraham pragnie uzyskać błogosławieństwa porządku patriarchalnego. Jest prześladowany przez fałszywych kapłanów w Chaldei. Jehowa ratuje go. Omówienie początków Egiptu i jego rządu.

W KRAINIE ^aChaldejczyków, w miejscu zamieszkania moich ojców, ja, ^bAbraham, zrozumiałem, że muszę znaleźć inne miejsce ^cpobytu.

2. I wiedząc, że istnieje większe ^aszczęście i spójność, i ^bodpoczynek dla mnie, szukałem błogosławieństw ojców oraz prawa, według którego ja sam mógłbym być ustanowiony do udzielania tychże; ja sam, będąc naśladowcą, który służy ^cprawości, pragnąłem także być tym, który posiada wielką ^dwiedzę, i być lepszym naśladowcą prawości, osiąść jeszcze większą wiedzę, zostać ojcem wielu narodów, księciem pokoju; i pragnąłem otrzymać

wskazówki, i przestrzegać przykazań Boga; stałem się więc prawowitym dziedzicem, ^eWyższym Kapłanem, posiadającym ^fprawo należne ojcom.

3. Było ono ^anadane mi przez ojców; pochodziło od ojców, od początku czasu, zaiste, od samego początku, nawet przed powstaniem ziemi, do czasów obecnych, to prawo ^bpierworodnego, czyli pierwszego człowieka, którym jest ^cAdam, pierwszy ojciec, przez wszystkich ojców, aż do mnie.

4. Chciałem być ^awyznaczony w Kapłaństwie według wyznaczenia Boga danego ojcom wraz z potomstwem.

5. Moi ^aojcowie, odwróciwszy się od prawości i świętych przykazań danych im przez Pana, ich Boga, dla bałwochwalczego ^boddawania czci bożkom pogańskim, zupełnie odmówili zważania na mój głos;

6. Albowiem serca ich nastawione były na czynienie zła,

1 1a ppś Ur.

b ppś Abraham.

c Dz. 7:2–4.

2a ppś Radość.

b ppś Odpoczynek.

c ppś Prawy, prawość.

d DiP 42:61.

ppś Wiedza.

e ppś Wyższy kapłan.

f ppś Kapłaństwo
Melchizedeka.

3a DiP 84:14.

b DiP 68:17.

ppś Pierworodny.

c Mojż. 1:34.

ppś Adam.

4a ppś Pierworództwo.

5a I Mojż. 12:1.

b ppś Bałwochwalcstwo.

i zwrócone całkowicie ku ^abożkowi Elkenahowi i bożkowi Libnahowi, i bożkowi Mahmakrahowi, i bożkowi Koraszowi, i bożkowi Faraonowi, królowi Egiptu;

7. Dlatego zwrócili swe serca ku ofiarom pogańskim, składając swoje dzieci niemym bożkom, i nie zważali na mój głos, ale usiłowali odebrać mi życie ręką kapłana bożka Elkenaha. Kapłan Elkenaha był także kapłanem Faraona.

8. A było wówczas w zwyczaju kapłana Faraona, króla Egiptu, składanie w ofierze mężczyzn, kobiet i dzieci na ołtarzu zbudowanym w ziemi chaldejskiej ku czci tych obcych bożków.

9. I stało się, że kapłan na modłę Egipcjan złożył ofiarę bożkowi Faraona, a także bożkowi Szagreela. A bożek Szagreel był słońcem.

10. I kapłan Faraona złożył ofiarę dziękczynną z dziecka na ołtarzu wzniesionym przy wzgórzu, zwanym Wzgórzem Potyfara, u wejścia do równiny Oliszem.

11. Na tymże ołtarzu ten sam kapłan ofiarował kiedyś trzy dziewice, córki Onitaha z rodu królewskiego, potomka w prostej linii z lędźwi ^aChama. Dziewice ofiarowano ze względu na ich cnotę, bo nie chciały ^bkłaniać się bożkom z drzewa czy

kamienia; dlatego zabito je na ołtarzu, a uczyniono to na modłę Egipcjan.

12. I stało się, że kapłani chcieli użyć wobec mnie przemocy i zabić na ołtarzu, jak tamte dziewice; a żeby was zapoznać z tym ołtarzem, odeślę was do rysunku znajdującego się na początku tego zapisu.

13. Zbudowany w formie łoża, jakie było w użyciu u Chaldejczyków, stał przed bożkami: Elkenahem, Libnahem, Mahmakrahem, Koraszem i przed bożkiem przedstawiającym Faraona, króla Egiptu.

14. Abyście mogli rozróżnić bożków, na początku podaję wam ilustracje z nimi, które to rysunki są nazywane przez Chaldejczyków Rahleenos, co oznacza hieroglify.

15. I oto, gdy podnieśli na mnie ręce, aby mnie ofiarować i odebrać mi życie, wzniosłem głos do Pana, mego Boga, i Pan ^azważał, i usłyszał, i napełnił mnie wizją Wszechmocnego, i anioł sprzed Jego obecności stanął przy mnie, i natychmiast ^brozluźnił moje więzy.

16. I głos Jego przemówił do mnie: Abrahamie, Abrahamie, oto jestem ^aJehową, i usłyszałem cię, i zstąpiłem, aby cię uratować i zabrać z domu twego ojca, i od wszystkich krewnych, do obcej ^bziemi, której nie znasz.

6a tzn. fałszywe bożki przedstawione w Abr., faksymile I.

11a ppś Cham.
b Dan. 3:13–18.
15a Mos. 9:17–18.

b Abr. 2:13.
16a ppś Jehowa.
b ppś Ziemia obiecana.

17. A to dlatego, że odwrócili swoje serca ode mnie, aby oddawać cześć bożkowi Elkenaha i bożkowi Libnaha, i bożkowi Mahmakraha, i bożkowi Korasza, i bożkowi Faraona, królowi Egiptu; dlatego zstąpiłem, aby ich nawiedzić i zniszczyć tego, który podniósł rękę na ciebie, Abrahamie, synu mój, aby pozabawić cię życia.

18. Oto poprowadzi cię moja ręka, i zabiorę cię, aby nadać ci moje imię, ^aKapłaństwo twego ojca, a moc moja będzie nad tobą.

19. Jak się stało Noemu, tak się stanie i tobie; lecz przez twoją posługę ^aimię moje na zawsze znane będzie na ziemi, albowiem Jam jest twój Bóg.

20. A Wzgórze Potyfara znajdowało się na ziemi ^aUr w Chaldei. I rozbił Pan ołtarz Elkenaha i bożków tej ziemi, i całkiem je zniszczył, i poraził kapłana, że umarł; i nastąpiła wielka żałoba w Chaldei oraz na dworze Faraona; a Faraon oznacza króla z królewskiej krwi.

21. Ten król Egiptu był potomkiem z lędźwi ^aChama, a miał też w sobie krew ^bKananejczyków po rodzicach.

22. Z tej linii pochodzą wszyscy Egipcjanie i w ten sposób krew Kananejczyków została zachowana w krainie.

23. Ziemia ^aegipska została po raz pierwszy odkryta przez kobietę, córkę Chama i córkę Egiptus, co w języku Chaldecyków oznacza Egipt — to jest to, co jest zakazane.

24. Gdy kobieta ta odkryła Egipt, kraina zalana była wodą; osiedliła na niej później swoich synów, i tak od Chama pochodzi rasa, na której utrzymała się kłątwa w tej krainie.

25. Faraon, najstarszy syn Egiptus, córki Chama, założył pierwszy rząd w Egipcie na wzór rządu Chama, który był patriarchalny.

26. Faraon, jako człowiek prawy, założył królestwo i przez wszystkie swoje dni rządził swoim ludem mądrze i sprawiedliwie, gorliwie, starając się naśladować porządek ustanowiony przez ojców pierwszych pokoleń za dni pierwszych rządów patriarchalnych, już kiedy panował Adam, a także Noe — jego ojciec, który błogosławił go błogosławieństwami ziemi i ^abłogosławieństwami mądrości, ale przeklął go dla Kapłaństwa.

27. A Faraon pochodził z tej linii, w której nie miał prawa do ^aKapłaństwa; jednakże Faraonowie chętnie rościli sobie to prawo od Noego przez Chama; dlatego ojciec mój dał się zwieść ich bałwochwalstwu.

18a ppś Kapłaństwo.

19a I Mojż. 12:1–3.

20a I Mojż. 11:28;
Abr. 2:4.

21a I Mojż. 10:6;
Ps. 78:51;

Mojż. 8:12.

b Mojż. 7:6–8.

ppś Kanaan,
Kananejczyk.

23a ppś Egipt.

26a ppś Błogosławić,

błogosławiony,

błogosławieństwo.

27a Dekl. ofic. II.

ppś Kapłaństwo.

28. Lecz ja postaram się po-krótcie nakreślić chronologię, po-czynając od siebie, aż do czasów stworzenia, albowiem dostały się w moje ręce "zapisy, które zachowa-łem do czasu obecnego.

29. Kiedy kapłan Elkenaha umarł porażony, spełniło się wszystko, co mi powiedziano o ziemi chaldejskiej, że nastanie głód w kraju.

30. I rzeczywiście, nastał głód na całej ziemi chaldejskiej, a oj-ciec mój cierpiał srodze z głodu, i odpokutował za złe czyny, jakie przedsięwziął przeciwko mnie, aby mi odebrać "życie.

31. Lecz zapisy ojców, pa-triarchów, dotyczące prawa Kapłaństwa, Pan, mój Bóg, przechował w moich rękach; dlatego aż do dnia dzisiejszego zachowa-łem wiedzę, jaką ujawniono ojcom o początkach stworzenia, o "planetach i gwiazdach; i po-staram się zapisać niektóre z tych rzeczy w tej kronice dla pożytku mojej potomności, która nastanie po mnie.

ROZDZIAŁ 2

Abraham opuszcza Ur, udając się do Kanaanu. Jehowa ukazuje mu się w Haran. Obietnica wszystkich błogosławieństw ewangelii dla

jego potomstwa, a przez jego potom-stwo dla wszystkich ludzi. Abraham udaje się do Kanaanu, a stamtąd do Egiptu.

A TERAZ sprawił Pan Bóg, że głód w ziemi Ur stał się tak srogi, że "Haran, brat mój, umarł; lecz ^bTerach, mój ojciec, wciąż mieszkał w Ur chaldejskim.

2. I stało się, że ja, Abraham, wziąłem sobie za żonę "Saraj, a ^bNachor, mój brat, wziął za żonę Milkę, córkę Harana.

3. I "rzekł Pan do mnie: Abra-hamie, wyjdź z kraju, opuść krewnych i dom ojca i udaj się do krainy, jaką ci wskażę.

4. Dlatego opuściłem ziemię "Ur Chaldeczyków, i udałem się do ziemi kananejskiej; i za-brałem ze sobą Lota, syna mego brata, wraz z jego żoną, i Saraj, moją żonę; a ^bojciec mój podążył za mną do krainy, którą nazwa-liśmy Haran.

5. I ustał głód; i ojciec mój po-został w Haranie, i zamieszkał tam, ze względu na liczne stada w Haranie; i ponownie oddał się "bałwochwalstwu, dlatego został w Haranie.

6. Lecz ja, Abraham, i "Lot, syn mego brata, modliliśmy się do Pana, i ^bukazał mi się Pan, i powiedział mi: Powstań,

28a Mojż. 6:5.
ppś Księga pamięci.
30a Abr. 1:7.
31a Abr. 3:1–18.
2 1a I Mojż. 11:28.
b I Mojż. 11:24–26;
I Kron. 1:26.

2a I Mojż. 11:29.
ppś Sara.
b I Mojż. 11:27; 22:20–24.
3a I Mojż. 12:1;
Dz. 7:1–3.
4a Neh. 9:7.
b I Mojż. 11:31–32.

5a Joz. 24:2.
6a ppś Lot.
b I Mojż. 17:1.
ppś Jezus Chrystus —
Przedziemskie
życie Chrystusa.

i zabierz ze sobą Lota, albowiem zamierzam cię wyprowadzić z Haranu i uczynić posługującym, dzięki czemu ^cimię moje zostanie poniesione do obcej ^akrainy, którą dam twemu potomstwu po tobie w wieczne posiadanie, jeśli będzie zważać na mój głos.

7. Bo ja jestem Pan, twój Bóg; mieszkam w niebie; ziemia to mój ^apodnózek; wyciągam rękę nad morzem, a ono słucha mego głosu; sprawiam, że wiatr i ogień to mój ^brydwan; mówię góróm: Ustąpcie stąd — i oto, trąba powietrzna je porywa w jednej chwili, nagle.

8. Imię moje to ^aJehowa, i ^bznam koniec od początku, dlatego ręka moja będzie nad tobą.

9. I uczynię z ciebie wielki naród, i ^abłogosławić ci będę ponad miarę, i uczynię twe imię wielkim wśród wszystkich narodów, i błogosławieństwem będziesz dla swego potomstwa, bo w rękach swych ponieś się ono tę posługę i ^bKapłaństwo do wszystkich narodów.

10. I będę mu błogosławić przez twoje imię; albowiem tyłu, ilu przyjmie ^aewangelię, nazwanych

zostanie twoim imieniem, i zaliczeni będą do twego ^bpotomstwa, i powstaną, i będą cię błogosławić jako swego ^cojca.

11. A ja ^abłogosławić będę tych, którzy błogosławić będą ciebie, a przeklnę tych, którzy przeklną ciebie; i w tobie (to jest w twoim Kapłaństwie), i w twoim ^bpotomstwie (to jest w twoim Kapłaństwie) — bowiem daję ci obietnicę, że ^cprawo to będzie w tobie trwać, a po tobie w twoim potomstwie (to jest w dosłownym potomstwie, czyli potomstwie ciała) — błogosławione będą wszystkie rodziny na ziemi błogosławieństwami ewangelii, które są błogosławieństwami zbawienia, czyli życia wiecznego.

12. I gdy Pan przestał mówić do mnie, i odsunął się ode mnie, powiedziałem w swym sercu: Sługa Twój ^aszukał cię gorliwie; a teraz Cię znalazłem.

13. Wysłałeś Swego anioła, aby mnie ^awybawił z rąk bożków Elkenaha, i dobrze uczynię, jeśli będę zważać na Twój głos; przeto pozwól słudze Twemu powstać i odejść w pokoju.

14. I ja, Abraham, odszedłem,

6c I Mojż. 12:2–3;
Abr. 1:19.

d I Mojż. 13:14–15; 17:8;
II Mojż. 33:1.
ppś Ziemia obiecana.

7a I Nefi 17:39;
DiP 38:17.

b Iz. 66:15–16.

8a ppś Jehowa.
b ppś Wszzechwiedzący.

9a I Nefi 17:40;
II Nefi 29:14;

III Nefi 20:27;
Morm. 5:20.
ppś Abraham —
Potomkowie
Abrahama.

b DiP 84:17–19;
Mojż. 6:7.
ppś Kapłaństwo
Melchizedeka.

10a Gal. 3:7–9.

b I Mojż. 13:16;
Gal. 3:29;

II Nefi 30:2.

c ppś Patriarcha,
patriarchalny.
11a ppś Przymierze
Abrahamowe.

b Iz. 61:9.

c ppś Izrael;
Kapłaństwo;
Pierworództwo.

12a DiP 88:63.

13a Abr. 1:15–17.

jak mi Pan powiedział, a Lot razem ze mną; i ja, Abraham, miałem ^asześćdziesiąt dwa lata, gdy opuściłem Haran.

15. I zabrałem ^aSaraj, którą wziąłem sobie za żonę, kiedy byłem w ^bUr chaldejskim, i Lot, syna mego brata, i cały nasz dobytek, który zgromadziliśmy, oraz dusze, jakie ^cnawróciliśmy w Haranie, i wyszliśmy do ziemi ^akananejskiej, i mieszkaliśmy w namiotach w czasie naszej wędrówki.

16. A więc wieczność była nam okryciem, naszą ^aopoką i naszym zbawieniem, gdy wędrowaliśmy z Haranu przez Jerszon, aby dotrzeć do ziemi kananejskiej.

17. I ja, Abraham, zbudowałem ^aołtarz w ziemi jerszońskiej i złożyłem ofiarę Panu, i modliłem się, aby ^bgłód oszczędził dom mego ojca, aby jego domownicy nie zginęli.

18. A potem poszliśmy z Jerszon przez krainę do miejsca Sechem na równinach More, i tak weszliśmy w granice krainy ^aKananejczyków; i złożyłem tam ^bofiarę na równinie More, i prosiłem Pana gorąco, bowiem weszliśmy już na ziemię tego bałwochwalczego narodu.

19. I ukazał mi się Pan w odpowiedzi na modlitwy, i powie-

dział mi: Dam tę ^akrainę twojemu potomstwu.

20. I ja, Abraham, powstałem z miejsca, w którym zbudowałem Panu ołtarz, i poszedłem stamtąd na górę, na wschód od ^aBetel, i rozbiłem tam namiot; a Betel był na zachód, a ^bAi na wschód; i zbudowałem tam kolejny ołtarz Panu, i znowu ^cwzywałem imienia Pana.

21. I ja, Abraham, wędrowałem wciąż na południe; a głód wciąż panował w krainie; i ja, Abraham, postanowiłem pójść do Egiptu, aby tam przetrwać, bowiem głód stał się straszny.

22. I stało się, że gdy zbliżałem się, aby wejść do Egiptu, powiedział Pan do mnie: Oto ^aSaraj, żona twoja, jest kobietą bardzo urodziwą dla oka.

23. Dlatego stanie się, że kiedy Egipcjanie ją ujrzą, powiedzą: Oto jego żona, i zabiją cię, ale oszczędzą ją; przeto uważaj, aby zrobić tak:

24. Niech powie ona Egipcjanom, że jest twoją siostrą, a dusza twoja będzie żyć.

25. I stało się, że ja, Abraham, powiedziałem Saraj, żonie mojej, wszystko, co mi rzekł Pan: Powiedz im, proszę, że jesteś moją siostrą, abym nie ucierpiał dla twej przyczyny, a dusza moja będzie żyła dzięki tobie.

14a I Mojż. 12:4–5.

15a ppś Sara.

b ppś Ur.

c ppś Nawrócenie, nawrócić.

d ppś Kanaan, Kananejczyk.

16a ppś Opoka.

17a ppś Ołtarz.

b Abr. 1:29.

18a I Mojż. 12:6.

b ppś Ofiara (poświęcenie).

19a I Mojż. 13:12–15; 17:8;

II Mojż. 3:1–10;

IV Mojż. 34:2.

ppś Ziemia obiecana.

20a ppś Betel.

b I Mojż. 13:3–4.

c I Mojż. 12:8.

22a I Mojż. 12:11–13.

ROZDZIAŁ 3

Abraham dowiaduje się o słońcu, księżycu i gwiazdach za pomocą urim i tummim. Pan objawia mu wieczną naturę duchów. Abraham dowiaduje się o życiu przedziemskim, uprzednim ustanowieniu, Stworzeniu, wyborze Odkupiciela i drugim stanie człowieka.

I JA, Abraham, miałem "urim i tummim, które Pan, mój Bóg, dał mi w Ur chaldejskim.

2. I widziałem, jak wspaniałe są "gwiazdy, i że jedna z nich była najbliżej tronu Boga; a było wiele innych wspaniałych gwiazd w jej pobliżu.

3. I rzekł mi Pan: A te zarządzają, a ta wielka nazywa się "Kolob, gdyż jest blisko mnie, albowiem Jam jest Pan, twój Bóg; umieściłem ją, aby zarządzała wszystkim, co należy do tego samego układu, w którym sam stoisz.

4. I rzekł mi Pan za pośrednictwem urim i tummim, że Kolob działa według wzoru danego przez Pana, w sferze czasu i pór w swoich obrotach; że jeden obrót jest jak "dzień dla Pana, według Jego sposobu mierzenia, i jak tysiąc^b lat według czasu wyznaczonego dla świata, na którym stoisz. Tak Pan mierzy czas, zgodnie z miarą według Koloba.

5. I rzekł mi Pan: Planeta, która

jest mniejszym światłem, mniejszym niż to, które rządzi dniem, a nawet nocą, jest wyżej lub jest większa od tej, na której stoisz, gdyby to zmierzyć, bowiem porusza się wolniej; i jest to zgodne z układem, bowiem znajduje się ponad Ziemią, na której stoisz; przeto czas mierzony na niej nie upływa tak szybko, jak dni i miesiące, i lata.

6. I rzekł mi Pan: A teraz, Abrahamie, takie są "dwa fakty, które twoje oczy widzą; dane ci jest poznać miarę czasu i czas ustalony, zaiste, czas ustalony dla Ziemi, na której stoisz, i czas ustalony dla większego światła, które rządzi dniem, oraz czas ustalony dla mniejszego światła, które rządzi nocą.

7. Czas ustalony dla mniejszego światła jest dłuższy niż miara czasu na Ziemi, na której stoisz.

8. A tam, gdzie istnieją te dwa fakty, będzie kolejny fakt ponad nimi, to jest będzie kolejna planeta, na której miara czasu będzie mijała wolniej.

9. I tak będzie określona miara czasu jednej planety ponad drugą, aż zbliżysz się do Koloba, którego miarą czasu jest czas Pana; Kolob jest umieszczony w pobliżu tronu Boga, aby zarządzał wszystkimi planetami w tym samym "układzie co ta, na której stoisz.

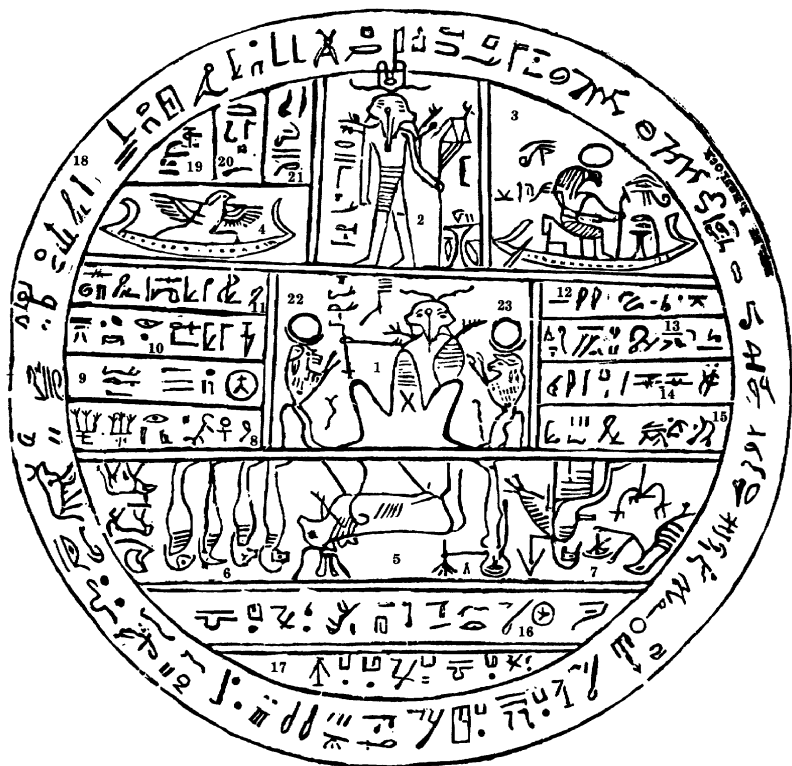
3 1a II Mojż. 28:30;
Mos. 8:13; 28:13-16;
J.S. — Hist. 1:35.
ppś Urim i tummim.
2a Abr. 1:31.

3a Zob. Abr., faksymile II,
punkty 1-5.
ppś Kolob.
4a Abr. 5:13.
b Ps. 90:4;

II Piotra 3:8.
6a Abr. 3:16-19.
9a DiP 88:37-44.

FAKSYMILE Z KSIĘGI ABRAHAMAMA

II

OBJAŚNIENIA

1. Kolob symbolizujący pierwsze stworzenie, najbliższy miejsca celestialnego, czyli rezydencji Boga. Pierwszy w rządzie, ostatni w mierze czasu. Miara według czasu celestialnego, w którym to czasie celestialnym jeden dzień jest na miarę łokcia. Jeden dzień dla Koloba równa się tysiącu lat według miar na Ziemi, którą Egipcjanie określają Jah-oh-eh.

2. Tuż obok Koloba znajduje się Oliblisz, jak Egipcjanie zwą drugie w hierarchii rządzące stworzenie w stosunku do miejsca celestialnego, czyli miejsca przebywania Boga; posiada także klucze mocy w odniesieniu do innych planet; jak zostało objawione Abrahamowi przez Boga, gdy składał ofiarę na ołtarzu, jaki zbudował dla Pana.

3. Przedstawia Boga siedzącego na tronie, odzianego w moc i upoważnienie; z koroną wiecznego światła na głowie; przedstawia także wielkie Kluczowe Słowa Świętego Kapłaństwa, jak zostały objawione Adamowi w Ogrodzie Eden, a także Setowi, Noemu, Melchizedekowi, Abrahamowi i wszystkim, którym objawiono Kapłaństwo.

4. Odpowiada hebrajskiemu słowu Raukeeyang, co oznacza przestwór, czyli firmament niebios; także znak numeryczny oznaczający tysiąc w języku Egipcjan; odpowiada mierze czasu na Oliblisz, której obrót i miara czasu są identyczne z Kolobem.

5. Nazywana w egipskim Enisz-go-on-dosz; jedna z planet rządzących, którą Egipcjanie uważają za Słońce pożyczające swoje światło od Koloba za pośrednictwem Kae-e-vanrasz, co jest wielkim Kluczem, lub innymi słowy, mocą zarządzającą, która zarządza piętnastoma innymi nieruchomymi planetami lub gwiazdami, a także Floeese, czyli Księżycem, Ziemią i Słońcem w ich rocznych obrotach. Planeta ta otrzymuje swoją moc za pośrednictwem Kli-flos-is-es lub Hah-ko-kau-beam — gwiazd oznaczonych numerami 22 i 23, otrzymujących światło z obrotów Koloba.

6. Przedstawia Ziemię w czterech kwadrach.

7. Przedstawia Boga siedzącego na Swoim tronie, objawiającego przez niebiosa wielkie Kluczowe Słowa Kapłaństwa; także znak Ducha Świętego pokazany Abrahamowi pod postacią gołębiczy.

8. Zawiera pisma, które nie mogą być objawione światu; lecz które mają się znajdować w Świętej Świątyni Boga.

9. Nie może być objawione w chwili obecnej.

10. Jak wyżej.

11. Jak wyżej. Jeżeli świat potrafi wytłumaczyć te numery, niech tak się stanie. Amen.

12., 13., 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20. i 21. będą dane we właściwym czasie Pana.

Powyższe tłumaczenie jest podane tak dalece, jak mamy prawo przekazać je w chwili obecnej.

10. I dane jest ci poznać czas wyznaczony wszystkim gwiazdom, które dają światło, aż zbliżysz się do tronu Boga.

11. Tak ja, Abraham, „rozmawiałem z Panem, twarzą w twarz, jak człowiek z człowiekiem; i powiedział mi o dziełach uczynionych Jego rękami.

12. I powiedział mi: Synu mój, synu mój (a jego ręka była wyciągnięta), oto pokażę ci to wszystko. I położył dłoń na moich oczach, i widziałem rzeczy uczynione Jego rękami, a były liczne; i mnożyły się przed moimi oczami, i nie widziałem ich końca.

13. I powiedział mi: Oto Szinehah, który jest słońcem. I powiedział mi: Oto Kokob, który jest gwiazdą. I powiedział mi: Oto Olea, która jest księżycem. I powiedział mi: Oto Kokaubeam, co oznacza gwiazdy lub wszystkie wielkie światła, które są na firmamencie nieba.

14. I nastąpiła noc, podczas gdy Pan mówił do mnie te słowa: „Rozmnożę ciebie i twoje potomstwo po tobie jak te gwiazdy; a gdybyś mógł zliczyć ziarnka piasku, tak liczne będzie twoje potomstwo.

15. I powiedział mi Pan: Abrahamie, pokazuję ci te rzeczy, zanim wejdziesz do Egiptu, abyś mógł głosić wszystkie te słowa.

16. Tam, gdzie istnieją dwie rzeczy, a jedna jest ponad drugą, większe rzeczy będą nad nimi; dlatego „Kolob jest największy ze wszystkich Kokaubeam, które widziałeś, ponieważ jest najbliżej mnie.

17. A jeżeli są dwie rzeczy, jedna ponad drugą, a księżyc jest ponad Ziemią, wtedy być może planeta lub gwiazda istnieje ponad nim; a cokolwiek Pan, twój Bóg, postanowi w sercu zrobić, „uczyni to na pewno.

18. Niemniej to On stworzył większą gwiazdę; tak samo tam, gdzie są dwa duchy, i jeden jest bardziej inteligentny niż drugi, choć różnią się inteligencją, oba nie mają początku; istniały przedtem, nie mają końca i istnieć będą potem, albowiem są „gnolaum, czyli wieczne.

19. I powiedział mi Pan: Dwa fakty istnieją: są dwa duchy, jeden bardziej inteligentny niż drugi; ale jest jeszcze inny inteligentniejszy od obu; Jam jest Pan, twój Bóg, „inteligentniejszy od wszystkich.

20. Pan, twój Bóg, wysłał Swego anioła, aby cię „wybawił z rąk kapłana bożka Elkenaha.

21. Mieszkam pośród nich wszystkich; teraz więc zstąpiłem do ciebie, aby ci oznajmić „dzieła uczynione moimi rękami,

11a I Mojż. 17:1;
IV Mojż. 12:5–8.

14a Abr. 2:9.
b I Mojż. 13:16;
DiP 132:30.

c I Mojż. 22:17; Oz. 2:1.

16a Abr. 3:3.
17a Job 9:4–12.

18a *Gnolaum* to transliteracja hebrajskiego słowa, które oznacza

‘wieczny’.

19a Iz. 55:8–9.
PPŚ Wszzechwiedzący.
20a Abr. 1:15.
21a DiP 88:45–47;
Mojż. 1:27–29.

w których ^bmądrość moja prze-
wyższa wszystko, bowiem ja
rządzę wysoko w niebiosach
i w dole na ziemi, z całą mądro-
ścią i roztropnością, nad wszyst-
kimi inteligencjami, które oczy
twoje widziały od początku;
zstąpiłem na początku pośród
wszystkie inteligencje, które
widziałeś.

22. I Pan pokazał mi, Abraha-
mowi, "inteligencje, które były
zorganizowane, ^bzanim po-
wstał świat; i było pośród nich
wszystkich wielu "szlachetnych
i wielkich.

23. I widział Bóg, że dusze te
są dobre, i stanął między nimi,
i powiedział: Te uczynię moimi
włodarzami; bowiem stał mię-
dzy tymi, które były duchami,
i widział, że są dobre; i powie-
dział mi: Abrahamie, jesteś jed-
nym z nich; zostałeś "wybrany
jeszcze przed narodzeniem.

24. I stał "jeden podobny Bogu
pośród nich, i rzekł do tych, któ-
rzy byli z nim: Zejdźmy na dół,
bo jest tam przestrzeń, i weź-
miemy materiał, i ^buczynimy "zie-
mię, na której mogą mieszkać.

25. I tak ich "wypróbujemy,

aby sprawdzić, czy ^bwykonają
wszystko, co im Pan, ich Bóg,
nakaże.

26. I ci, którzy zachowają
"pierwszy stan, otrzymają więcej;
a ci, którzy nie zachowają pierw-
szego stanu, nie uzyskają chwały
w tym samym królestwie z tymi,
którzy zachowają stan pierw-
szy; a ci, którzy zachowają ^bstan
drugi, będą mieć "chwałę dodaną
na ich głowy na wieki wieków.

27. I rzekł "Pan: Kogóż wy-
śle? I odpowiedział jeden po-
dobny ^bSynowi Człowieczemu:
Otom jest, wyślij mnie. A "drugi
w odpowiedzi rzekł: Otom jest,
wyślij mnie. I rzekł Pan: Wyśle
pierwszego.

28. I "drugi się rozgniewał, i nie
zachował pierwszego stanu;
i tego dnia ^bwielu poszło za nim.

ROZDZIAŁ 4

*Bogowie planują stworzenie
ziemi i wszelkiego życia na niej.
Wytyczenie planów na sześć dni
stworzenia.*

I WÓWCZAS rzekł Pan: Zejdźmy
na dół. I zeszli na dół na "po-
czątku, i oni, to jest Bogowie,

21 ^b PPŚ Mądrość.

22 ^a PPŚ Inteligencja,
inteligencje.

^b PPŚ Narada w Niebie;
Życie przedziemskie.

^c DiP 138:55.

23 ^a Iz. 49:1-5;

Jer. 1:5.

PPŚ Uprzednie
ustanowienie;
Wybierać, wybrać,
być wybranym.

24 ^a PPŚ Pierworodny.

^b PPŚ Stworzyć,
stworzenie.

^c PPŚ Ziemia —
Stworzona dla
człowieka.

25 ^a DiP 98:12-14; 124:55.
PPŚ Plan Odkupienia;
Wolna wola.

^b PPŚ Posłuszeństwo,
posłuszny, być
posłusznym.

26 ^a Judy 1:6.

^b PPŚ Śmiertelny,

doczesność.

^c Tyt. 1:2.

PPŚ Chwała.

27 ^a PPŚ Bóg, Boska
Trójca — Bóg Ojciec.

^b PPŚ Jezus Chrystus;
Syn Człowieczy.

^c Mojż. 4:1-2.

28 ^a PPŚ Diabeł.
^b PPŚ Synowie
zatrącenia.

4 1 ^a I Mojż. 1:1;
Mojż. 2:1.

^bzorganizowali i uformowali niebiosa i ziemię.

2. A ziemia po uformowaniu była pusta i osamotniona, ponieważ nie uformowali niczego poza ziemią; i ciemność panowała na powierzchni głębin, a Duch Bogów ^awiekował nad powierzchnią wód.

3. I oni (Bogowie) powiedzieli: Niech będzie światło; i stało się światło.

4. I oni (Bogowie) pojęli światło, bo było jasne; i oddzielili światło, czyli sprawili, że oddzieliło się od ciemności.

5. I Bogowie nazwali światło Dniem, a ciemność nazwali Nocą. I stało się, że okres od wieczora do rana nazwali nocą, a od rana do wieczora nazwali dniem; a był to pierwszy raz, czyli początek tego, co nazwali dniem i nocą.

6. I powiedzieli także Bogowie: Niech będzie ^aprzestwór pośrodku wód i oddzieli wody od wód.

7. I Bogowie nakazali, aby przestwór ten oddzielił wody, które się pod nim znajdowały, od wód nad przestworzem, i stało się, jak nakazali.

8. I Bogowie nazwali przestwór ^aNiebem. I stało się, że okres od wieczora do rana nazwali nocą; i stało się, że okres od rana do wieczora nazwali dniem;

a był to drugi ^braz, i nazwali noc i dzień.

9. I rozkazali Bogowie: Niech ^awody pod niebem zgromadzą się w ^bjedno miejsce, a ziemia niech się wyłoni sucha; i stało się, jak rozkazali.

10. I Bogowie nazwali suchy ląd ziemią; a nagromadzenie wód nazwali ^aWielkimi Wodami; i Bogowie zobaczyli, że są Im one posłuszne.

11. I powiedzieli Bogowie: Przygotujmy ziemię, aby wydała ^atrawę; ziele dające nasiono; drzewo owocowe dające owoc, każde według swojego gatunku, a którego nasiono samo wydaje sobie podobne na ziemi; i stało się, jak rozkazali.

12. I Bogowie zorganizowali ziemię, sprawiając, że wydała trawę z nasiona, a ziele wydało ziele ze swojego nasiona, każde z nasiona swojego gatunku; i ziemia wydała z nasiona drzewo rodzące owoc, którego nasiono mogło wydać tylko takie samo drzewo, każde według swojego gatunku; i Bogowie widzieli, że są posłuszne.

13. I stało się, że policzyli dni; okres od wieczora do rana nazwali nocą; i stało się, że okres od rana do wieczora nazwali dniem; a był to trzeci raz.

14. I Bogowie zorganizowali ^aświatła w przestworzu nieba

1 b ppś Stworzyć, stworzenie.

2 a I Mojż. 1:2; Mojż. 2:2.

6 a I Mojż. 1:4-6;

Mojż. 2:4.
8 a ppś Niebo.

b I Mojż. 1:8.

9 a Am. 9:6; Mojż. 2:7.

b I Mojż. 1:9.

10 a I Mojż. 1:10;

Abr. 4:22.

11 a I Mojż. 1:11-12; Mojż. 2:11-12.

14 a DiP 88:7-11.

i sprawili, że oddzielały dzień od nocy; i zorganizowali je, aby stały się znakami pór roku, dni i lat.

15. I zorganizowali je, aby były światłami na przestworzu nieba, aby oświetlały ziemię; i stało się tak.

16. I Bogowie zorganizowali dwa wielkie światła, "większe, aby rządziło dniem, a mniejsze, aby rządziło nocą; i razem z mniejszym światłem umieścili też gwiazdy.

17. I Bogowie umieścili je na przestworzu niebios, aby oświetlały ziemię, i panowały nad dniem i nocą, i oddzielały światło od ciemności.

18. I Bogowie obserwowali rzeczy, którym nakazali, aż Ich posłuchały.

19. I stało się, że noc była od wieczora do rana; i stało się, że dzień trwał od rana do wieczora; a był to czwarty raz.

20. I powiedzieli Bogowie: Przygotujmy wody, aby obficie wydały żywe stworzenie, które się porusza, i ptactwo, aby latało nad ziemią po otwartym przestworzu nieba.

21. I Bogowie przygotowali wody, aby mogły wydać wielkie "wieloryby i każde żywe stworzenie, które się porusza, a które wody miały wydać obficie w każdym gatunku; i każdego skrzydlatego ptaka w swoim gatunku.

I Bogowie wiedzieli, że będą Im posłuszne i że plan Ich jest dobry.

22. I powiedzieli Bogowie: Będziemy im błogosławić i sprawimy, że będą płodne i rozmnożą się, i napełnią wody w morzach, czyli "wielkie wody; i sprawimy, że ptactwo rozmnoży się na ziemi.

23. I stało się, że okres od wieczora do rana nazwali nocą, i stało się, że okres od rana do wieczora nazwali dniem; a był to piąty raz.

24. I "Bogowie przygotowali ziemię, aby wydała żywe stworzenia w każdym gatunku, bydło i płazy, i zwierzynę lądową w każdym gatunku; i stało się, jak powiedzieli.

25. I Bogowie zorganizowali ziemię, aby wydała zwierzynę wszelkiego gatunku, i bydło każdego gatunku, i wszystko, co pełza po ziemi według ich gatunku; i Bogowie widzieli, że będą Im posłuszne.

26. I Bogowie "naradzili się między sobą i powiedzieli: Zejdźmy na dół i uformujmy ^bczłowieka na nasz ^cobraz i nasze podobieństwo; i damy im władanie nad rybami morskimi, i nad ptactwem w powietrzu, i nad bydłem, i nad całą ziemią, i nad wszystkim, co pełza po ziemi.

27. I zesłi "Bogowie, aby zorganizować człowieka na obraz Swój, aby na obraz Bogów uformować ich, mężczyznę i kobietę uformować.

16a I Mojż. 1:16.
21a I Mojż. 1:21;
Mojż. 2:21.
22a Abr. 4:10.

24a PPS Bóg, Boska Trójca.
26a PPS Rada.
b PPS Człowiek, ludzie.
c Mojż. 6:8–10.

27a I Mojż. 1:26–27;
Abr. 5:7.

28. I powiedzieli Bogowie: Pobołogostawmy im. I powiedzieli Bogowie: Sprawimy, że będą płodni i rozmnożą się, i zapełnią ziemię, i podporządkują ją, i będą władać nad rybami morskimi i nad ptactwem w powietrzu, i nad każdą żywą istotą, która się porusza po ziemi.

29. I powiedzieli Bogowie: Oto damy im każde ziele dające nasiono, które wszędzie na powierzchni całej ziemi, i każde drzewo, które będzie miało owoce; zaiste, damy im owoc drzewa wydającego nasiono; i będzie to ich „pożywieniem.

30. Oto damy życie każdej zwierzynie lądowej, każdemu ptakowi w powietrzu i wszystkiemu, co pełza po ziemi; a także damy im do jedzenia każde zielone ziele, i tak wszystko będzie zorganizowane.

31. I powiedzieli Bogowie: Zrobimy wszystko, co powiedzieliśmy, i zorganizujemy ich; i oto, będą bardzo posłuszni. I stało się, że okres od wieczora do rana nazwali nocą; i stało się, że okres od rana do wieczora nazwali dniem; i tak policzyli „szósty raz.

ROZDZIAŁ 5

Bogowie kończą Swe planowanie stworzenia wszystkich rzeczy. Doprowadzają Oni do realizacji dzieła Stworzenia zgodnie ze Swymi

planami. Adam nazywa każde żywe stworzenie.

I TAK ukończymy niebiosa i ziemię, i wszystko, co się w nich znajduje.

2. I powiedzieli Bogowie do siebie: Za „siódmym razem zakończymy dzieło, które uradziliśmy; i odpoczniemy za siódmym razem od całej pracy, którą uradziliśmy.

3. I zakończyli Bogowie za siódmym razem, albowiem za siódmym razem „odpoczywali od wszelkiej pracy, jaką Oni (Bogowie) między sobą uradzili wykonać, i ^buświęcili go. I takie były ich decyzje w tym czasie, gdy między sobą uradzili, że uformują niebiosa i ziemię.

4. I Bogowie zstąpili, i uformowali te dzieje w niebiosach i na ziemi, co zostało uformowane tego dnia, kiedy Bogowie uformowali ziemię i niebiosa,

5. Zgodnie ze wszystkim, co powiedzieli o każdej roślinie z pola, „zanim znalazła się na ziemi, i o każdym zielu z pola, zanim wyrosło; bo Bogowie po naradzie nie zesłali deszczu na ziemię, gdy postanowili je uczynić, i nie uformowali człowieka, aby uprawiał ziemię.

6. Ale podniosła się mgła z ziemi i zrosiła całą jej powierzchnię.

7. I „Bogowie uformowali

29a I Mojż. 1:29–30.

31a II Mojż. 31:17.

5 2a ppś Dzień sabatu.

3a II Mojż. 20:8–11;

Mos. 13:16–19.

b DiP 77:12.

5a ppś Duchowe stworzenie.

7a Abr. 4:26–31.

FAKSYMILE Z KSIĘGI ABRAHAMAMA

III

OBJAŚNIENIA

1. Abraham siedzi na tronie Faraona dzięki uprzejmości króla, z koroną na głowie oznaczającą Kapłaństwo, symbol wielkiego Prezydium w Niebie; z berłem sprawiedliwości i sądu w ręce.
  2. Król Faraon, którego imię podaje napis nad głową.
  3. Oznacza Abrahama w Egipcie, jak podano także w punkcie 10. w faksymile I.
  4. Księżę Faraona, Króla Egiptu, jak głosi napis nad ręką.
  5. Szulem, jeden z głównych sług króla, jak podaje napis nad ręką.
  6. Olimlah, niewolnik należący do księcia.
- Abraham wyklada zasady astronomii na dworze króla.

człowieka z ^bprochu ziemi, i wzięli jego ^cducha (ducha człowieka), i tchnęli go weń; i tchnęli oddech życia w jego nozdrza, i człowiek stał się żywą ^dduszą.

8. I Bogowie zasadzili ogród na wschodzie w ^aEdenie i umieścili tam człowieka, i ducha tchnęli w ciało, jakie uformowali.

9. I uczynili Bogowie, że z ziemi wyrosło każde drzewo miłe dla oka i rodzące owoc dobry jako źródło pożywienia; także ^adrzewo życia pośrodku ogrodu oraz drzewo poznania dobra i zła.

10. I rzeka wypływała z Edenu, aby nawodnić ogród, i rozdzieliła się na cztery odnogi.

11. I wzięli Bogowie człowieka i umieścili go w Ogrodzie Eden, aby go uprawiał i pielęgnował.

12. I Bogowie rozkazali człowiekowi: Z każdego drzewa w ogrodzie możesz swobodnie spożywać owoce,

13. Ale z drzewa poznania dobra i zła nie będziesz spożywał; albowiem gdy z niego zjesz, umrzesz na pewno. I ja, Abraham, widziałem, że zdarzyło się to w ^aczasie liczonym przez Pana, według czasu ^bKoloba, albowiem Bogowie nie wyznaczyli jeszcze Adamowi własnej miary czasu.

14. I Bogowie powiedzieli: Uczynimy odpowiednią dla męż-

czyzny pomoc, albowiem nie byłoby dobrze, gdyby mężczyzna był sam, dlatego uformujemy mu towarzyszkę, aby była mu pomocą.

15. I Bogowie sprowadzili głęboki sen na ^aAdama, i spał; i wzięli jedno z jego żeber, i wypełnili to miejsce ciałem.

16. I z żebra, które Bogowie wzięli z mężczyzny, uformowali ^akobietę, i przyprowadzili ją do niego.

17. I rzekł Adam: Oto kość z mojej kości i ciało z mego ciała; niech się nazywa Kobieta, gdyż z mężczyzny została wzięta.

18. Dlatego mężczyzna opuści ojca swego i matkę swoją i ^ałączyć będzie się ze swoją żoną, i będą ^bjednym ciałem.

19. A byli oboje nadzy, mężczyzna i jego żona, i nie odczuwali wstydu.

20. I Bogowie uformowali z ziemi wszelką zwierzyńę polną i każdego ptaka w powietrzu, i przywiedli je do Adama, aby zobaczyć, jak je nazwie; a jakie imię Adam nadał każdemu żywemu stworzeniu, tak miało się nazywać.

21. I nazwał Adam wszelkie bydło i ptaki w powietrzu, i zwierzyńę polną; i dla Adama, dla niego znalazła się odpowiednia pomoc.

7b Mojż. 4:25; 6:59.

c I Mojż. 2:7;

DiP 93:33.

ppś Duch;

Życie przedziemskie.

d ppś Dusza.

8a ppś Eden.

9a ppś Drzewo życia.

13a II Piotra 3:8.

b Abr. 3:2–4.

ppś Kolob.

15a ppś Adam.

16a ppś Ewa.

18a DiP 42:22; 49:15–16.

b ppś Małżeństwo,
zawrzeć związek
małżeński.

JÓZEF SMITH — EW. MATEUSZA

Wyjątek z tłumaczenia Biblii objawionego Prorokowi Józefowi
Smithowi w 1831 r.: Ew. Mateusza 23:39 i rozdział 24.

Jezus zapowiada nieuchronną zagładę Jerozolimy. Rozprawia także o Drugim Przyjściu Syna Człowieczego i zagładzie niegodziwych.

ALBOWIEM powiadam wam, że odtąd nie będziecie mnie oglądać, i wieście, że jestem tym, o którym pisali prorocy, aż powiecie: Błogosławiony ten, który „przychodzi w imię Pana, w obłokach nieba, a wszyscy święci aniołowie z Nim. Wówczas zrozumieli Jego uczniowie, że przyjdzie ponownie na ziemię po tym, jak zostanie wślawiony i ukoronowany po prawicy ^bBoga.

2. I wyszedł Jezus i opuścił świątynię; a uczniowie przyszli Doń, aby Go słuchać, mówiąc: Mistrzu, wskaż nam zabudowania świątyni, jako powiedziałeś, że zostaną zburzone i stać będą przed tobą pustką.

3. I rzekł im Jezus: Czyż nie widzicie tego wszystkiego i nie rozumiecie? Zaprawdę, powiadam wam, że „kamień na kamieniu nie

pozostanie z tej świątyni, który nie będzie zburzony.

4. I opuścił ich Jezus, i udał się na „Górę Oliwną. I gdy siedział na Górze Oliwnej, przyszli Doń uczniowie na osobności i rzekli: Powiedz nam, kiedy nastąpi zagłada świątyni i Żydów, o której powiedziałeś, i jaki będzie ^bznak Twojego „przyjścia i „końca świata, czyli zagłady „niegodziwych, co jest końcem świata.

5. I odpowiedział im Jezus tymi słowy: Baczcie, aby was nikt nie zwiódł;

6. Albowiem wielu przyjdzie w moje imię, mówiąc: Jam jest Chrystus, i wielu zwiódą.

7. I wydadzą was na „udrękę, i zabiją was, i ^bznienawidzeni będziecie przez wszystkie narody dla mego imienia.

8. I wielu będzie obrażonych, i zdradzać się będą nawzajem, i nienawidzić się nawzajem.

9. I powstanie wielu fałszywych proroków, i zwiódą wielu.

10. I w wielu „miłość oziębnie,

1 1a Mat. 26:64;

Dz. 1:11.

b ppś Bóg, Boska Trójca.

3a Łuk. 19:44.

4a ppś Oliwna, Góra.

b Łuk. 21:7–36;

DiP 45:16–75.

ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni;

Znaki czasów.

c ppś Drugie Przyjście

Jezusa Chrystusa.

d ppś Świat —
Koniec świata.

e Mal. 3:19;

DiP 133:64–74.

ppś Niegodziwy,
niegodziwość.

7a I Piotra 4:12–14.

b ppś Prześladować,
prześladowanie.

10a DiP 45:27.

albowiem szerzyć się będzie niegodziwość.

11. Lecz ten, kto pozostanie nieporuszony, i nie podda się, zostanie zbawiony.

12. Kiedy więc zobaczycie ^ahańbę spustoszenia, o której mówił prorok ^bDaniel, czyli zagładę ^cJerozolimy, stójcie wówczas na ^dświętym miejscu; ktokolwiek będzie czytać, niechaj zrozumie.

13. Wówczas niech ci, którzy będą w Judei, uchodzą w ^agóry;

14. Niech każdy ucieka z dachu swego domostwa i nie wraca, aby coś zabrać z domu;

15. Niech też nikt, kto jest na polu, nie wraca po ubranie;

16. I biada tym, które są ^abrzemienne, i tym, które karmią w tych dniach.

17. Dlatego błagajcie Pana, abyście nie musieli uciekać zimą czy w dzień sabatu.

18. Albowiem w tych czasach nastanie wielki ucisk ^aŻydów i mieszkańców ^bJerozolimy, taki jakiego Bóg nigdy dotąd nie zesłał na Izrael od początku ich królestwa, aż do tej chwili, ani nigdy więcej nie zesła na Izrael.

19. Wszystko to będzie tylko początkiem smutków, jakie na nich spadną.

20. I gdyby nie skrócono tych dni, nikt by nie ocalał; ale ze względu na wybranych, dni

te zostaną skrócone, zgodnie z przymierzem.

21. Oto powiedziałem wam o Żydach; i po dniach utrapienia, jakie nastaną dla Jerozolimy, jeżeli ktoś powie wam: Oto tu jest Chrystus albo tam, nie wierzcie mu;

22. Albowiem w tych dniach powstaną fałszywi Chrystusowie i fałszywi prorocy, i pokazywać będą wielkie znaki i dziwy, tak że, jeżeli to możliwe, zwiodą samych wybranych, którzy są wybrani zgodnie z przymierzem.

23. Oto mówię wam o tym dla dobra ^awybranych; a usłyszycie także o ^bwojnach i wieści wojenne; lecz nie troskajcie się, albowiem wszystko, co wam rzekłem, musi nastąpić; lecz nie będzie to jeszcze koniec.

24. Oto powiedziałem wam przedtem;

25. Przeto jeżeli wam rzekną: Oto jest On na pustyni — nie idźcie tam; oto On jest w ukrytych komnatach — nie wierzcie w to.

26. Albowiem jak światło poranka przychodzi ze ^awschodu i świeci aż na zachód, pokrywając całą ziemię, takie będzie przyście Syna Człowieczego.

27. A teraz powiem wam przypowieść. Oto gdziekolwiek jest padlina, tam zbierają się orły; podobnie moi wybrani ^azgromadzą się z czterech stron ziemi.

12a Dan. 12:11.
 b PPŚ Daniel.
 c PPŚ Jerozolima.
 d DiP 101:22–25.
 13a DiP 133:13.

16a Łuk. 23:29–30.
 18a PPŚ Żydzi.
 b Zach. 12; 14:1–5.
 23a PPŚ Wybrani.
 b DiP 45:26.

26a Ez. 43:2.
 27a PPŚ Izrael —
 Zgromadzenie Izraela.

28. I usłyszają o wojnach i wieści wojenne.

29. Oto mówię dla dobra moich wybranych; bowiem naród powstanie przeciwko narodowi i królestwo przeciwko królestwu; nastaną „głód i zaraza, i trzęsienia ziemi w różnych miejscach.

30. I ponownie, ponieważ szerzyć się będzie niegodziwość, oziębnie miłość ludzi; ale ten, kto nie podda się, zostanie zbawiony.

31. I ponownie, ta ewangelia Królestwa będzie głoszona na całym „świecie jako świadectwo dla wszystkich narodów, a potem nastanie koniec, czyli zagłada niegodziwych.

32. I ponownie wypełni się hańba spustoszenia, o której mówił prorok Daniel.

33. I natychmiast po utraپieniu tych dni przygaśnie „słońce, a księżyc nie będzie dawać światła, gwiazdy spadać będą z nieba i zatrząsą się moce niebios.

34. Zaprawdę, powiadam wam, że pokolenie, które ujrzy te rzeczy, nie przeminie, dopóki wszystko, co ci powiedziałem, nie wypełni się.

35. Albowiem nastaną dni, że przeminie niebo i ziemia, ale „słowa moje nie przeminą i wszystko się wypełni.

36. I jak przedtem powiedziałem,

po „utrapieniu tych dni i gdy zatrząsą się moce niebios, pojawi się znak Syna Człowieczego na niebie i wszystkie plemiona ziemi popadną w żalobę; i ujrzą Syna Człowieczego^b wstępującego w obłokach nieba w mocy i wielkiej chwale;

37. A kto ceni moje „słowo, nie zostanie zwiedziony; albowiem przyjdzie Syn Człowieczy i pośle Swych^b „aniołów przed sobą z wielkim głosem trąby; i „zgromadzą resztkę Jego wybranych z czterech wiatrów, z jednego końca nieba po drugi.

38. A teraz wysłuchaj przypowieści o „drzewie figowym. Kiedy jego gałązki są jeszcze młode i zaczynają wypuszczać listki, wiesz, że nadchodzi lato.

39. Podobnie moi wybrani, ujrzawszy te wszystkie rzeczy, będą wiedzieć, że On jest blisko, u samych drzewi.

40. Ale nikt nie „zna tego dnia ani godziny, nawet aniołowie Boga w niebie; jedynie mój Ojciec.

41. Ale jak było za dni „Noego, tak będzie podczas przyjścia Syna Człowieczego.

42. Albowiem żyć będą tak samo, jak w dniach przed „potopem; bo jedli i pili, żenili się i oddawali w małżeństwo aż do dnia, kiedy Noe wstąpił do arki.

29a DiP 43:24–25.

31a Mat. 28:19–20.

33a Joel 2:10;

DiP 29:14.

35a DiP 1:38.

36a J.S. — Mat. 1:18.

b ppś Drugie Przyjście
Jezusa Chrystusa.

37a ppś Pisma święte.

b DiP 29:11–15.

c ppś Izrael —

Zgromadzenie Izraela.

38a DiP 35:16.

40a DiP 39:20–21; 49:7.

41a I Mojż. 6:5.

42a ppś Potop w czasach
Noego.

43. I nie wiedzieli nic, aż nadszedł potop i zabrał ich wszystkich; takie też będzie przyjście Syna Człowieczego.

44. Wówczas wypełni się wszystko, co zapisano, że w "ostatnich dniach dwóch będzie na polu, jeden zostanie zabrany, a drugi ^bpozostawiony.

45. Dwóch mleć będzie w młynie, jeden zostanie zabrany, a drugi pozostawiony.

46. I co powiem jednemu, mówię do wszystkich ludzi; "czuwajcie więc, albowiem nie wiecie, w której godzinie nadejdzie wasz Pan.

47. Wiedźcie bowiem, że gdyby dobry gospodarz wiedział, kiedy przyjdzie złodziej, czuwałby i nie dopuścił, aby włamano się do jego domu, lecz byłby na to przygotowany.

48. Przeto bądźcie także gotowi, albowiem Syn Człowieczy przyjdzie w godzinie, w której się tego nie spodziewacie.

49. Któż więc jest "wiernym i mądrym sługą, którego pan

uczynił włodarzem w swoim domostwie, aby rozdawał pożywienie o stosownej porze?

50. Błogosławiony jest ten sługa, którego pan po przyjściu zastanie tak czyniącym; i zaprawdę, powiadam wam, że uczyni go włodarzem nad wszystkimi swoimi dobrami.

51. Lecz jeżeli ten zły sługa powie sobie w sercu: Mój pan "opóźnia swoje przyjście,

52. I zacznie bić swoje współsługi, i jeść, i pić z pijakami,

53. Pan tego sługi nadejdzie w dniu, gdy ten się go nie spodziewa, i w godzinie, której nie jest świadom.

54. I rozczłonkuje go, i wyznaczy mu jego część z obłudnikami; i nastąpi płacz i "zgrzytanie zębów.

55. I tak nastąpi "koniec niegodziwych zgodnie z prorocstwem Mojżesza, które mówi: Zostaną odcięci spośród ludzi; ale koniec świata jest jeszcze nie teraz, chociaż się zbliża.

44a ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni.

b Zach. 13:8.

46a ppś Czuwać, strażnicy.

49a ppś Zaufanie.

51a DiP 45:26.

54a Mat. 8:12.

55a II Nefi 30:10;

DiP 1:9–10; 29:17.

ppś Świat —

Koniec świata.

JÓZEF SMITH — HISTORIA

WYJĄTKI Z HISTORII JÓZEFA SMITHA, PROROKA

Józef Smith mówi o swoich przodkach, członkach rodziny i ich pierwszych miejscach zamieszkania. Niezwykle poruszenie sprawami religii dominuje w zachodniej części stanu Nowy Jork. Józef postanawia szukać mądrości zgodnie ze wskazaniami Jakuba. Ojciec i Syn ukazują się i Józef zostaje powołany do pro-rocznej posługi (wersety 1–20).

WIELE doniesień rozgłaszanych przez ludzi podstępnych i źle nastawionych do kwestii „powstania i rozwoju”^b Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, które ich autorzy napisali z myślą o zwalczaniu dobrego imienia Kościoła oraz zahamowaniu jego rozwoju na świecie, skłoniło mnie do napisania tej historii, aby wyprowadzić opinię publiczną z błędu i przekazać wszystkim poszukiwaczom prawdy fakty, które zaistniały w odniesieniu zarówno do Kościoła, jak i do mnie samego, tak dalece, jak posiadam o nich wiedzę.

2. W historii tej przedstawię różne zdarzenia odnoszące się do tego Kościoła, prawdziwie i uczciwie, jakie miały miejsce

lub tak, jak się przedstawiają obecnie [1838 r.], w ósmym roku od czasu „zorganizowania rzezczonego Kościoła.

3. „Urodziłem się w roku Pańskim tysiąc osiemset piątym, dwudziestego trzeciego grudnia w mieście Sharon w hrabstwie Windsor w stanie Vermont. [...] Mój ojciec, ^bJoseph Smith sen., opuścił stan Vermont i przeniósł się do Palmyry, do hrabstwa Ontario (obecnie Wayne) w stanie Nowy Jork, gdy miałem około dziesięciu lat. Jakieś cztery lata po przybyciu do Palmyry ojciec wraz z rodziną przeniósł się do Manchesteru znajdującego się w tym samym hrabstwie — Ontario.

4. Rodzina jego składała się z jedenastu dusz, a mianowicie z mojego ojca, ^aJoseph Smitha, mojej ^bmatki, Lucy Smith (z domu Mack, córki Solomona Macka), moich braci: ^cAlvina (który zmarł 19 listopada 1823 r., w dwudziestym szóstym roku życia), ^dHyruma, mnie samego, ^eSamuela Harrisona, Williama i Don Carlosa oraz moich sióstr: Sophronii, Catherine i Lucy.

5. Mniej więcej w drugim

1 1a ppś Przywrócenie ewangelii.
b ppś Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

2a DiP 20:1.
3a ppś Smith, Józef, jun.
b II Nefi 3:15.
4a ppś Smith, Joseph, sen.
b ppś Smith, Lucy Mack.

c DiP 137:5–6.
d ppś Smith, Hyrum.
e ppś Smith, Samuel H.

roku po naszej przeprowadzce do Manchesteru kwestie religijne wzbudziły niezwykle poruszenie w naszej okolicy. Zaczęło się od metodystów, lecz wkrótce objęło wszystkie grupy religijne w tej części kraju. Naprawdę cały ten okręg wydawał się tym dotknięty, a rzesze jednoczyły się z różnymi grupami religijnymi, co spowodowało niemałe zamieszanie i podział między ludźmi, jako że niektórzy wołali: „Tutaj, tutaj! A inni: Tam, tam! Niektórzy opowiadali się za wiarą metodystów, inni za prezbiterianami, a jeszcze inni za baptystami.

6. Pomijając bowiem wielką miłość okazywaną przez neofitów w chwili nawrócenia na różne wyznania i wielką gorliwość przejawianą przez kler aktywnie pobudzający i promujący tę niezwykle scenę uczuć religijnych w celu nakłonienia wszystkich do nawrócenia, jak oni mieli to zwyczaj nazywać, i dania im możliwości przystąpienia do jakiegoś ugrupowania religijnego — kiedy neofici zaczęli przyłączać się do tego czy innego wyznania, wówczas okazywało się, że dobre na pozór nastawienie tak kapłana, jak i neofitów było bardziej udawane niż prawdziwe; i miało miejsce wielkie zamieszanie i złe emocje — kapłan zwalczał kapłana, a neofita neofite; tak że wszelkie ich wzajemne sympatie, jeżeli je w ogóle kiedyś odczuwali, zagubiły się

całkowicie w „walce na słowa i w sporze o opinie.

7. Miałem wtedy niecałe piętnaście lat. Rodzina mego ojca świeżo nawróciła się właśnie na prezbiterianizm, a czworo z nich przystąpiło do tego Kościoła: to jest moja matka — Lucy, bracia: Hyrum i Samuel Harrison oraz moja siostra — Sophronia.

8. W tym okresie wielkiego poruszenia umysł mój ogarnęła poważna refleksja i wielki niepokój; lecz chociaż uczucia moje były głębokie i często przejmujące, to jednak trzymałem się z dala od tych wszystkich grup; niemniej uczestniczyłem w kilku spotkaniach tak często, jak na to pozwalała okazja. Z biegiem czasu umysł mój skłonił się trochę ku metodystom i odczuwałem pewne pragnienie zjednoczenia się z nimi; lecz tak wielkie było zamieszanie i konflikt pomiędzy różnymi wyznaniem, że niemożliwym było dla kogoś tak młodego, jak ja, i tak nieobeznanego z ludźmi i tego rodzaju sprawami, osądzenie w sposób pewny, kto ma rację, a kto się myli.

9. Czasami umysł mój odczuwał wielkie poruszenie, tak wielkie i nieustanne było zamieszanie. Prezbiterianie najsilniej zwalczali baptystów i metodystów oraz odwoływali się do wszelkich mocy, zarówno rozsądku, jak i sofistyki, aby udowodnić ich błędy lub przynajmniej sprawić, by ludzie

myśleli, że są w błędzie. Z drugiej strony baptyści i metodyści byli niemniej gorliwi w dążeniach do spopularyzowania swoich własnych doktryn i obalenia wszelkich innych zasad.

10. Podczas tej wojny na słowa i w tym natłoku opinii często mówiłem do siebie: Co robić? Która z tych wszystkich stron ma rację, a może wszyscy się mylą? Jeżeli któraś z nich ma słuszość, to która, i jak mogę się o tym przekonać?

11. Kiedy tak trudziłem się w niezmiernie ciężkich warunkach wywołanych przez spory ugrupowań religijnych, pewnego dnia zacząłem czytać List Jakuba, rozdział pierwszy, werset piąty, który brzmi: *A jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, który wszystkich obdarza chętnie i bez wypominania, a będzie mu dana.*

12. Nigdy żaden fragment z pism świętych nie przypadł z taką mocą do czyjegoś serca niż ten wyjątek wówczas do mojego. Wydawało się, że z wielką mocą przenika wszelkie uczucia mego serca. Rozmyślałem nad nim raz za razem, wiedząc, że jeżeli ktoś potrzebuje mądrości od Boga, to właśnie ja; bowiem nie wiedziałem, jak postąpić, i nigdy nie dowiedziałbym się, gdybym nie otrzymał większej mądrości, niż miałem wówczas; albowiem nauczyciele religii różnych grup

religijnych tak różnorodnie „poj-mowali te same ustępy Pisma Świętego, że niweczyli wszelkie zaufanie co do możliwości rozstrzygnięcia kwestii w oparciu o ^bBiblię.

13. Z czasem doszedłem do wniosku, że albo muszę pozostać w mroku i pomieszaniu, albo postąpić według wskazówek Jakuba, to jest zwrócić się z prośbą do Boga. W końcu postanowiłem, że będę „[prosić] Boga”, wnioskując, że skoro daje On mądrość tym, którzy jej nie mają, a daje chętnie i bez wypominania, mogę i ja się ośmielić.

14. Zatem zgodnie ze swoim postanowieniem zwrócenia się z prośbą do Boga, udałem się do lasu, aby spróbować. A było to rankiem, pięknego, pogodnego dnia wczesną wiosną ty-siąc osiemset dwudziestego roku. Po raz pierwszy w życiu czyniłem taką próbę, gdyż wśród wszelkich moich niepokojów nigdy dotąd nie usiłowałem „moldlić się na głos.

15. Udawszy się na miejsce z góry upatrzone, rozejrzałem się dookoła, i widząc, że jestem sam, ukląknłem i ofiarowałem Bogu pragnienia mego serca. Zaledwie to uczyniłem, gdy natychmiast pochwyciła mnie jakaś moc i całkowicie opanowała, a miała tak zadziwiający wpływ na mnie, że sparaliżowała mi język, iż nie mogłem mówić. Otoczyła mnie

10a ppś Prawda.
12a I Kor. 2:10–16.

b ppś Biblia.
13a ppś Modlitwa.

14a ppś Modlitwa.

gęsta ciemność i przez chwilę wydawało mi się, że skazany jestem na nagłą zagładę.

16. Lecz zebrawszy wszystkie siły, aby “wołać do Boga o wyratowanie mnie z mocy tego wroga, który mnie pochwyił, i akurat w momencie, kiedy gotów byłem popaść w rozpacz i poddać się zagładzie, nie jakiemuś wyimaginowanemu zatraceniu, ale mocy jakiejś rzeczywistej istoty z niewidzialnego świata, która rozporządzała tak zdumiewającą mocą, jakiej nigdy przedtem nie odczułem w żadnej istocie — w tejże chwili ogromnej bojaźni ujrzałem słupek światła dokładnie nad głową, przewyższający blaskiem słońce, który zstępował stopniowo, aż mnie objął.

17. Zaledwie się ukazał, poczułem się uwolniony od wroga, który mnie spętał. Kiedy światło padło na mnie, “ujrzałem dwie Postacie, których blask i chwala były nie do opisanego, stojące nade mną w powietrzu. Jedna z nich przemówiła do mnie, nazywając mnie po imieniu i wskazując na drugą postać: *Oto Mój Umiłowany Syn. Słuchaj Go!*

18. Zamiarem moim było “zapytać Pana, która z tych wszystkich grup religijnych ma rację, abym wiedział, do której się przyłączyć.

Przeto ledwo przyszedłem do siebie na tyle, żeby móc przemówić, zapytałem Postacie, które stały nade mną w świetle, która z tych wszystkich grup jest prawdziwa (albowiem wówczas nie powstało jeszcze w moim sercu przypuszczenie, że wszystkie są w błędzie) — i do której powinienem przystąpić.

19. Odpowiedziano mi, że mam nie przystępować do żadnej z nich, albowiem wszystkie były w “błędzie; i Postać, która do mnie przemawiała, rzekła, że wszystkie ich wierzenia są występne w Jej oczach; że wszyscy ich wyznawcy są zdeprawowani; że „zbliżają się do [Niej] swoimi wargami, ale ich serca są daleko od [Niej], że nauczają jako doktryny “przykazań ludzkich, którym nadali “formę boskości, ale zaprzeczają teje mocy”.

20. Ponownie zakazała mi przyłączenia się do którejkolwiek z grup i powiedziała mi jeszcze wiele innych rzeczy, których nie mogę opisać w tej chwili. Kiedy ponownie przyszedłem do siebie, okazało się, że leżę na wznak, patrząc w niebo. Gdy zniknęło światło, poczułem, że jestem bezsilny; wkrótce jednak, odzyskawszy w pewnym stopniu siły, udałem się do domu. Kiedy

16a Mojż. 1:20.

b Dz. 26:13.

c Obj. 1:16.

17a ppś Wizja.

b Dz. 7:55–56;

Kol. 3:1.

ppś Bóg, Boska Trójca.

c ppś Chwała.

d Mat. 3:17; 17:5;

III Nefi 11:7.

e ppś Jezus Chrystus.

18a DiP 6:11; 46:7.

19a Ps. 14.

ppś Odstępstwo —

Odstępstwo

we wczesnym kościele

chrześcijańskim.

b Iz. 29:13–14;

Ez. 33:30–31.

c ppś Odstępstwo —
Wielkie odstępstwo.

d Tyt. 1:14;

DiP 45:29.

e II Tym. 3:5.

oparłem się o kominek, matka zapytała, co mi jest. Odparłem: „Nic takiego, wszystko w porządku, czuję się całkiem dobrze”. A potem powiedziałem matce: „Dowiedziałem się, że prezbiterianizm nie jest prawdą”. Wydaje się, jakoby „przeciwnik zdawał sobie sprawę z tego, że moim przeznaczeniem było zakłócać i niepokoić jego królestwo już we wczesnym okresie mego życia, w przeciwnym razie dla czegoż moce ciemności połączyłyby się przeciwko mnie? Skąd ^bsprzeciw i prześladowania, jakie powstały przeciw mnie niemal już w dzieciństwie?”

Niektórzy kaznodzieje i nauczyciele religii odrzucają opis Pierwszej Wizji. Prześladowania piętrzą się nad Józefem Smithem; Józef świadczy o realności wizji (wersety 21–26).

21. Kilka dni po tej „wizji” zdarzyło mi się być w towarzystwie jednego z kaznodziei metodystów, który bardzo aktywnie uczestniczył w uprzednio wspomnianym poruszeniu religijnym; rozmawiając z nim na temat religii, skorzystałem z okazji, aby mu opisać wizję, jaką miałem. Zdumiałem się wielce jego reakcją, gdyż potraktował moją relację nie tylko lekceważąco, lecz z wielką pogardą, mówiąc, że wszystko

to pochodzi od diabła, że w naszych czasach nie istnieją takie rzeczy, jak ^bwizje czy ^cobjawienia, że wszystko to skończyło się razem z apostołami i że nigdy więcej ich nie będzie.

22. Przekonałem się wkrótce, że moja relacja spotkała się z ogromnym uprzedzeniem wobec mnie ze strony nauczycieli religii i stała się przyczyną wielkich „prześladowań, które się stale nasilały; i chociaż byłem ^bnieznanym chłopcem, zaledwie między czternastym a piętnastym rokiem życia, a okoliczności życia uczyniły mnie chłopcem bez żadnego znaczenia w świecie, to jednak ważne osobistości zwróciły na mnie uwagę w stopniu wystarczającym, aby zwrócić opinię publiczną przeciwko mnie i wywołać ostre prześladowania; a stało się to wspólną sprawą wszystkich grup religijnych; wszystkie zjednoczyły się, aby mnie prześladować.

23. Poważnie zastanawiałem się wówczas, a czynię to dotąd, jakie to dziwne, aby nieznanego chłopca, mającego nieco powyżej czternastu lat, który z konieczności musiał zarabiać codziennym trudem na skąpe utrzymanie, uważano za osobę wystarczająco ważną, aby przyciągał uwagę wielkich ludzi z najpopularniejszych wówczas grup religijnych,

20a ppś Diabeł.
b II Nefi 2:11;
DiP 58:2–4.
ppś Przeciwności.

21a ppś Pierwsza Wizja.
b ppś Wizja.
c ppś Objawienie.
22a Jak. 5:10–11.

ppś Prześladować,
prześladowanie.
b I Sam. 16:7;
Alma 37:35.

a działało się to w taki sposób, że pobudzała się w nich chęć najzacieklejszych prześladowań i obelg. Jednak dziwne to czy nie, tak właśnie było i często stanowiło dla mnie powód wielkiego smutku.

24. Niemniej faktem było, że ujrzałem wizję. Uważałem odtąd, że czuję się podobnie jak ^aPaweł, kiedy wygłaszał swą ^bobronę przed królem Agryppą i opisał wizję, w której zobaczył światło i usłyszał głos, ale tylko nieliczni mu wierzyli; niektórzy mówili, że jest nieuczciwy, inni, że szalony; i kpiono z niego, i urągano mu. Lecz nic z tego nie zniszczyło realności jego wizji. Ujrzał wizję, wiedział, że tak było i żadne prześladowania pod niebem nie mogły tego zmienić; i chociażby go prześladowali do śmierci, to jednak wiedział i pewien był do ostatniego tchnienia, że zarówno widział światło, jak i słyszał głos mówiący do niego, i cały świat nie mógł go zmusić, aby myślał czy wierzył inaczej.

25. Tak samo było ze mną. W istocie widziałem światło, a pośród tego światła dwie ^aPostacie, które rzeczywiście do mnie przemówiły; i chociaż mnie znienawidzono i prześladowano, gdyż mówiłem, że ujrzałem wizję, to jednak była to prawda. I kiedy mnie tak prześladowano i lżono, zarzucając mi fałszywie

wszelkie zło za to, że się upierałem przy swoim; zadawałem sobie w sercu pytanie: Dlaczego mnie prześladowacie za mówienie prawdy? Naprawdę ujrzałem wizję, a kimże jestem, abym się opierał Bogu i dlaczego świat chce mnie zmusić, abym zaprzeczył temu, co faktycznie widziałem? Albowiem ujrzałem wizję, byłem tego pewny, i wiedziałem, że Bóg wie i nie mogłem temu ^bzaprzeczyc ani też nie ośmieliłbym się tego uczynić; a w każdym razie wiedziałem, że czyniąc tak, obraziłbym Boga i sprowadziłbym na siebie potępienie.

26. Umysł mój uspokoił się co do faktu, że świat składa się z różnych ugrupowań i że nie mam obowiązku przystąpienia do żadnego z nich, lecz mam żyć jak do tej pory, aż uzyskam dalsze wskazówki. Przekonałem się, że prawdziwe jest ^aświadectwo Jakuba — że człowiek, któremu brak mądrości, może prosić Boga, a uzyska ją bez wypominania.

Moroni ukazuje się Józefowi Smithowi. Imię Józefa znane będzie wszystkim narodom na dobre i na złe. Moroni mówi Józefowi o Księdze Mormona i o zbliżającym się sądzie Pana oraz cytuje wiele fragmentów z pism świętych. Objawienie miejsca ukrycia złotych płyt. Moroni dalej poucza Proroka (wersety 27–54).

24a ppś Paweł.

b Dz. 26.

25a J.S. — Hist. 1:17.

b ppś Odwaga,

odważny;

Rzetelność, uczciwość.

26a Jak. 1:5–7.

27. Dalej wypełniałem swoje codzienne obowiązki aż do dnia dwudziestego pierwszego września roku tysiąc osiemset dwudziestego trzeciego, przez cały czas cierpiąc surowe prześladowania z rąk ludzi wszelkich klas społecznych, zarówno osób religijnych, jak i niewierzących, ponieważ dalej twierdziłem, że ujrzałem wizję.

28. W czasie, jaki upłynął między wizją a rokiem tysiąc osiemset dwudziestym trzecim, wystawiony byłem na wszelkiego rodzaju pokusy — zakazano mi bowiem przystąpić do jakiegokolwiek ówczesnej grupy religijnej, a będąc niedoświadczonym młodzieńcem, cierpiełem prześladowania ze strony tych, którzy powinni być moimi przyjaciółmi i dobrze mnie traktować, a jeżeli przypuszczali, że błędzę, powinni starać się mnie zawrócić w sposób właściwy i łagodny — poddano mnie wszelkiego rodzaju „pokusom, i spotykając się z ludźmi wszelkich warstw społecznych, częstokroć popełniałem wiele głupich błędów i objawiałem słabość młodości oraz niedoskonałość natury ludzkiej, co — jak z żalem przyznaję — spowodowało na mnie różnorakie pokusy będące obrazą w oczach Boga. I chociaż czynię to wyznaniem, nikt nie powinien posądzać

mnie o wielkie czy szkodliwe grzechy. Nigdy w mojej naturze nie leżała skłonność ku takowym. Byłem jednak winny lekkomyślności i czasami znajdowałem się w towarzystwie jowialnej kompanii itp., co nie godziło się z postępowaniem kogoś, kto przez Boga został ^bpowołany, tak jak ja. Lecz nie wyda się to dziwne nikomu, kto pamięta moje młode lata i zna mój wrodzony pogodny charakter.

29. W rezultacie często czułem się potępiony za swoje słabości i niedoskonałości. Wieczorem wspomnianego dnia, dwudziestego pierwszego września, udawszy się na spoczynek nocny, oddałem się „modlitwie i błagałem Wszchemocnego Boga, aby mi przebaczył wszystkie grzechy i głupstwa oraz abym przez objawienie poznał swój stan w Jego oczach; bowiem miałem całkowitą pewność, że uzyskam boskie objawienie, tak jak poprzednio.

30. Kiedy tak prosiłem Boga, ujrzałem światło w swoim pokoju, które nasilało się, aż w pokoju stało się jaśniej niż w południe i natychmiast przy łóżku pojawiła się „postać stojąca w powietrzu, bowiem stopy jej nie dotykały podłogi.

31. Miała ona na sobie luźną szatę najwspanialszej „bieli. Biel ta przewyższała wszystko,

28a ppś Kusić, pokusa.
b ppś Powołać,
powołany przez
Boga, powołanie.

29a ppś Modlitwa.
30a ppś Aniołowie;
Moroni, syn
Mormona.

31a Dz. 10:30;
I Nefi 8:5;
III Nefi 11:8.

co kiedykolwiek widziałem na świecie; nie wyobrażałem sobie także, aby jakaś ziemską rzecz mogła być tak niezmiernie biała i pełna blasku. Dłonie jej były odkryte, jako też ramiona nieco powyżej nadgarstka; stopy miała białe, jako i nogi powyżej kostek. Głowa i szyja były także odsłonięte. Widziałem, że miała na sobie tylko tę szatę, która się rozchylała, tak że widziałem jej tors.

32. Nie tylko szata postaci była niezmiernie biała, lecz cała jaśniała „chwałą nie do opisania, a oblicze jawiło się niczym ^bbłysławica. W pokoju było niezmiernie jasno, jednak nie tak jasno jak bezpośrednio wokół postaci. Kiedy po raz pierwszy spojrzałem na nią, „przestraszyłem się, lecz wkrótce strach mnie opuścił.

33. Nazwała mnie po „imieniu i rzekła, że jest posłańcem przysłanym do mnie sprzed obecności Boga, a zwie się Moroni; że Bóg wyznaczył mi pracę do wykonania, a imię moje pozostanie na dobre i złe pośród wszystkich narodów, plemion i języków, i że będzie się o mnie mówić i dobrze, i źle pośród wszystkich ludów.

34. Powiedział, że złożono „księgę napisaną na ^bzłotych płytach, która opisuje dawnych mieszkańców tego kontynentu oraz ich pochodzenie. Powiedział także, że zawiera ona „pełnię wiecznej ewangelii, tak jak została przekazana tym praprawnym mieszkańcom przez Zbawiciela.

35. A także, że są dwa kamienie w srebrnych łukach — i te dwa kamienie umocowane w „napierśniku tworzą tak ^bzwane urim i tummim — które ukryto razem z płytami; ci, którzy posiadali je i korzystali z nich w czasach starożytnych, to tak zwani „widzący”, i Bóg przygotował je w celu przetłumaczenia księgi.

36. Powiedziawszy mi te rzeczy, zaczął cytować proroctwa „Starego Testamentu: najpierw przytoczył początkową część ^btrzeciego rozdziału Ks. Malachiasza, a następnie jego część końcową, czyli część tego samego proroctwa, aczkolwiek z drobnymi odchyleniami od tekstu podawanego w naszej Biblii. Zamiast przytoczyć dziewiętnasty werset, jak podają nasze księgi, podał go w tej formie:

37. *Bo oto nadchodzi „dzień, który ^bpali jak piec. Wtedy wszyscy pyszni,*

32a III Nefi 19:25.

ppś Chwała.

b II Mojż. 34:29–35;

Hel. 5:36; DiP 110:3.

c II Mojż. 3:6;

Eter 3:6–8, 19.

33a II Mojż. 33:12, 17;

Iz. 45:3–4.

34a ppś Księga Mormona.

b ppś Złote płyty.

c ppś Przywrócenie ewangelii.

35a III Mojż. 8:8.

ppś Napierśnik.

b II Mojż. 28:30.

ppś Urim i tummim.

c ppś Widzący.

36a ppś Stary Testament.

b ppś Malachiasz.

37a ppś Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa.

b III Nefi 25;

DiP 64:23–24.

ppś Świat — Koniec świata;

Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.

zaiste, i wszyscy, którzy czynili niegodziwość, zostaną spaleni jak ścierń. A spalą ich ci, którzy nadchodzą — mówi Pan Zastępów — że nie zostanie im ani korzeń, ani gałązka.

38. A następnie przytoczył werset dwudziesty trzeci w ten sposób: *Oto objawię ci ^aKapłaństwo z ręki proroka ^bEliasz, zanim przyjdzie wielki i straszny dzień Pana.*

39. Także następny werset przytoczył odmiennie: *I zasieje w sercach dzieci ^aobietnice dane ojcom, i serca dzieci ^bzwrócą się ku ich ojcom. Gdyby się tak nie stało, cała ziemia byłaby całkowicie zniszczona podczas Jego przyjścia.*

40. Ponadto, zacytował jedenasty rozdział Ks. Izajasza i powiedział, że wkrótce się wypełni. Przytoczył także trzeci rozdział Dziejów Apostolskich, werset dwudziesty drugi i dwudziesty trzeci, dokładnie tak samo, jak występują w naszym Nowym Testamencie. Powiedział, że „prorokiem tym jest Chrystus, lecz nie nadszedł jeszcze dzień, kiedy ci, którzy nie chcą słuchać Jego głosu, powinni zostać ^bodcięci od ludu, ale że wkrótce nastąpi.

41. Przytoczył także „trzeci rozdział Ks. Joela od wersetu pierwszego do piątego. Oświadczył

też, że to nie wypełniło się jeszcze, ale wkrótce nastąpi. I dalej podał, że wkrótce nadejdzie pełnia ^bludzi innych wyznań. Cytował wiele innych fragmentów z pism świętych i podawał wiele objaśnień, których tutaj nie mogę wspomnieć.

42. Ponownie powiedział mi, że gdy wydobędę płyty, o których mówił — bowiem czas ich uzyskania jeszcze się nie wypełnił — nie wolno mi ich będzie nikomu pokazać, podobnie jak napierśnika z urim i tummim, poza tymi, którzy mi zostaną poleceni, a jeśli nie posłucham, zostaną zgładzeni. Kiedy tak rozmawiał ze mną o płytach, „umysł mój otworzył się na wizję i zobaczyłem miejsce, w którym złożono płyty, i to tak jasno i wyraźnie, że rozpoznałem je, kiedy później się tam znalazłem.

43. Po rozmowie światło w pokoju zaczęło się zaraz zbierać wokół postaci, która ze mną rozmawiała, i tak się działo, aż pokój ponownie pograżył się w ciemności z wyjątkiem przestrzeni wokół niej; nagle ujrzałem jak gdyby korytarz otwierający się prosto do nieba, którym on wstąpił, aż całkiem zniknął, a pokój stał się taki, jak przed pojawieniem się niebiańskiego światła.

37 c Nah. 1:8–10;
I Nefi 22:15, 23;
II Nefi 26:4–6;
DiP 29:9.

38 a ppś Kapłaństwo;
Klucze kapłaństwa.
b DiP 27:9; 110:13–16.

ppś Eliasz.
39 a Gal. 3:8, 19.
b ppś Genealogia;
Zbawienie zmarłych.
40 a V Mojż. 18:15–19.
b III Nefi 20:23; 21:20.
41 a Dz. 2:16–21.

b Rzym. 11:11–25;
DiP 88:84.
ppś Ludzie innych
wyznań.

42 a ppś Umysł.

44. Leżałem, dumając o nadzwyczajności sceny i wielce dziwiąc się temu, co przekazał mi ten niezwykle posłaniec, i byłem pogrążony w “medytacjach, kiedy ujrzałem nagle, że pokój ponownie się rozjaśnia i w jednej chwili ten sam niebiański posłaniec ponownie pojawił się przy moim łóżku.

45. Zaczął, i ponownie opisał te same rzeczy, co podczas pierwszej wizyty, bez najmniejszej zmiany; skończywszy, objaśnił mi, że na świat spadną wielkie sądy pod postacią wielkiego spustoszenia głodem, mieczem i zarazą; i że ten srogi sąd przyjdzie na świat w tym pokoleniu. Powiedziawszy to, ponownie wznosił się w górę, jak uczynił poprzednio.

46. Tymczasem wrażenia tak głęboko utkwily mi w umyśle, że sen całkiem uleciał z moich oczu, i leżałem obezwładniony zdumieniem nad tym, co zobaczyłem i usłyszałem. Lecz jakież było moje zaskoczenie, gdy jeszcze raz ujrzałem tego samego posłańca przy moim łóżku i usłyszałem, jak ponownie powtarza mi te same rzeczy, co poprzednio; a dał ostrzeżenie dla mnie, mówiąc, że “Szatan będzie próbował mnie ^bskusić (wskutek ubóstwa rodziny mego ojca), abym zatrzymał płyty i wzbogacił się na nich. Zakazał mi tego, mówiąc, że nie mogę się kierować

żadnym innym celem, wydobywając płyty, poza wychwalaniem Boga, i że nie mogę działać dla żadnego innego “motywu, jak budowa Jego królestwa, w przeciwnym bowiem razie nie będę mógł ich wydobyć.

47. Po tej trzeciej wizycie ponownie wstąpił do nieba, jak poprzednio, i znowu zostałem sam, aby rozmyślać nad dziwnością tego, czego właśnie doświadczyłem; gdy prawie natychmiast po uniesieniu się niebiańskiego posłańca po raz trzeci zapał kur i ujrzałem, że wstaje dzień, doszedłem do wniosku, że nasze rozmowy musiały trwać całą noc.

48. Wkrótce potem wstałem z łóżka i, jak zwykle, zabrałem się do niezbędnych prac dnia codziennego; kiedy jednak starałem się pracować jak zawsze, okazało się, że siły tak bardzo mnie opuściły, że zupełnie nic nie mogłem zrobić. Pracujący wraz ze mną ojciec dostrzegł, że coś jest ze mną nie w porządku i powiedział, abym poszedł do domu. Ruszyłem z zamiarem udania się do domu, ale kiedy chciałem przejść przez płot na polu, gdzie pracowaliśmy, siły całkiem mnie zawiodły i upadłem bezradnie na ziemię, pozostając przez jakiś czas całkiem nieprzytomny.

49. Pierwszą rzeczą, jaką pamiętam, był głos mówiący do mnie i nazywający mnie po imieniu. Podniosłem wzrok i dostrzegłem

44a PPŚ Rozważać.
46a PPŚ Diabeł.

b PPŚ Kusić, pokusa.
c DiP 121:37.

tego samego posłańca stojącego nad moją głową, otoczonego światłem jak poprzednio. Znowu opowiedział mi wszystko, co opisał ubiegłej nocy, i nakazał mi pójść do mego ojca i powiedzieć mu o wizji i przykazaniach, które otrzymałem.

50. Posłuchałem, a wróciwszy do ojca na pole, opisałem mu całą sprawę. Odpowiedział mi, że pochodzi to od Boga, i nakazał mi pójść i czynić, jak przykazał posłaniec. Opuściłem pole i udałem się na miejsce, gdzie według posłańca złożono płyty, a dzięki wyrazistości wizji, jakiej doznałem, rozpoznałem je natychmiast, gdy tam przybyłem.

51. W pobliżu wioski Manchester w hrabstwie Ontario stanu Nowy Jork wznosi się okazałe „wzgórze przewyższające wysokością wszystkie inne w okolicy. Płyty złożone w kamiennej skrzyni leżały po zachodniej stronie wzgórza, niedaleko od szczytu, pod dużym głazem. Kamień był gruby, miał zaokrąglone wzniesienie na środku na górze i był cieńszy przy krawędziach, tak że widać było część środkową, natomiast wszystkie krawędzie pokrywała ziemia.

52. Odgarnąwszy ziemię, poszukałem drąga, który wsunąłem pod krawędź głazu, i uniosłem go prawie bez wysiłku. Zajrzałem

do środka i rzeczywiście ujrzałem „płyty, ^burim i tummim oraz „napierśnik, tak jak oświadczył posłaniec. Skrzynię, w której leżały, tworzyły kamienie zespolone czymś w rodzaju cementu. Na dnie skrzyni leżały w poprzek dwa kamienie, na nich płyty, a z nimi inne przedmioty.

53. Spróbowałem je wyjąć, lecz posłaniec zakazał mi tego, ponownie mówiąc, że nie nadszedł jeszcze czas ich wyjęcia, a nadejdzie dopiero za cztery lata od tego momentu; powiedział mi jednak, że mam przyjść w to miejsce dokładnie za rok, a on spotka się tu ze mną, i że mam tu przychodzić, aż nadejdzie czas użycia skrzyni.

54. Zgodnie z przykazaniem udawałem się tam pod koniec każdego roku, i każdorazowo był tam ten sam posłaniec, i przy każdej rozmowie otrzymywałem od niego pouczenia i wiedzę o zamierzeniach Pana oraz jak prowadzone będzie Jego „królestwo w ostatnich dniach.

Józef Smith poślubia Emmę Hale. Dostaje złote płyty od Moroniego i tłumaczy niektóre znaki. Martin Harris pokazuje znaki i tłumaczenie profesorowi Anthonowi, który mówi, że nie może przeczytać zapieczętowanej księgi (wersety 55–65).

55. Jako że dobra materialne

49a PPŚ Smith, Joseph, sen.
51a PPŚ Kumorah,
wzgórze.
52a Morm. 6:6.

PPŚ Złote płyty.
b PPŚ Urim i tummim.
c PPŚ Napierśnik.
54a PPŚ Królestwo

Boże lub królestwo
niebieskie.

mego ojca były bardzo skąpe, musieliśmy pracą rąk zarabiać na życie, najmując się na dniówki i inaczej, jako się zdarzyło. Czasami pracowaliśmy na miejscu, czasami poza domem, a dzięki nieustannej pracy mogliśmy sobie zapewnić całkiem przyzwoity byt.

56. W roku 1823 na rodzinę mego ojca przyszła wielka niedola — śmierć mego najstarszego brata, „Alvina. W październiku 1825 r. nająłem się do pracy u pewnego starszego pana o nazwisku Josiah Stoal, który mieszkał w hrabstwie Chenango w stanie Nowy Jork. Słyszał on o pewnej kopalni srebra otwartej przez Hiszpanów w Harmony w hrabstwie Susquehanna w stanie Pensylwania, i zanim mnie przyjął do pracy, kopał, aby — jeśli to możliwe — znaleźć tę kopalnię. Kiedy z nim zamieszkałem, zabrał mnie wraz z innymi robotnikami, aby kopać w poszukiwaniu tej kopalni srebra; pracowałem tak prawie przez miesiąc bez powodzenia i w końcu przekonałem tego starszego pana, aby poniechał kopania. Stąd poszła szeroko opowieść, jakobym był poszukiwaczem skarbów.

57. W czasie tej pracy wynajmowałem kwatery u pana Isaaca Hale’a w tej samej miejscowości i tam właśnie po raz pierwszy ujrzałem swoją żonę (a jego

córkę) — „Emmę Hale. Zawarliśmy małżeństwo 18 stycznia 1827 r., kiedy to wciąż jeszcze pracowałem dla pana Stoala.

58. Jako że niezmiennie upierałem się, iż ujrzałem wizję, ciągle cierpiałem „prześladowania, w związku z czym rodzina ojca mojej żony stanowczo się opierała naszemu małżeństwu. Zmuszony byłem więc zabrać ją stamtąd; udaliśmy się więc do South Bainbridge w hrabstwie Chenango w stanie Nowy Jork, gdzie zawarliśmy małżeństwo w domu sędziego Tarbilla. Natychmiast po ślubie opuściłem pana Stoala i wróciłem do swego ojca, aby z nim gospodarzyć tego sezonu.

59. W końcu nadszedł czas uzyskania płyt, urim i tummim oraz napierśnika. Dwudziestego drugiego września tysiąc osiemset dwudziestego siódmego roku, jak zwykle po upływie roku, udałem się na miejsce, gdzie leżały złożone, a ten sam niebiański posłaniec przekazał mi je, nakładając na mnie odpowiedzialność za nie, iż zostaną odcięty, gdybym wyzbył się ich lekkomyślnie lub wskutek jakiegokolwiek „nie-dbalstwa z mojej strony; ale jeżeli dołożę wszelkich starań, aby je zachować, dopóki posłaniec nie wróci po nie, będą bezpieczne.

60. Wkrótce przekonałem się, dlaczego otrzymałem tak surowe

56a DiP 137:5–8.
57a ppś Smith,
Emma Hale.

58a ppś Prześladować,
prześladowanie.
59a J.S. — Hist. 1:42.

b ppś Pisma święte —
Pisma święte mają
być zachowane.

nakazy zabezpieczenia ich i dla-
czego posłaniec powiedział,
że kiedy wykonam wszystko,
czego ode mnie żądano, wróci
po nie. Albowiem ledwo się ro-
zeszło, że je mam, poczyniono
niesłychane starania, aby mi je
odebrać. W tym celu uciekano się
do każdego podstępu, jaki można
było wymyślić. Prześladowania
stały się bardziej zaciekle i ostre
niż przedtem, a całe tłumy stałe
były w pogotowiu, aby — o ile
to możliwe — odebrać mi je.
Jednakże dzięki mądrości Boga
pozostały bezpieczne w moich
rękach do czasu, aż ukończyłem
przy ich pomocy to, czego ode
mnie wymagano. Kiedy zgodnie
z umową posłaniec wrócił po nie,
przekazałem mu je i ma on je
w swojej pieczy do dnia dzisiej-
szego, czyli drugiego maja tysiąc
osiemset trzydziestego ósmego
roku.

61. Rozgorączkowanie jednak
wciąż trwało, a plotka rozno-
szona przez tysiąc języków bez
przerwy rozgłaszała kłamstwa
o rodzinie mojego ojca i o mnie
samym. Gdybym chciał przyto-
czyć zaledwie jedną tysięczną
część tego wszystkiego, zapeł-
niłbym tomy. Prześladowania
w końcu stały się tak niezno-
sne, że musiałem z konieczno-
ści opuścić Manchester i wraz
z żoną udać się do hrabstwa
Susquehanna w stanie Pensyl-
wania. W czasie przygotowań
do wyjazdu — kiedy to byliśmy

ubodzy, a dotkliwe prześlado-
wania wykluczały szansę na od-
mianę naszego losu — pośród
naszych udręk znaleźliśmy przy-
jaciela w osobie „Martina Harrisa,
który przyszedł i dał mi pięćdzie-
siąt dolarów, aby pomóc nam
w podróży. Pan Harris mieszkał
w powiecie Palmyra w hrabstwie
Wayne w stanie Nowy Jork i był
szanowanym farmerem.

62. Pomoc ta, która przyszła zu-
pełnie w porę, umożliwiła mi do-
tarcie do miejsca przeznaczenia
w stanie Pensylwania. Natych-
miast po przybyciu tam zabrałem
się do przepisywania znaków
z płyt. Skopiowałem ich znaczną
liczbę i — postępując się „urim
i tummim — przetłumaczyłem
ich część w okresie między moim
przybyciem do domu ojca mojej
żony w grudniu a lutym nastę-
pnego roku.

63. W lutym wspomniany po-
przednio pan Martin Harris
przyjechał do naszego domu, za-
brał znaki, które odrysowałem
z płyt, i udał się z nimi do mia-
sta Nowy Jork. Przytaczam jego
własną relację z tego, co stało
się z nim i odrysowanymi zna-
kami, tak jak przedstawił mi ją
po powrocie:

64. Udałem się do miasta Nowy
Jork i przedłożyłem przetrans-
ponowane znaki wraz z ich
tłumaczeniem profesorowi Char-
lesowi Anthonowi, osobistości
słynnej z osiągnięć w dziedzi-
nie literatury. Profesor Anthon

oświadczył, że tłumaczenie jest poprawne i lepsze niż wszystkie inne tłumaczenia z egipskiego, jakie widział dotychczas. Wówczas pokazałem mu znaki, których jeszcze nie przetłumaczono, a on orzekł, że są to znaki egipskie, chaldejskie, asyryjskie i arabskie oraz że są autentyczne. Dał mi zaświadczenie dla ludności Palmyry, że znaki są autentyczne oraz że ich tłumaczenie, jak dotychczas, jest poprawne. Wziąłem zaświadczenie, włożyłem do kieszeni i zabierałem się właśnie do odejścia, gdy pan Anthon przywołał mnie z powrotem, pytając, jak ten młodzieniec dowiedział się, że są jakieś złote płyty w miejscu, gdzie je znalazł. Odpowiedziałem, że objawił mu to anioł Boga.

65. Powiedział do mnie wówczas: „Pokaż mi to zaświadczenie”. Wyjąłem je więc z kieszeni i wręczyłem mu, a on sięgnął po nie i podarł na kawałki, mówiąc, że w dzisiejszych czasach nie ma czegoś takiego, jak posługa „aniołów i że jeżeli przyniosę mu te płyty, sam je przetłumaczy. Poinformowałem go, że część płyt jest ^bzapieczętowana i że nie wolno mi ich przynieść. Odparł: „Nie mogę czytać zapieczętowanej księgi”. Wyszedłem i udałem się do dr. Mitchella, który potwierdził słowa profesora Anthona

zarówno w kwestii znaków, jak i tłumaczenia.

.....

Oliver Cowdery służy jako skryba przy tłumaczeniu Księgi Mormona. Józef i Oliver otrzymują Kapłaństwo Aarona od Jana Chrzciciela. Zostają ochrzczeni i ustanowieni oraz otrzymują ducha proroctwa (wersety 66–75).

66. Dnia 5 kwietnia 1829 r. przyszedł do mnie „Oliver Cowdery, którego nigdy przedtem nie spotkałem, i oświadczył mi, że uczył w szkole w sąsiedztwie domu mojego ojca, który był jednym z tych, którzy posyłali dzieci do szkoły, i przez jeden sezon wynajmował u niego kwaterę. Rodzina moja opisała mu wtedy okoliczności odkrycia przeze mnie płyt, dlatego przyszedł, aby mi zadać pewne pytania.

67. Dwa dni po przybyciu pana Cowdery’ego (czyli 7 kwietnia) zaczęłem tłumaczyć Księgę Mormona, a on zaczął zapisywać dla mnie.

.....

68. Wciąż pracowaliśmy nad tłumaczeniem, gdy następnego miesiąca (maj 1829 r.) udaliśmy się pewnego dnia do lasu, aby się pomodlić i zapytać Pana na temat „chrztu dla ^bodpuszczenia grzechów, o czym było wspomniane na płytach. Kiedy byliśmy tym

65a ppś Aniołowie.
b Iz. 29:11–12;
II Nefi 27:10;

Eter 4:4–7.
66a ppś Cowdery, Oliver.
68a ppś Chrzt, chrzcić.

b ppś Odpuszczenie
grzechów.

zajęci, modląc się i prosząc Pana, ‘posłaniec z niebios zstąpił w ^dobłoku światła, a złożyłszy na nas ^eręce, ^fustanowił nas tymi słowy:

69. *Wam, którzy jesteście moimi współslugami, w imię Mesjasza, nadaję ^aKapłaństwo Aarona, które dzierży klucze postęgi aniołów i ewangelii pokuty oraz chrztu przez zanurzenie dla odpuszczenia grzechów; i nigdy więcej nie zostanie ono zabrane z ziemi, aż do czasu, gdy synowie ^bLewiego ponownie złożą Panu ofiarę w prawości.*

70. Powiedział, że Kapłaństwo Aarona nie daje prawa nakładania rąk dla przekazania ^adaru Ducha Świętego, co zostanie nam nadane później; nakazał nam pójść i zostać ochrzczonymi oraz dał wskazówki, że powinienem ochrzcić Olivera Cowdery’ego, który z kolei winien udzielić mi chrztu.

71. Poszliśmy więc i zostaliśmy ochrzczeni. Najpierw ja

ochrzciłem jego, a potem on ochrzcił mnie, po czym położyłem ręce na jego głowę i ustanowiłem go w Kapłaństwie Aarona; następnie on nałożył ręce na mnie i ustanowił mnie w tym samym Kapłaństwie — albowiem tak nam nakazano.*

72. Posłaniec, który nas tym razem nawiedził i nadał nam to Kapłaństwo, powiedział, że nazywa się Jan i jest tym, którego nazywają ^aJanem Chrzcicielem w Nowym Testamencie i że działa pod kierownictwem ^bPiotra, ^cJakuba i ^dJana, którzy dzierżą ^eklucze Kapłaństwa ^fMelchizedeka; Kapłaństwo to, rzekł, zostanie nam nadane we właściwym czasie i że ja mam być nazywany pierwszym ^gStarszym Kościoła, a on (Oliver Cowdery) drugim. Stało się to piętnastego maja 1829 r., kiedy zostaliśmy ustanowieni ręką tego posłańca i ochrzczeni.

*Oliver Cowdery tak opisuje te zdarzenia: „Były to niezapomniane dni — w piersi mej budziła się najgłębsza wdzięczność, gdy tak siedziałem, słuchając głosu dyktującego przez natchnienie z nieba! Mijał tak dzień za dniem, nieprzerwanie, i zapisywałem słowa z jego ust, gdy tłumaczył historię, czyli kronikę zwaną Księgą Mormona, posługując się urim i tummim, które Nefici nazwałyby interpreterami.

Opisanie nawet w kilku słowach, podanej przez Mormona i jego wiernego syna, Moroniego, ciekawej historii ludu niegdyś ukochanego i ulubionego przez niebo przekraczałoby ramy obecnego przedsięwzięcia; przeto zostawię to na później, i — jak powiedziałem we wstępie — przejdę bezpośrednio do niektórych wydarzeń blisko związanych z powstaniem tego Kościoła, co może się okazać interesujące dla tysięcy

68c ppś Jan Chrzciel.

d IV Mojż. 11:25;
Eter 2:4–5, 14;
DiP 34:7.

e Art. wiary 1:5.
ppś Ręce,
nałożenie [rąk].

f ppś Upoważnienie;
Ustanowić,
ustanowienie.

69a ppś Kapłaństwo
Aarona.

b V Mojż. 10:8;
DiP 13; 124:39.
ppś Lewi — Plemię
Lewiego.

70a ppś Dar Ducha
Świętego.

72a ppś Jan Chrzciel.
b DiP 27:12–13.

ppś Piotr.

c ppś Jakub, syn
Zebedeusza.

d ppś Jan, syn
Zebedeusza.

e ppś Klucze
kapłaństwa.

f ppś Kapłaństwo
Melchizedeka.

g ppś Starszy.

73. Zaraz po wyjściu z wody po dokonaniu chrztu doznaliśmy wielkich i chwalebnych łask od naszego Ojca Niebieskiego. Gdy tylko ochrzciłem Olivera Cowdery'ego, „Duch Święty zstąpił na niego, tak że powstał i ^bprorokował wiele rzeczy, które wkrótce miały się zdarzyć. I tak samo ja, za ledwie zostałem przez niego ochrzczony, także miałem ducha prorocstwa i powstając, prorokowałem o powstaniu tego Kościoła i wielu innych sprawach związanych z Kościołem oraz o współczesnym pokoleniu dzieci ludzkich. Byliśmy wypełnieni Duchem Świętym i radowaliśmy się w Bogu naszego zbawienia.

74. Mając teraz oświecone umysły, zaczęliśmy „pojmować pisma święte, a ^bprawdziwe znaczenie oraz cel bardziej tajemniczych fragmentów były nam objawione

w sposób wcześniej dla nas nieosiągalny, o którym nigdy byśmy nie pomyśleli. Tymczasem byliśmy zobowiązani zachowywać w tajemnicy okoliczności otrzymania Kapłaństwa i chrztu ze względu na atmosferę przesładowań, która już panowała w okolicy.

75. Od czasu do czasu straszono nas pobiciem, a robili to przywódcy religijni. Ich zamiarom pobicia nas zapobiegał jedynie wpływ rodziny ojca mojej żony (dzięki świętej opatrności), która stała się bardzo mi przyjazna, sprzeciwiała się pobiciom i chętnie zgadzała się dać mi szansę kontynuowania dzieła tłumaczenia bez żadnych przeszkód; dlatego więc zaferowała i przyrzekła nam ochronę przed wszelkim bezprawiem tak dalece, jak to leżało w jej mocy.

ludzi, którzy wystąpili naprzód i przyjęli ewangelię Chrystusa wśród niezadowolonych bigotów oraz kalumnii hipokrytów.

Żaden człowiek w przytomności umysłu nie mógłby przetłumaczyć ani zapisać wskazówek danych Nefitom ustami Zbawiciela co do właściwego sposobu budowy Jego Kościoła — szczególnie, gdy deprawacja sprawiła, że rozpowszechniła się nieufność w stosunku do wszystkich form i systemów praktykowanych pośród ludzi — nie pragnąc przywileju ukazania chęci serca przez pochowanie w wodnym grobie, prosząc z czystym sumieniem przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa.

Zapisawszy historię posługi Zbawiciela dla resztki potomstwa Jakuba na tym kontynencie, łatwo dało się zauważyć, jak powiedział prorok, że ciemność pokryła ziemię, a jeszcze gęstsza ciemność spowiła umysły ludzi. Zastanawiając się dalej, można było dostrzec, że wśród wielkiego konfliktu i wrzawy wokół religii, nikt nie miał upoważnienia od Boga, aby udzielać obrzędów ewangelii. Można bowiem zapytać, czy ludzie, którzy zaprzeczają objawieniom, mają upoważnienie, aby służyć w imieniu Chrystusa, skoro Jego świadectwo jest samym duchem prorocstwa, a Jego religia zawsze była oparta, budowana i wspierana bezpośrednimi objawieniami, we wszystkich okresach istnienia świata, kiedy tylko istniał Jego lud na ziemi. Jeśli fakty te zostały

73a ppś Duch Święty.
b ppś Prorocstwo,

prorokować.
74a ppś Zrozumienie.

b Jan 16:13.

zagrzebane i starannie ukryte przez ludzi, których profesja byłaby w niebezpieczeństwie, gdyby pozwolili im zabłysnąć przed ludźmi, to dla nas nie były one ukryte i czekaliśmy tylko na rozkaz: 'Powstańcie i zostańcie ochrzczeni'.

Nie upłynęło dużo czasu, zanim się to spełniło. Pan, bogaty w miłosierdzie i stale chętny wysłuchać szczerzej modlitwy pokornych, kiedyśmy Go prosili żarliwie, z dała od siedzib ludzkich, zgodził się okazać nam Swoją wolę. Z nagłą, jakby ze środka wieczności, głos Odkupiciela przemówił do nas, zwiastując spokój, a zasłona została odchylona i anioł Boga zstąpił odziany w chwałę, przynosząc tak niecierpliwie wyczekiwaną wieść oraz klucze ewangelii pokuty. Co za radość! Co za dziw! Jakie zaskoczenie! Podczas gdy świat był nękany i rozprasany — gdy miliony macały jak ślepcy szukający ściany, a cała masa ludzkości, wszyscy ludzie, trwała w niepewności, nasze oczy ujrzały, a uszy usłyszały w blasku dnia; tak, w blasku, który był ponad blask majowego słońca, jaki się wówczas roztaczał w naturze! Wtedy Jego głos, choć łagodny, przeniknął do wnętrza, a Jego słowa: 'Jam jest waszym współsługą', rozwiały wszelkie obawy. Słuchaliśmy, wpatrywaliśmy się i podziwialiśmy! Był to głos anioła z chwałą, wieść od Najwyższego! Słuchając, radowaliśmy się, a Jego miłość rozpałała się w naszych duszach, i ogarnęła nas wizją Wszechmocnego! Gdzież miejsce na wątpliwość? Nigdzie; niepewność uleciała, zwątpienie upadło, aby nigdy nie powstać, a fikcja i oszustwa umknęły na zawsze!

Lecz, drogi bracie, pomyśl, pomyśl głębiej przez chwilę, co za radość wypełniła nasze serca i z jakim zdziwieniem musieliśmy się pokłonić (któż bowiem nie ugąbły kolan dla takiego błogosławieństwa?), kiedy z jego ręki otrzymaliśmy Święte Kapłaństwo i gdy powiedział: 'Wam, którzy jesteście moimi współsługami, w imię Mesjasza, nadaję to Kapłaństwo i to upoważnienie, które pozostanie na ziemi, aby Synowie Lewiego mogli jeszcze złożyć Panu ofiarę w prawości!'.

Nie będę usiłował odmalować wam uczuć tego serca ani majestatycznego piękna i chwały, które nas otoczyły w tym momencie; ale uwierzcie mi, gdy powiem, że ani ziemia, ani ludzie z całym krasomówstwem wieków nie potrafią ubierać w słowa tak interesująco i wzniośle, jak ta święta istota. Nie, ta ziemia nie ma wystarczającej mocy, by dać taką radość, zesłać taki spokój ani zrozumieć mądrość zawartą w każdym zdaniu wypowiedzianym dzięki mocy Ducha Świętego! Człowiek może zwodzić swoich bliźnich, jedno oszustwo podąża za drugim, a dzieci tego niegodziwego mogą zwodzić głupców i nieuków tak długo, jak fikcja będzie karmić wielu, a owoc fałszu poniesie lekkomyślnych w swoim nurcie do grobu; lecz jedno dotknięcie palcem Jego miłości, tak, jeden promień chwały z wyższego świata lub jedno słowo z ust Zbawiciela, z łona wieczności, czyni wszystko bez znaczenia i wymazuje na zawsze z umysłu. Ta pewność, że znajdowaliśmy się w obecności anioła, pewność, że słyszeliśmy głos Jezusa i prawdę nieskażoną podyktowaną wolą Boga i płynącą z tej nieskalanej postaci, jest dla mnie nie do opisanania; i zawsze będę patrzeć na ten objaw dobroci Zbawiciela z podziwem i wdzięcznością, tak długo, jak długo się ostanę; a w tych posiadłościach, gdzie mieszka doskonałość, a grzech nie ma dostępu, mam nadzieję adorować Go w dniu, który nigdy nie przeminie". *Messenger and Advocate*, tom I (październik 1834 r.), str. 14–16.

ARTYKUŁY WIARY

KOŚCIOŁA JEZUSA CHRYSZTUSA ŚWIĘTYCH
W DNIACH OSTATNICH

WIERZYMY w ^bBoga, Wiecznego Ojca, i w Jego ^cSyna, Jezusa Chrystusa, i w ^dDucha Świętego.

2. Wierzymy, że ludzie zostaną ukarani za swe ^awłasne grzechy, a nie za wykroczenie ^bAdama.

3. Wierzymy, że dzięki ^aZadośćuczynieniu Chrystusa cała ludzkość może dostąpić ^bzbawienia poprzez ^cposłuszeństwo ^dprawom i obrzędom ^eewangelii.

4. Wierzymy, że podstawowymi zasadami i ^aobrzędami ewangelii są: po pierwsze, ^bwiara w Pana Jezusa Chrystusa; po drugie, ^cpokuta; po trzecie, ^dchrzest przez zanurzenie dla ^eodpuszczenia

grzechów; po czwarte, nałożenie ^frąk dla otrzymania ^gdaru Ducha Świętego.

5. Wierzymy, że człowiek musi być ^apowołany przez Boga, przez ^bproroctwo i nałożenie ^crąk przez tych, którzy mają ^dupoważnienie, aby ^egłosić ewangelię i udzielać jej ^fobrzędów.

6. Wierzymy w tę samą ^aorganizację, jaka istniała w pierwotnym Kościele, tj. ^bapostołów, ^cproroków, ^dpasterzy, nauczycieli, ^eewangelistów i tak dalej.

7. Wierzymy w ^adar ^bjęzyków, ^cproroctwa, ^dobjawienia, ^ewizji, ^fuzdrawiania, ^gtłumaczenia języków i tak dalej.

- 1 1a ppś Wierzenie, wiara, wierzyć.
b ppś Bóg, Boska Trójca — Bóg Ojciec.
c ppś Bóg, Boska Trójca — Bóg Syn; Jezus Chrystus.
d ppś Bóg, Boska Trójca — Bóg Duch Święty; Duch Święty.
2a V Mojż. 24:16; Ez. 18:19–20.
ppś Wolna wola; Zdać sprawę, odpowiedzialny, odpowiedzialność.
b ppś Upadek Adama i Ewy.
3a ppś Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie.
b Mos. 27:24–26; Mojż. 5:9.
ppś Zbawienie.

- c ppś Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym.
d ppś Prawo.
e ppś Ewangelia.
4a ppś Obrzędy.
b ppś Wiara.
c ppś Pokutować, pokuta.
d ppś Chrzest, chrzcić.
e ppś Odpuszczenie grzechów.
f ppś Ręce, nałożenie [rąk].
g ppś Dar Ducha Świętego.
5a ppś Powołać, powołany przez Boga, powołanie.
b ppś Proroctwo, prorokować.
c ppś Ręce, nałożenie [rąk].
d ppś Kapłaństwo;

- Upoważnienie.
e ppś Głosić.
f Alma 13:8–16.
6a ppś Kościół, znaki prawdziwego [Kościoła] — Organizacja Kościoła.
b ppś Apostoł.
c ppś Prorok.
d ppś Biskup.
e ppś Ewangelista; Patriarcha, patriarchalny.
7a ppś Dary Ducha.
b ppś Język, dar [języków].
c ppś Proroctwo, prorokować.
d ppś Objawienie.
e ppś Wizja.
f ppś Uzdrawić, uzdrowienia.
g I Kor. 12:10; Morm. 9:7–8.

8. Wierzymy, że ^a“Biblia jest ^bsłowem Bożym, o ile jest ^c“poprawnie przetłumaczona. Wierzymy także, że ^d“Księga Mormona jest słowem Bożym.

9. Wierzymy we wszystko, co Bóg ^a“objawił, we wszystko, co teraz objawia, i wierzymy, że ^b“objawi On jeszcze wiele wielkich i istotnych rzeczy w odniesieniu do Królestwa Bożego.

10. Wierzymy, że nastąpi dosłowne ^a“zgromadzenie Izraela i przywrócenie ^b“Dziesięciu Plemion. Wierzymy, że ^c“Syjon (Nowa Jerozolima) zostanie zbudowany na kontynencie amerykańskim, że Chrystus będzie osobiście ^d“królował na ziemi; i że ziemia zostanie ^e“odnowiona i otrzyma swą ^f“rajską ^g“chwałę.

11. Domagamy się ^a“przywileju oddawania czci Wszechmocnemu Bogu zgodnie z tym, co nam ^b“dyktuje nasze ^c“sumienie

i przyznajemy ten sam przywilej wszystkim ludziom; niech ^d“oddają cześć jakkolwiek, gdziekolwiek i czemukolwiek pragną.

12. Wierzymy w podporządkowanie się królom, prezydentom, wódczom i sędziom; w przestrzeganie, poszanowanie i poparcie dla ^a“prawa.

13. Wierzymy w bycie ^a“uczciwym, wiernym, ^b“cnotliwym, uczynnym, szlachetnym i ^c“dobroczynnym wobec wszystkich ludzi; w istocie możemy powiedzieć, że kierujemy się ^d“upomnieniem Pawła: Wierzymy we wszystko, we wszystkim mamy ^e“nadzieję, wytrwaliśmy wiele i mamy nadzieję ^f“wytrwać we wszystkim. Jeśli coś jest ^g“cnotą, zaletą, uznane za dobre czy godne pochwały, dążymy do tego.

JÓZEF SMITH.

8a ppś Biblia.

b ppś Słowo Boga.

c I Nefi 13:20–40; 14:20–26.

d ppś Księga Mormona.

9a ppś Objawienie.

b Am. 3:7;

DiP 121:26–33.

ppś Pisma święte — Pisma, które według prorocत्व mają być ujawnione.

10a Iz. 49:20–22; 60:4;

I Nefi 19:16–17.

ppś Izrael —

Zgromadzenie Izraela.

b ppś Izrael — Dziesięć

zagubionych

plemion Izraela.

c Eter 13:2–11;

DiP 45:66–67; 84:2–5;

Mojż. 7:18.

ppś Nowa Jerozolima;

Syjon.

d ppś Milenium.

e ppś Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.

f tzn. taki sam stan jak

w Ogrodzie Eden;

Iz. 11:6–9; 35; 51:1–3;

65:17–25;

Ez. 36:35.

ppś Raj.

g ppś Chwała.

11a DiP 134:1–11.

b ppś Wolna wola.

c ppś Sumienie.

d ppś Oddawać cześć.

12a DiP 58:21–23.

ppś Prawo.

13a ppś Rzetelność,

uczciwość;

Uczciwy, uczciwość.

b ppś Czystość moralna.

c ppś Służba.

d Fil. 4:8.

e ppś Nadzieja.

f ppś Wytrwać.

g ppś Cnota;

Skromność.

